

SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 3

STÍNY ASYLA

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství
na světě (a nejen na našem). Sestavili
ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnu násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je... nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obracech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

Svět zlodějů

**Kniha třetí
STÍNY ASYLA**

Sestavili

**Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey**

„*Looking for Satan*“
copyright © 1981 by Vonda N. McIntyre
„*Ischade*“
copyright © 1981 by C. J. Cherryh
„*A Gift in Parting*“
copyright © 1981 by Robert Asprin
„*The Vivisectionist*“
copyright © 1981 by Andrew J. Offutt
„*The Rhinoceros and the Unicorn*“
copyright © 1981 by Diana L. Paxson
„*Then Azyuna Danced*“
copyright © 1981 by Lynn Abbey
„*A Man and His God*“
copyright © 1981 by Janet Morfia
„*Things the Editor Never Told Me*“
copyright © 1981 by Lynn Abbey

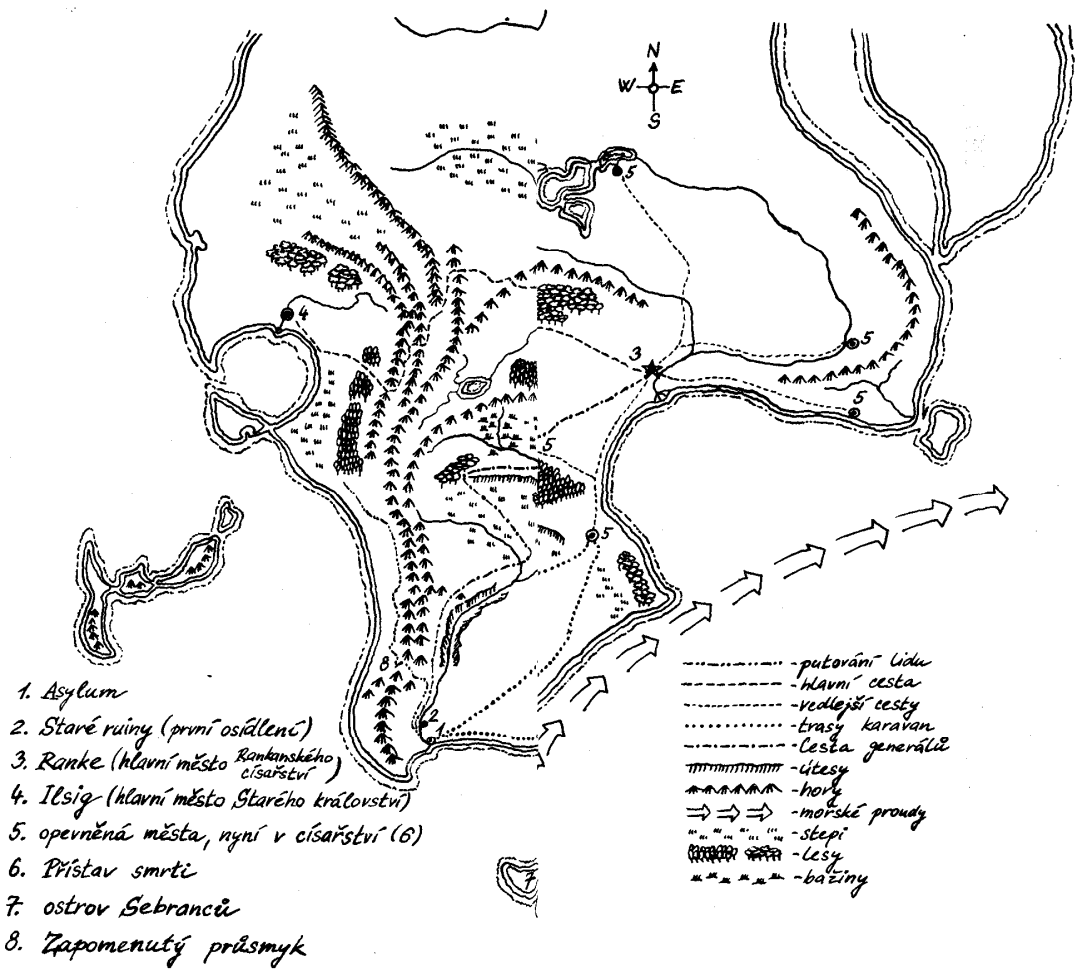
SHADOWS OF SANCTUARY

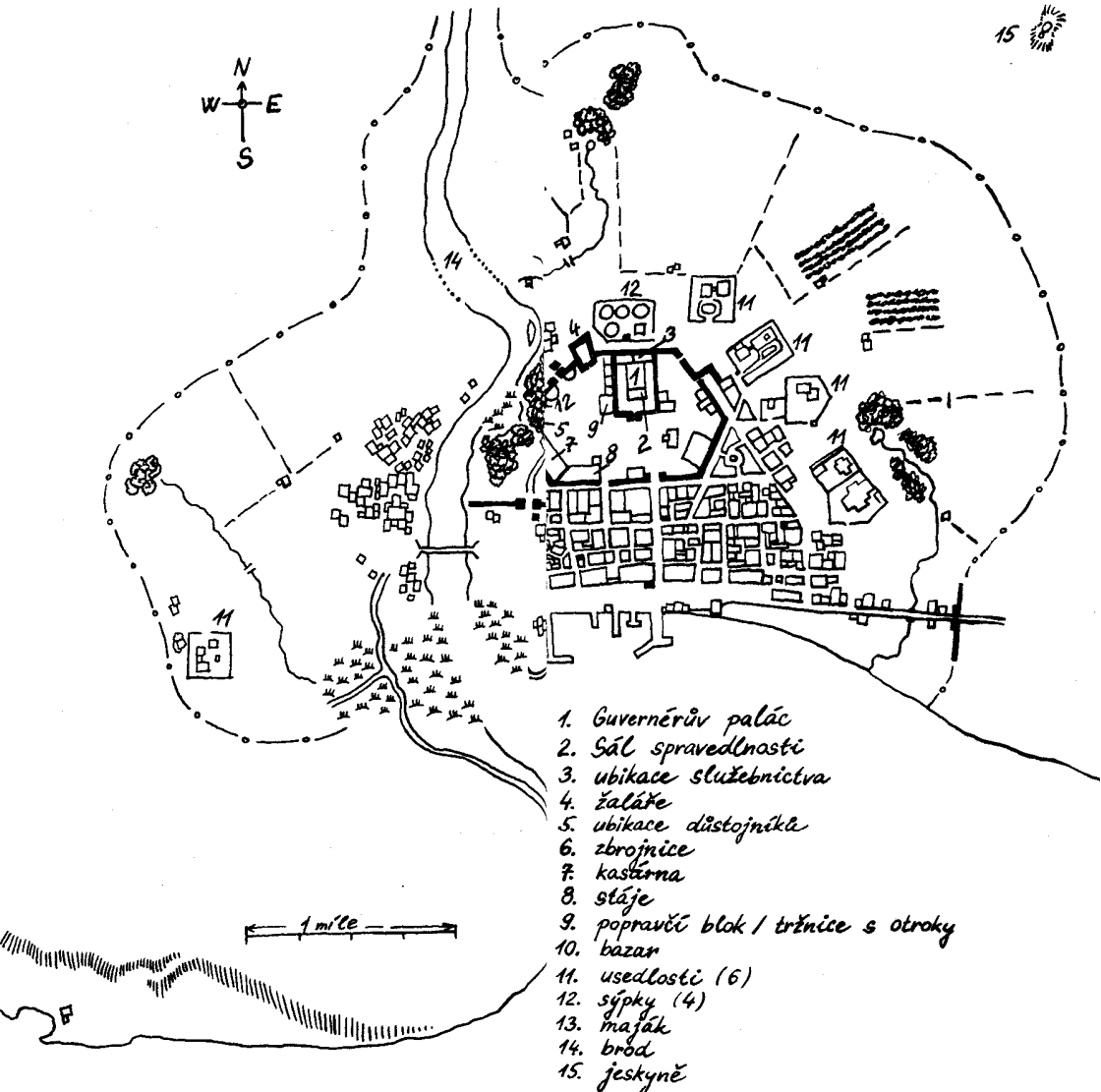
Text copyright © 1981 by Robert Lynn Asprin
Cover art © 2001 by Gary Ruddell
Maps by Jim Odbéry
Translation copyright © 2000 by Hana Ederová
All rights reserved
Edition © 2001 by Perseus publishing, Ltd.

ISBN 80-7288-012-8

Obsah

Úvod.....	8
Hledání Satana	12
<i>Vonda N. McIntyre</i>	
Ischade.....	62
<i>C.J. Cherryh</i>	
Dar na rozloučenou	100
<i>Robert Asprin</i>	
Vivisektor.....	120
<i>Andrew J. Offutt</i>	
Nosorožce a jednorožec	153
<i>Diana L. Paxson</i>	
Tanec Azyuny	176
<i>Lynn Abbey</i>	
Muž a jeho bůh.....	199
<i>Janet Morris</i>	
Co mi editor nikdy neřekl	236
<i>Lynn Abbey</i>	

1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláři
5. ubikace důstojníků
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravčí blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. brod
15. jeskyně

Úvod

Byla lenivá, ospalá noc. Nebyla ospalá v tom smyslu, že by U Oplzlého jednorožce nedošlo k žádným potyčkám (nedošlo) nebo že tam nebylo mnoho hostů (nebylo). Byla to docela jiná ospalost; svázaný krok muže na cestě k šibenici. Oplzlý jednorožec totiž hynul, a stejně tak celé město Asylum. Každý den mnoho lidí odcházelo a v těch, kteří zůstávali, narůstalo zoufalství a zkaženost stejně rychle, jak hospodářství klesalo stále hlouběji.

Zoufalí lidé byli nebezpeční; při sebemenší zámince se rychle měnili na dravce, a byli proto zranitelní vůči skutečným predátorům, které město přitahovalo jako churavé zvíře vlky. Každý se špetkou zdravého rozumu a alespoň jednou zdravou nohou, na které by se mohl odkulhat, již dávno Asylum opustil.

Na tohle myslel vypravěč Hakim, když tak seděl a přemítal nad pohárem levného vína. Dnešní večer ani nestálo za námahu předstírat obvyklou opileckou dřímotu, kterou používal při odposlouchávání rozhovorů u sousedních stolů jako masku. Znal všechny přítomné stále zákazníky a ani jednoho nemělo cenu špehovat – neměl proto důvod hrát nezájem.

Zítra odejde z Asylu. Půjde někam, je jedno kam, kde nejsou lidé tak opatrní na peníze a kde umějí ocenit vypravěčského mistra. Právě tím rozhodnutím se Hakim sám sobě vysmíval – věděl, že je to lež.

Miloval to ucourané město, stejně jako miloval houževnaté lidské plemeno, které se v něm rodilo. Těsně pod povrchem pulzovala syrová, paličatá životaschopnost. Asylum je pro vypravěče ráj. Když odejde, pokud to vůbec udělá, bude mít dost příběhů na

celý život... ne, na dva životy. Velká vyprávění i malé příběhy, ušité posluchačovu měšci na míru. Vyprávění o divokých bitvách mezi válečníky a mezi černokněžníky. Povídky o lidičkách tak všedních, že pohnou srdcem každého posluchače. Od vojenského guvernéra z císařské rodiny s jeho elitní gardou Ďasů, k nejbezvýznamnějšímu zloději byli všichni vodou na Hakimův mlýn. Kdyby osobně režíroval jejich vystoupení, nemohli by své role sehrát lépe.

Vypravěč, jehož úsměv zvažněl, pozvedl pohár. Chtěl si dát další doušek, když vtom jeho pohled zachytila postava, kolébající se ve dveřích. Zarazil se uprostřed pohybu.

Bezpalce!

Majitel Oplzlého jednorožce byl už nějakou dobu nezvěstný a jeho osud vyvolal mezi stálými návštěvníky nemálo dohadů. Tak teď je tu, v životní velikosti... tedy ne tak docela v životní velikosti.

Hakim přivřenýma očima sledoval, jak se Bezpalec ztěžka opřel o pult a zmocnil se kameninové láhve s vínem. Obvykle si jeho prsty hrály se zátkou jako mládenec s první milenkou. Starý vypravěč již nedokázal držet zvědavost na uzdě, zvedl se ze židle a rychlostí, popírající jeho věk, docupkal k Bezpalci.

„Bezpalče,“ zasmál se kdákavě s přesně odměřenou dávkou bodrosti, „vítej doma!“

Mohutná postava se napřímila, otočila a zaostřila prázdný pohled na dotěru. „Hakime!“ Vykrmenou tvář náhle zvrásnil široký úsměv. „U všech bohů – všechno je při starém.“

K vypravěčově údivu neměl Bezpalec daleko k slzám. Udělal krok dopředu a natáhl paže. Chtěl starce obejmout jako dávno ztraceného syna. Hakim spěšně couvl a zaštitil se pohárem vína.

„Byl jsi dlouho pryč,“ pravil bez sebemenší snahy o citlivost. „Kde jsi byl?“

„Pryč?“ Oči byly opět prázdné. „Jo, byl jsem pryč. Jak dlouho?“

„Víc než rok.“ Vypravěč byl zmaten. Jeho zvědavost zůstala neukojena.

„Rok,“ zamumlal Bezpalec. „Zdá se to jako... tunely! Byl jsem v tunelech. Byla...“ Odmlčel se a zhluboka se napil vína, pak nepřítomně dolil pohár Hakimovi a pustil se do vyprávění.

Vypravěč byl zvyklý skládat příběhy z napůl zaslechnutých slov a řečí a rychle pochopil podstatu Bezpalcových muk.

Kouzla čaroděje ho lapily ve spleti tunelů pod ulicemi Asylu. Dostal se do střetu s obrazem sebe sama, zabil svůj obraz a ten zase zavraždil jeho. A to se opakovalo stále dokola, dokud se dnešní noci jako zázrakem neocítl sám a nezraněn.

Když tak Bezpalec opakoval odpudivé vyprávění a popisoval své pocity, když chladná ocel hledala cíl v jeho břicho – znovu a znovu, zvažoval Hakim jednotlivé události příběhu. Všechno do sebe zapadalo.

Kdosi v poslední době sledoval čaroděje a vraždil je v jejich vlastních postelích. Lovcův nuž nepochybně ukončil život kouzelníka, jenž držel Bezpalece v mučivém zajetí, a tak ho náhle vysvobodil a vrátil do normálního života. Zajímavý příběh, ale pro Hakima naprosto k ničemu.

Za prvé: Bezpalec byl očividně ochoten vyžvanit svůj příběh komukoli, kdo by vydržel tak dlouho poslouchat. Hakimovo ztvárnění by proto nešlo na odbyt. Za druhé, což bylo důležitější: Příběh za nic nestojí. Motiv byl nejasný; závěr neurčitý a mdlý; mezi postavami nedošlo k žádnému skutečnému střetu. Jediným kladem byla jedinečnost Bezpalcovy schopnosti vyprávět příběh v první osobě a i ten se opakováním oslaboval. Stručně řečeno, nuda.

Mistr vypravěč nepotřeboval pro vyvození svých závěrů mnoho času. Byly zcela zřejmé. Hakima už vlastně začalo to kňourání a žvatlání unavovat.

„Určitě jsi unavený,“ přerušil ho. „Není ode mne správné tě zdržovat. Můžeme si popovídat později, až si odpočineš.“ Otočil se a chystal se k odchodu z Jednorozce.

„A co víno?“ zvolal za ním rozzlobeně Bezpalec. „Ještě jsi nezaplatil.“

Hakim bez zaváhání odpověděl: „Nezaplatil? Nic jsem si neobjednal. To ty jsi mi nalil. Zaplat' si ho sám.“ Okamžitě svých slov litoval. Bezpalec vždy jednal s pijáky, kteří odmítli zaplatit, takovým způsobem, že se proslavil v celé Spleti. K Hakimovu překvapení to však byl Bezpalec, kdo ustoupil.

„Tak jo,“ zavrčel chlap. „Jenom si na to nezvykej.“

Starý vypravěč pocítil při odchodu od Jednorožce neobvyklé výčitky svědomí. I když Bezpalec nijak nemiloval, neměl ani důvod přát mu něco zlého.

Ten obr ztratil nejen rok života, ale i svoji jiskru.

Dravost, jež byla jeho podstatou, mu získala respekt městského podsvětí. Ačkoli nebyl Bezpalec poznamenán na těle, zbyla jen prázdná skořápka jeho původního já. Toto město nebylo místem pro muže, který nemá sílu se ke své zuřivosti vrátit.

Konec Bezpalcovy historie byl na dohled – a nebude příjemný. Možná, že s několika úpravami má příběh – ne-li jeho hrdina – nějakou budoucnost.

A Hakim, ztracený v myšlenkách, zase jednou zmizel ve stínech Asylu.

Hledání Satana

Vonda N. McIntyre

Čtyři poutníci sešli z hor na konci dne a unavení, prochladlí a hladoví vstoupili do Asylu.

Obyvatelé města je pozorovali a smáli se jim, ale pokradmu nebo až když je skupinka minula. Všichni její členové měli zbraně. Žádná bojechtivost v nich však nebyla. Udiveně se rozhlíželi a šťouchali do sebe, jako by nikdo z nich předtím město neviděl. A tak to také opravdu bylo.

Procházeli tržištěm směrem k vlastnímu městu a ani si nebyli vědomi pobavení místních. Den bledl. Farmáři přebírali své výpěstky a balili plátěné stříšky stánků. Po hrbolatě vydlážděné ulici se povalovaly povadlé zelné listy a zkažené ovoce a stokou v jejím středu plavaly nerozeznatelné kousky bůhvíjakého odpadu.

Chan, který krácel vedle Wess, hodil těžký vak přes druhé rameno.

„Což kdybychom se někde zastavili a koupili si něco k jídlu,“ navrhl. „Než půjdou všichni domů.“

Wess vytáhla svůj vak výše na rameno, ale nezastavila se. „Tady ne,“ odpověděla. „Mám po krk okoralého chleba a syrové zeleniny. Dneska večer chci k jídlu něco teplého.“

Pochodovala dál. Věděla, jak se Chan cítí. Mrkla na Aerie, zahalenou do dlouhého tmavého pláště, která kráčela za ní. Pytel jí srážel k zemi. Byla vyšší než Wess, urostlá stejně jako Chan, ale velmi štíhlá. Starosti a putování jí vykreslily kruhy pod očima. Wess nebyla zvyklá vídat ji v takovém stavu. Aerie bývala rozpustilejší.

„Naše neúnavná Wess,“ prohodil Chan.

„Jsem taky utrmácená!“ bránila se Wess. „Ty chceš zase nocovat na ulici?“

„Ne,“ odpověděl. Quartz za ním se uchechtla. V první vesnici, kterou ve svém životě viděli – příhoda se teď zdála roky vzdálená, ale stala se před pouhými dvěma měsíci – se pokusili stanovat na místě, které považovali za neobdělané pole. Byla to obecní náves. Kdyby měla vesnice vězení, nevyhnuli by se mu. Vzhledem k situaci je dovedli na kraj osady a vyzvali je, aby se nikdy nevraceli. Pak jim jiný cestovatel vysvětlil úlohu zájezdních hostinců – a žalářů – a teď se té události dokázali všichni zasmát, i když s jistými rozpaky.

Ale menší města, jimiž procházeli, se nikdy velikostí, hlukem či počtem obyvatel nemohla rovnat Asylu. Wess by si nikdy nedokázala ani představit tolik lidí nebo tak vysoké domy nebo tak strašný zápach. Doufala, že se puch zmírní, až projdou tržnicí. Když míjeli stánek s rybami, zadržela dech a přidala do kroku. Pravda, den končil, ale byl chladný pozdní podzim. Wess si raději ani nepředstavovala, jak může trh zavánět na konci dlouhého letního dne.

„Měli bychom se zastavit v prvním hostinci, který najdeme,“ navrhla Quartz.

„Proč ne,“ souhlasila Wess. Ve chvíli, kdy dosáhli konce ulice, byla již naprostá tma a tržiště se vylidnilo. Wess napadlo, že je zvláštní, jak mohli všichni tak rychle zmizet, ale nepochybně byli velmi unaveni a chtěli se dostat domů k teplu ohně a horké večeři. Pocítila náhlé bodnutí stesku po domově a beznaděje: jejich pátrání trvá už tak dlouho a mají tak malou naději na úspěch.

Ulice se náhle zúžila a obklopily je domy. Wess se zastavila: před sebou měli tři cesty a další odbočovala jen o dvacet kroků dál. „Kudy teď, přátelé?“

„Musíme se někoho zeptat,“ zašeptala Aerie, hlas ztlumený vyčerpáním.

„Jestli někoho najdeme,“ zapochyboval Chan.

Aerie vykročila k temnému koutu. „Příteli,“ oslovila někoho, „řekl bys nám, kde je nejbližší hostinec?“

Ostatní se těsně semkli kolem šerého výklenku. Vskutku, krčila se tu zachumlaná postava. Teď vstala. Wess spatřila šílený lesk očí, ale nic víc. „Hostinec?“

„Ten nejbližší, prosím. Máme za sebou dlouhou cestu.“

Postava potlačila úsměv. „V této části města žádný hostinec nenajdete, cizinko. Ale za rohem je krčma – v patře má nějaké pokoje. Snad vám budou vyhovovat.“

„Děkuji.“ Aerie se otočila. Krátké černé vlasy jí cuchal slabý větřík. Přitáhla si plášť těsněji k tělu.

Vydali se směrem, jaký jim ten člověk ukázal. Neviděli, jak se za nimi zmítá tichým křečovitým smíchem.

Před krčmou Wess vyluštila neobyčejný nápis: U Oplzlého jednorozce. Podivná kombinace, dokonce i tady na jihu, kde se krčmám obvykle dávala podobná, zvláště složená jména. Strčila do dveří. Uvnitř byla téměř stejná tma jako venku, a navíc nakouřeno. V okamžiku, kdy vstoupili Wess a Chan, hluk odumřel – pak zase přerostl v překvapený bzukot, když následovaly Aerie a Quartz.

Wess a Chan se nijak výrazně nelišili od obvyklého vzhledu lidí z jižních hor: on byl spíše světlejší, ona tmavší. Wess mohla jít kamkoli a nikdo by si jí nevšiml; Chanova krása často přitahovala pozornost. Ale Aeriina vysoká elegantní postava, bílá pleť a černé vlasy všude vzbuzovaly pozornost a vybízely k poznámkám. Wess se usmála, když si představila, co by se stalo, kdyby Aerie shodila plášť a ukázala se v celé své kráse.

A co teprve Quartz. Musela se sklonit, aby mohla vejít. Napřímila se. Byla vyšší než kdokoli jiný v místnosti. Zvířený kouř u stropu jí zapletl věnec kolem hlavy. Před cestou si ostříhala vlasy na krátko a teď se jí kroutily kolem obličeje – rudé, zlaté a pískové. V šedých očích se odrážely plameny jako v zrcadle. Nedbajíc upřených pohledů shrnula modrý vlněný plášť z širokých ramenou, setřásla ze sebe vak a shodila ho na podlahu.

Silný, těžký pach piva a pečeného masa naplnil Wess ústa slinami. Vyhledala muže za pultem.

„Pane,“ oslovila jej s pečlivou výslovností. Asylský jazyk se používal při obchodování na celém kontinentu. „Ty jsi majitel? Já a moji přátelé potřebujeme večeři a pokoj na noc.“

Žádost jí nepřipadala nijak neobvyklá, ale hostinský pohlédl stranou na jednoho ze svých zákazníků. Oba se zasmáli.

„Pokoj, mladý pane?“ Vyšel zpoza pultu. Namísto aby odpověděl Wess, mluvil s Chanem. Wess se pro sebe usmála. Stejně jako všichni Chanovi přátelé byla zvyklá vídat lidi, jak si jej na první pohled zamilují. Bylo by se jí to také stalo, pomyslela si, kdyby ho poznala až v dospělosti. Ale znali se celý život a jejich přátelství bylo mnohem hlubší a pevnější, než jaké by mohlo být náhlé vzplanutí.

„Pokoj?“ zeptal se znovu krčmář. „Jídlo pro tebe a tvé dámy? Můžeme pro tebe v našem skromném podniku ještě něco udělat? Žádáš tanec? Kejklíře? Harfeníky a hoboisty? Stačí říct!“ Majitelův hlas nebyl ani zdaleka přátelský. Nelákal, přímo urážel.

Chan pohlédl na Wess a trochu se zamračil, když všichni v doslechu vybuchli smíchy. Wess byla ráda, že je snědá a není vidět, jak se zlostí zarděla. Chan zrůžověl od límce podomácku tkané košile až ke kořínkům blondatých vlasů. Wess poznala, že je hostinský urazil, ale nechápala jak nebo proč, takže odpověděla zdvořile. „Ne, pane, děkujeme za tvoji pohostinnost. Potřebujeme pokoj, pokud nějaký máte, a jídlo.“

„Nepohrdli bychom koupelí,“ přidala se Quartz. Majitel se na ně podíval s podrážděným výrazem v tváři a znovu promluvil k Chanovi.

„Mladý pán dovolí, aby za něj mluvily jeho dámy? To je snad nějaký cizí zvyk? Jsi tak urozený, že nemůžeš promluvit s pouhým majitelem krčmy?“

„Nerozumím ti,“ řekl Chan. „Wess mluvila za nás za všechny. Musíme mluvit všichni najednou?“

Z rovnováhy vyvedený muž skryl svou reakci tak, že je s přehnanou úklonou pozval ke stolu.

Wess shodila svůj vak na podlahu vedle zdi za sebou a s úlevným povzdechem se posadila. Ostatní ji následovali. Aerie vypadala, jako by se nemohla udržet na nohou už ani o okamžik déle.

„Tohle je prosté místo,“ vysvětloval hostinský. „Světlé nebo tmavé pivo, víno. Maso a chléb. Můžeš zaplatit?“

Zase se obracel k Chanovi. Ani jednou neoslovil přímo Wess nebo Aerii nebo Quartz. „Jaká je cena?“

„Čtyři večere, postel – nasnídáte se někde jinde, neotvírám brzy. Stříbrňák. Předem.“

„Včetně koupele?“ chtěla se ujistit Quartz.

„Ano, přesně tak.“

„Zaplatíme,“ souhlasila Quartz, jejímž úkolem bylo zaznamenávat výdaje. Podala mu stříbrnou minci.

Pořád se díval na Chana, ale po trapné pauze pokrčil rameny, shrábl Quartzin peníz a odkráčel. Quartz stáhla ruku a pak si ji pod stolem pokradmu otřela o nohavici silných bavlněných kalhot.

Chan vrhl rychlý pohled na Wess. „Rozumíš něčemu z toho, co se stalo od chvíle, kdy jsme prošli městskou branou?“

„Je to zvláštní,“ přiznala. „Mají divné zvyky.“

„Zítřka na všechno přijdeme,“ slíbila Aerie. U jejích stolu se zastavila mladá žena s tácem. Měla na sobě podivné šaty. Řekli by, že letní, protože odhalovaly paže a ramena a téměř úplně i poprsí. Je tu vážně vedro, pomyslela si Wess. Je to od ní docela rozumné. Až půjde domů, stačí si přehodit plášť a nebude jí ani zima, ani moc teplo.

„Pivo, pane?“ nabídla mladá žena Chanovi. „Nebo víno? A víno pro tvé manželky?“

„Pivo, prosím,“ požádal Chan. „Co znamená ‚manželky‘? Studoval jsem váš jazyk, ale takové slovo neznám.“

„Dámy nejsou vaše manželky?“ Wess si vzala z tácu korbel. Byla velmi unavena a měla příliš velkou žízeň, než aby se pokoušela zjistit, o čem ta žena mluví. Zhluboka se napila studeného hořkého nápoje. Quartz se natáhla pro láhev vína a dva poháry a nalila sobě a Aerii.

„Toto jsou moje společnice Westerly, Aerie a Quartz,“ představil je Chan, který při vyslovení jména vždy kývl směrem k jeho nositelce. „Já jsem Chandler. A ty jsi–?“

„Já jsem prostě obsluha,“ odsekla vystrašeně. „Neměli byste si lámat hlavu s mým jménem.“ Popadla džbánec s pivem a postavila ho na stůl. Trochu se vylilo, ale už byla pryč.

Podívali se po sobě, ale vtom přišel krčmář s velkými mísami masa. Měli tak velký hlad, že si ani nelámali hlavu přemýšlením, čím číšníci vyděsili.

Wess si nacpala pusu chlebem. Byl docela čerstvý a znamenal vítanou změnu po přídělích na cestě – po sušeném masu, chlebových plackách narychlo uhnětených a pečených na kamenech v dřevěném uhlí táborového ohniště, po ovoci, které někdy našli a jindy koupili. Stejně ale bývala Wess zvyklá na lepší.

„Stýská se mi po tvém chlebu,“ poznamenala ke Quartz jejich jazykem. Quartz se usmála.

Maso bylo horké a nezkažené. Dokonce i Aerie jedla s jistou chutí, i když dávala přednost masu syrovému.

V půlce večere Wess zvolnila rychlost, jakou jedla, a věnovala chvilku pozornější obhlídce krčmy.

Nějaká skupinka u pultu náhle vybuchla v divoký smích.

„Říkáš sakra to samý, pokaždý když se objevíš v Asylu, Bauchle,“ řekl jeden z nich nahlas s posměchem. „Máš tajemství nebo plán nebo zázračný způsob jak si vydělat jmění. Proč si nenajdeš počestnou práci – tak jako my tady?“

Řeč vyvolala další vlnu smíchu, dokonce i od velkého, podsaditého mladíka, z něhož si tropili šašky.

„Tentokrát uvidíte,“ nedal se. „Tentokrát mám něco, co mě přivede rovnou až k císařskému dvoru. Až zítra uslyšíte vyvolavače, budete už vědět.“ Poručil další víno. Jeho přátelé pili a vtipkovali dál, obojí na jeho účet.

Jednorozec byl teď plný lidí, kouře a hluku. Sem tam někdo pohlédl směrem k Wess a jejím přátelům, ale jinak si jich nikdo nevšímal.

Chladný větrík zředil pach piva, prskajícího masa a nemytých těl. Ticho, které nastalo, bylo tak náhlé, že se Wess spěšně rozhlédla, zda neporušila nějaký další místní zvyk. Všechna pozornost se ale soustředila na vchod hospody. Stála v něm postava nonšalantně zahalená do pláště, ale na auře síly a vyrovnanosti, která ji obklopovala, nic nedbalého nebylo.

V celé krčmě nebyl kromě toho jejich jediný stůl s volným místem.

„Posaď se k nám, sestro!“ zvolala Wess bez rozmýšlení.

Dva dlouhé kroky a výkřik: Wessina židle se s hlasitým skřípěním sunula po podlaze a samotná Wess, záda hrubě přitlačená ke zdi, cítila na hrdle dýku.

„Kdo mi říká ‚sestro‘?“ Tmavá kápě spadla z dlouhých, stříbrem protkaných vlasů. Na ženském čele plála modrá hvězda. Elegantní rysy vypadaly v jejím světle strašlivě a nebezpečně.

Wess hleděla do zuřivých očí vysoké mrštné ženy. Krční tepna se dotýkala hrotu ostří. Kdyby Wess jen posunkem naznačila snahu dostat se ke svému noži nebo kdyby se některý z jejích přátel nepatrně pohnul, byla by mrtvá.

„Nechtěla jsem se tě dotknout –“ Málem ji znovu oslovila „sestro“. Jenže tady neurázela důvěrnost, nýbrž ono slovo. Žena cestovala na zapřenou a Wess její přetvářku odhalila. Škodou, kterou napáchala, pouhá omluva nenapraví.

Po tváři jí stekla kapka potu. Chan, Aerie a Quartz váhali, připraveni k sebeobraně. Kdyby Wess znovu chybila, zemřel by před koncem boje víc než jeden člověk.

„Urazila tě malá znalost tvého jazyka, mladý pane,“ dostala ze sebe Wess. Doufala, že hospodský prve použil zdvořilé oslovení, když už ne zdvořilý tón. Napadnout někoho tónem nebylo obvykle spojeno s nebezpečím, ale slova byla ošemetnější. „Mladý pane,“ zopakovala, když ji žena nezabila, „někdo si ze mě vystřelil a přeložil ‚frejójan‘ jako ‚sestra‘.“

„Možná,“ připustila přestrojená žena. „Co znamená ‚frejójan‘?“

„Znamená úctu, nabídku přátelství. Tímto slovem vítáme hosta nebo jiné dítě vlastních rodičů.“

„Aha. Slovo, které potřebuješ, je ‚bratr‘ a vztahuje se k mužům. Říci muži ‚sestro‘ je urážlivé.“

„Urážka!“ vydechla z duše překvapená Wess. Ale nuž se z jejího hrdla vzdálil.

„Jste barbaři,“ podotkla přestrojená žena přátelsky. „Divoška mě nemůže urazit.“

„Je tu problém, víš,“ řekl Chan. „Překlad. Ve vašem jazyce se slovo pro cizince, člověka odjinud, přeloží i jako ‚barbar‘.“ Usmál se svým nádherným úsměvem. Wess si zase přitáhla židli. Pod stolem chytila Chana za ruku. Jemně jí stiskl prsty.

„Chtěla jsem ti jen nabídnout místo k sezení, když tu žádné jiné není.“

Cizinka zasunula dýku do pochvy a zadívala se Wess upřeně do očí. Wess se lehce zachvěla a představila si, jak tráví noc s Chanem po jedné straně a s cizinkou po druhé.

Nebo bys mohla být uprostřed ty, kdybys chtěla, napadlo ji. Pohled vydržela.

Cizinka se zasmála. Wess by nedokázala říct, které z nich byl výsměšný tón vlastně určen.

„Když tedy není jiné místo, posadím se tady.“ Usadila se. „Jmenuji se Lythande.“

Představili se a nabídli jí – Wess se přinutila myslet na Lythanda jako na „něho“, aby jí dál neказala přestrojení – nabídli mu víno.

„Nemohu od vás přijmout víno,“ odmítl Lythande. „Ale abych dokázal, že vás nemíním urazit, zakouřím si s vámi.“ Zakroutil do suchého listu nadrcené bylinky, výtvar zapálil, vtáhl kouř a podal dál. „Westerly, frejójan.“

Wess ze zdvořilosti přijala. Když přestala kašlat, bolelo ji v krku. Ze sladké vůně se jí zatočila hlava. „Chce to cvik,“ usmíval se Lythande. Chan a Quartz nedopadli o nic lépe, ale Aerie se zavřenýma očima zhluboka vdechla kouř a pak zadržela dech. Pak už se o cigaretu dělila jen ona a Lythande, zatímco ostatní objednali další pivo a láhev vína.

„Proč jsi z tolika lidí nabídla místo zrovna mně?“ zeptal se Lythande.

„Protože...“ Wess se odmlčela. Chtěla si promyslet možnost, jak svou intuici vysvětlit co nejrozumněji. „Vypadáš jako člověk, který ví, co se kde děje. Vypadáš, že bys nám mohl pomoci.“

„Jestli potřebujete jen informace, můžete je získat i levněji, než když si najmete čaroděje.“

„Ty jsi čaroděj?“ zeptala se Wess.

Lythande na ni pohlédl s lítostí a opovržením. „Blázínku! Co chtěli tam u vás dokázat, že poslali na cestu k jihu nevinné děti!“ Dotkl se hvězdy na čele. „Co sis myslela, že znamená?“

„Budu hádat. Řekla bych, že znamená, že jsi mág.“

„Výborně. Pár roků takových lekcí a možná chvíli přežiješ v Asylu – ve Spleti – U Jednorožce.“

„My nemáme roky,“ šeptla Aerie. „Možná jsme už přišli o všechen čas, který jsme měli.“

Quartz objala Aerii kolem ramen, aby ji utěšila, a jemně ji k sobě přitiskla.

„Zajímáte mě,“ řekl Lythande. „Povězte mi, jaké informace hledáte. Snad budu vědět, jestli je můžete získat o něco levněji – ne levně, ale ne tak draze – od obchodníka s otroky Jubala nebo od většiny –“ Když viděl jejich výrazy, odmlčel se.

„Obchodník s otroky!“

„Shání taky informace. Nemusíte se bát, že vás unese rovnou ze svého obývacího pokoje.“

Začali mluvit všichni najednou. Pak, když si uvědomili bezúčelnost takového jednání, ztichli.

„Začněte od začátku.“

„Někoho hledáme,“ řekla Wess.

„Tak to jste si nevybrali dobré místo. Nikdo vám o žádném návštěvníkovi tohoto podniku nic neřekne.“

„Ale jde o přítele.“

„To tvrdíte vy.“

„Tady by Satan stejně nebyl,“ povzdechla si Wess. „Kdyby se svobodně dostal sem, mohl by se svobodně dostat domů. Už bychom se o něm něco doslechli nebo by si nás našel nebo –“

„Bojíte se, že ho někdo uvěznil. Možná z něj udělali otroka.“

„Určitě se stalo něco takového. Vyšel si sám na lov. Rád lovil sám, jako všichni tam u nich.“

„Někdy potřebujeme být sami,“ vysvětlila Aerie.

Wess přikývla. „Nedělalo nám to starosti, jenže se nevrátil ani na rovnodennost. Pak jsme začali hledat. Než jsme našli jeho tábořiště, stopa už vychladla...“

„Nejdřív jsme doufali, že ho unesli,“ pokračoval Chan. „Ale nikdo nepožadoval výkupné. Stopa byla tak stará – odvedli ho.“

„Zkusili jsme ho vysledovat a sem tam jsme o něm něco zaslechli,“ navázala Aerie. „Ale pak se cesta rozdělila a my jsme si museli vybrat, kudy půjdeme.“ Pokrčila rameny, ale bezstarostný

postoj jí dlouho nevydržel; zoufalství ji přemohlo a ona se musela odvrátit. „Nemohla jsem najít žádnou stopu...”

Aerie, která mohla pátrat ve větší oblasti, se s nimi vždycky sešla navečer po celodenním pátrání v novém tábořišti. Každým dnem byla vyčerpanější a víc v úzkých.

„Očividně jsme vybrali špatný směr,” řekla Quartz.

„Děti,” poznamenal Lythande, „děti frejójané –“

„Frejójani,” opravil ho bez přemýšlení Chan, pak zavrtěl hlavou a omluvně rozpráhl ruce.

„Váš přítel je jako otrok jen jedním z mnoha. Podle jeho dokumentů ho vystopovat nemůžete, ledaže byste přišli na jméno, pod kterým mu je zfalšovali. Máte jen nepatrnou naději, že by ho někdo poznal podle popisu, dokonce i kdybyste měli homunkula na ukázkou. Sestry, bratře, teď už byste ho možná nepoznali ani vy.”

„Já bych ho poznala,” nesouhlasila Aerie.

„Všichni bychom ho poznali, dokonce i v zástupu jeho vlastních lidí. Ale na tom nesejde. Poznal by jej každý, kdo ho jednou spatřil. Ale nikdo ho neviděl, jestli ano, neřekne nám to.” Wess mrkla na Aerii.

„Víš,” vysvětlila Aerie, „má křídla.”

„Křídla!” vypravil ze sebe Lythande.

„Okřídlení lidé jsou tady na jihu vzácní, řekla bych.”

„Okřídlení lidé jsou tady na jihu jen v bájích. Okřídlení? Víš určitě, že...”

Aerie si začala odhrnovat pláštěnku, ale Quartz jí zase položila paži kolem ramen. Wess se rychle vložila do hovoru.

„Kosti jsou delší,” řekla a dotkla se tří vnějších prstů levé ruky pravým ukazováčkem. „A silnější. Blány mezi nimi se dají složit.”

„A tito lidé létají?”

„Ovšem. K čemu jinému by byla křídla?” Wess pohlédla na Chana. Přikývl a natáhl se pro svůj vak.

„Nemáme žádného homunkula,” připustila Wess, „ale máme obrázek. Není na něm Satan, ale hodně se mu podobá.”

Chan vytáhl dřevěné válcové pouzdro, které nesl celou cestu z Kaimu. Vytáhl z něho srolovanou kozlečí kůži a rozložil ji na stole.

Kůže byla pečlivě vyčiněná a velice tenká; na jedné straně byla popsaná a na druhé měla obrázek a pod ním jediné slovo.

„Je z knihovny v Kaimu,“ poznamenal Chan. „Nikdo neví, odkud pochází. Řekl bych, že je dost starý a myslím, že je z nějaké knihy, ale tohle je všechno, co z ní zbylo.“ Ukázal Lythandovi popsanou stranu. „Umím rozluštit písmo, ale ne jazyk. Dokážeš to přečíst?“

Lythande zavrtěl hlavou. „Nic takového neznám.“ Zklamaný Chan otočil ilustrovanou stranu rukopisu k Lythandovi. Wess se k ní také naklonila a v čadivém světle svíčky studovala detaily. Kresba byla krásná, téměř tak krásná jako samotný Satan. Bylo až překvapující, jak podobná mu byla, neboť v knihovně se ocitla dlouho před jeho narozením. Štíhlý a silný okřídlený muž měl rudozlaté vlasy a křídla barvy plamene. Jeho výraz se zdál být směsí moudrosti a hlubokého zoufalství.

Většina létajících lidí byla černá nebo měňavě zelená nebo čistě temně modrá. Ale Satan, stejně jako kresba, měl barvu ohně. Wess to vysvětlila Lythandovi.

„Předpokládáme, že slovo označuje jeho jméno,“ řekl Chan. „Nevíme jistě, jestli je výslovnost správně. Satanova matka ho ráda říkala stejně jako my, takže jej tak i pojmenovala.“

Lythande dlouze tiše hleděl na zlatou a šarlatovou kresbu, pak zavrtěl hlavou a opřel se o opěradlo židle. Vyfoukl kouř ke stropu. Vytvořil se kroužek, pukl a nakonec se rozplynul do mlhy.

„Frejójani“ řekl Lythande, „Jubal – a ostatní obchodníci s otroky – vodí před každou aukcí své zboží v průvodu městem. Kdyby v tom zástupu byl váš přítel, věděl by o něm každý v Asylu. Věděl by to každý v Císařství.“

Aerie pod cípy své kápě stiskla ruce do pěstí. Chan pomalu, opatrně, rozpačitě svinul kresbu a uložil ji.

Tak tohle je, obávala se Wess, konec jejich cesty. „Ale možná by...“

Aerie rychle vzhledla. Její hluboko posazené oči se zúžily.

„Takový neobvyklý tvor by se neprodával na veřejné aukci. Nabídli by ho při soukromém prodeji nebo by ho vystavili. Možná by ho nabídli císaři do jeho zvěřince.“

Aerie sebou trhla a Quartz sledovala strukturu kostěného jilce svého mečíku.

„Tak je to lepší, děti, copak nechápete? Budou s ním slušně zacházet. Má svou cenu. Obyčejné otroky bičují, klidně je pořežou, jen aby je zlomili a donutili k poslušnosti.“

Chanův průsvitný vzhled zesinal doběla. Wess se rozklepala. I když otroctví předpokládali, žádný z nich zcela nechápal, co to znamená.

„Ale jak ho najdeme? Kde budeme hledat?“

„Jubal už bude vědět,“ řekl Lythande. „Když ne on, tak nikdo jiný. Líbíte se mi, děťátka. Vyspěte se. Snad s vámi zítra Jubal promluví.“ Vstal, hladce proklouzl tlačenicí a zmizel ve tmě venku.

Beze slova, stejně jako její přítel, se Wess posadila a přemýšlela o tom, co jim sdělil Lythande.

Dobře stavěný mladík přešel místnost a opřel se o stůl naproti Chanovi. Wess v něm poznala muže, z něhož si předtím dělali jeho přátelé legraci.

„Dobrý večer, poutníku,“ oslovil Chana. „Řekli mi, že dámy nejsou tvoje manželky.“

„Vypadá to, že se už každý v této místnosti zeptal, zda jsou mé společnice i mé manželky, a stejně nechápu, proč se ptáš,“ řekl zdvořile Chan.

„Co je na tom tak těžké pochopit?“

„Co znamená ‚manželky‘?“

Muž zdvihl jedno obočí, ale odpověděl. „Ženy, které jsou k tobě připoutány zákonem. Jejich přízeň patří jen a jen tobě. Rodí a vychovávají tvé syny.“

„„Přízeň“?“

„Sex, ty chytráku! Šoustání! Rozumíš?“

„Ne zcela. Připadá mi to jako velmi zvláštní systém.“

Rovněž Wess připadalo takové uspořádání divné. Rodit děti jediného pohlaví se jí zdálo nesmyslné; být poután zákonem se podezřele podobalo otroctví. Ale – tři ženy zavázané výhradně jednomu muži? Mrkla přes stůl na Aerii a Quartz a spatřila, že přemýšlejí o tomtéž. Vybuchly smíchy.

„Chane, Chade – lásko, jen si pomysli, jak bys byl vyčerpaný!“ smála se Wess.

Chan se zašklebil. Často spolu všichni spali a milovali se, ale nikdo nečekal, že Chan uspokojí všechny své přítelkyně. Wess se s Chadem milovala ráda, ale stejně tak ji vzrušovala Aeriina jemná divokost a Quartzina nevyčerpatelná něha a síla.

„Takže nejsou tvoje manželky,“ řekl muž. „Kolik chceš za tuhle?“ Ukázal na Quartz.

Všichni zvědavě čekali, až svůj požadavek vysvětlí.

„No tak, chlape! Nestyd' se! Všem tady je to jasné – proč bys jinak vodil k Jednorožci ženy? S touhle budeš mít úspěch, ještě než ti na to přijdou madam. Proč by sis nevydělal, dokud můžeš. Za kolik je? Mám na zaplacení, můžeš mi věřit.“

Chan začal mluvit, ale prudké gesto Quartz ho umlčelo.

„Oprav mě, jestli se pletu,“ pustila se do toho. „Ty si myslíš, že se se mnou pobavíš. Rád bys mi dnes v noci vlezl do postele.“

„Přesně tak, má milá.“ Natáhl ruku, aby jí sáhl na prsa, ale najednou se rozmyslel.

„Přesto mluvíš s mým přítelem, ne se mnou. Zdá se mi to velmi trapné a velmi nezdrovolé.“

„Raději by sis měla zvyknout, ženská. Takhle to u nás chodí.“

„Nabízíš peníze Chanovi, abych s tebou šla já?“

Muž pohlédl na Chana. „Měl by sis své děvky líp vychovat, chlapče, nebo ti pomohou zákazníci a poškodí ti zboží.“

Zmatený Chan zrudl zahanbením a rozčilením. Wess si začínala myslet, že už ví, oč běží, ale nechtěla uvěřit.

„Mluvíš se mnou, chlape“ upozornila ho Quartz a do oslovení vložila tolik opovržení jako prve on do slova „ženská“. „Mám ale jednu otázku. Nejsi ohyzdný a stejně nedokážeš, aby s tebou šla některá do postele jen pro radost. Znamená to, že jsi nemocný?“

S neartikulovaným vzteklym řevem sáhl po noži. Ještě než se ho stačil dotknout, Quartzin mečík se zasvištěním vylétl z pouzdra. Namířila hrot těsně nad přezku na jeho opasku. Smrt, jež nabízela, byla pomalá a krutá.

Každý v krčmě napjatě sledoval, jak muž pomalu rozpráhne ruce.

„Běž pryč,“ sykla Quartz. „Už na mě nemluv. Nejsi bez půvabu, ale jestli nejsi nemocný, jsi hlupák, a s hlupáky já nespím.“

Stáhla mečík. Třemi rychlými kroky ustoupil a otočil se. Oči mu trhaně přeskakovaly z jedné tváře na druhou. Viděl v nich jen pobavení. Vzal nohy na ramena a bouří smíchu si razil cestu ke dveřím.

Volným krokem se přiblížil hospodský. „Cizinci,“ obrátil se k nim, „nevím, zda jste si dnes večer udělali jméno nebo si vykopali hrob, ale od posledního novu jsem se takhle nezasmál. Bauchle Meyne na dnešek nikdy nezapomene.“

„Mně to nepřipadá ani trochu směšné,“ odpověděla Quartz. Zasunula mečík do pochvy. Svého meče se širokou čepelí se ani nedotkla. Wess nikdy neviděla, že by ho tasila. „A jsem unavená. Kde je náš pokoj?“

Vedl je po schodech nahoru. Pokoj s nízkým stropem byl malý. Když hospodský odešel, poklepala Wess na slaměnou matraci na jedné posteli a nakrčila nos.

„Dostala jsem se takhle daleko od domova, aniž bych chytila vši. Nehodlám spát v hnízdě plném štěnic.“ Hodila svinuté pokrývky na podlahu. Chan pokrčil rameny a shodil výstroj.

Quartz mrštila vakem do kouta. „Až Satana najdeme, tak mu povím, co si o něm myslím,“ zlobila se. „Jen naprostý blázen se nechá unést takovými stvůrami.“

Aerie jen tak postávala a choulila se do pláště. „Takové zoufalé místo,“ řekla. „Ty můžeš utéct, on ne.“

„Aerie, miláčku, já vím. Mrzí mě to.“ Quartz ji objala a hladila po vlasech. „Tak jsem to nemyslela. To o Satanovi. Měla jsem zlost.“

Aerie přikývla.

Wess promnula Aerii ramena, rozepnula sponu dlouhého pláště s kapucou a stáhla ho Aerii z těla. Třepetavé světlo svíčky ozářilo černou srst, hladkou a lesklou jako kůže tuleně. Neměla na sobě nic než krátkou modrou hedvábnou tuniku a cestovní boty. Skopla je z nohou, zaryla drápy prstů na nohou do podlahy plné třísek a protáhla se.

Prsty na vnějších stranách jejích rukou se opíraly o paže. Rozpřáhla je a křídla se rozložila.

Křídla, byť jen napůl roztažená, zabírala celou místnost. Svěsila je a odtáhla koženou okenici na vysokém úzkém okně. Další budova byla velice blízko.

„Jdu ven. Potřebuji se proletět.“

„Aerie, ušli jsme toho dnes hodně –“

„Wee, já jsem unavená. Nepoletím daleko. Nemůžu ale létat ve dne, tady v žádném případě. A měsíc dorůstá. Když nepůjdu teď, nebudu možná moci létat kolik dní.“

„To je pravda,“ připustila Wess. „Dej na sebe pozor.“

„Nebudu pryč dlouho.“ Proklouzla bokem z okna a vyšplhala po drsné zdi budovy. Zatínala drápy do nepálených cihel. Tři tiché kroky nad hlavou, zašustění křídel: zmizela.

Ostatní přistrčili postele ke zdi a rozprostřeli své přeložené příkrývky na zem. Quartz omotala koženou okenici kolem háku ve zdi a na okenní římsu postavila svíčku.

Chan objal Wess. „Nikdy jsem neviděl, že by se někdo pohyboval tak rychle jako Lythande. Wess, miláčku, bál jsem se, že tě zabil, ještě než jsem si ho vůbec všiml.“

„Bylo hloupé mluvit s cizím člověkem tak důvěrně.“

„Ale nabídl nám nejlepší vodítko ke zprávám o Satanovi, jaké jsme mohli za poslední týdny slyšet.“

„Máš pravdu. Snad ten strach nebyl zbytečný.“ Wess se podívala z okna, ale Aerii nezahlédla.

„Proč sis myslela, že Lythande je žena?“ Wess věnovala Chanovi pronikavý pohled. Hleděl na ni s mírně zvědavým výrazem.

On to neví, napadlo užaslou Wess. Neuvedomil si – „Já... nevím,“ odpověděla. „Hloupá chyba. Nadělala jsem jich dneska spoustu.“

Právě poprvé ve svém životě záměrně zalhala příteli. Neměla z toho žádnou radost, a když zaslechla škrábání drápů na střeše nad sebou, byla ráda z více důvodů než jen proto, že se Aerie vrátila. Zrovna v tom okamžiku zabouchal na dveře krčmář a oznámil jim, že mají připravenou koupel. Ve zmatku, kdy pomáhali Aerii dovnitř a schovávali ji do pláště, aby mohli otevřít dveře, Chan na problém Lythandova pohlaví zapomněl.

Hlučná zábava v Jednorožci pod nimi postupně utichala. Wess se přiměla klidně ležet. Byla tak unavená, že se cítila jakoby polapená řekou. Proud kolem ní vířil a vířil a ona se nemohla zorientovat. Pořád nemohla usnout. Neuklidnila ji ani koupel, jejich první teplá koupel, kterou si od svého odchodu z Kaimu dopřáli. Vedle ní ležela spánkem ztuhlá a teplá Quartz a Aerie ležela mezi Quartz a Chanem. Ne že by Aerii nebo Quartz jejich místa nepřála, ale opravdu spala ráda uprostřed. Přála si, aby byl někdo z přátel vzhůru a pomiloval se s ní, ale podle jejich dechu usoudila, že všichni tvrdě spí. Přitulila se ke Quartz. Ta se ve snu natáhla a objala ji.

Temnota trvala, bez konce, bez sebemenšího náznaku úsvitu, až nakonec Wess vyklouzla zpod Quartziny paže a pokrývek, potichoučku si natáhla kalhoty a košili a bosá se kradla ze schodů. Proplížila se tichou hospodou ven. Na prahu si sedla a obula si boty.

Sotva patrné světlo měsíce Wess stačilo. Ulice byla pustá. Podpatky jí klapaly o dlažební kameny a zvuk se dutě odrážel o blízké zdi z vepřovic. Tak krátký pobyt ve městě by ji neměl znepokojoval, ale vadil jí. Záviděla Aerii možnost úniku, byť jen krátkodobého, ať už byl jakkoli nebezpečný. Wess kráčela ulicí a pozorně si všímala, kudy jde. Snadno by se ve změti ulic a uliček, výklenků a slepých cest ztratila.

Zašoupání boty, náhlé ticho. Wess přinutila myšlenky, aby se přestaly toulat. Chtějí ji sledovat? Hodně štěstí.

Wess byla lovkyně. Stopovala svou kořist tak bezhlučně, že ji zabíjela nožem; v hustém deštném pralese, kde žila, jsou šípy příliš nejisté. Plížila se za panterem a pohladila mu hladký kožich – pak zmizela tak hbitě, že zvíře řvalo zuřivostí a zklamáním, zatímco ona se smála rozkoší. Ušklíbla se a zrychlila krok. Teď už její chůzi na kamenech slyšet nebylo.

Trochu ji brzdila neznalost ulic. Slepý konec by ji mohl uvěznit. Ale ke své radosti zjistila, že pudové hledání vhodné stezky lze úspěšně využít i ve městě. Jednou ji napadlo, že by se měla vrátit, ale vysoká zeď, která jí zastoupila cestu, měla od základu až nahoru hlubokou úhlopříčnou puklinu. Našla si vhodné úchyty a vyškrabala se přes ni. Seskočila do zahrady, kterou zeď obklopovala, přelétla ji a

vylezla opět nahoru, tentokrát po vinné révě. Zhoupala se do další uličky.

Utíkala pravidelně, s radostí a její vyčerpání se zmenšovalo. Cítila se dobře, navzdory nejasně se rýsujícím budovám, klikatým špinavým ulicím a děsnému zápachu.

Zapadla do stínu výklenku, kde sousedily dva domy, ale nestály v jedné řadě. Vyčkávala a poslouchala.

Tiché, téměř neslyšné kroky se zastavily. Její pronásledovatel zaváhal. Mezi kamenem a kůží zaskřípal kamínek, když se ten člověk otáčel nejdřív na jednu stranu, pak na druhou. Konečně zvolil špatnou odbočku a odspěchal. Wess se ušklíbla, ale cítila úctu k lovcí, který ji dokázal sledovat tak daleko.

Vydala se směrem k hostinci. Nehlučně se pohybovala stíny. Když přišla k napůl zřícené budově, jejíž polohu si pamatovala, našla oporu pro nohy a prsty a vyšplhala na střechu sousedního domu. Létání nebyl jediný talent, který Wess Aerii záviděla. Schopnost vylézt přímo vzhůru po nepoškozené vepřovicové zdi se občas taky hodila.

Střecha byla pustá. Na spaní venku byla bezpochyby příliš velká zima; obyvatelé města se v noci stáhli do přízemí, do teplejších, neviditelných místností a chodeb.

Vzduch tady byl čistější, a tak putovala po střeše tak daleko, jak to šlo. Ale hlavní ulice Spleti byla moc široká a ona ji nedokázala přeskočit. Z budovy naproti Jednorožci pozorovala Wess hospodu. Pochybovala, že by se sem její pronásledovatel dostal před ni, ale na takovém místě to nebylo nemožné. Nikoho neviděla. Blížilo se svítání. Už se vůbec necítila vyčerpaná, jen nádherně ospalá. Slezla po průčelí budovy a vyrazila přes ulici.

Někdo za ní rozrazil dveře. Když se otočila, skočil po ní a udeřil ji pěstí ze strany do hlavy.

Wess se uhodila o dlažbu. Stín přistoupil a nakopl ji do žeber. Hrudník jí zaplavila bolest a s každým nádechem zesílila.

„Nezabíjej ji. Ještě ne.“

„Ne. Mám s ní jisté plány.“

Wess poznala hlas Bauchle Meyna, který v krčmě urazil Quartz. Špičkou nohy odkulil Wess na stranu.

„Až s tebou skončím, čubko, odvedeš mě ke svým přátelům.“
Začal si rozepínat pásek.

Wess se snažila vstát. Společník Bauchle Meyna k ní přistoupil a chystal se ji znovu nakopnout.

Vyrazila k ní jeho noha. Popadla ji a zkroutila. Když šel k zemi, Wess se vši silou zvedla. Překvapený Bauchle Meyne se k ní naklonil a popadl jí v jakémsi medvědíh objetí a držel jí ruce u těla, aby nemohla sáhnout po noži. Přitiskl svou tvář těsně na její. Cítla strniště jeho vousů. Dech mu páchl po kvasnicích. Nemohl ji držet a současně ji líbat na ústa, tak jí alespoň slintal na tvář. Kalhoty mu sklouzly a penisem se jí tlačil na stehno.

Wess mu co nejprudčeji vrazila koleno do koulí.

Vykřikl a pustil ji. Se skučením se odpotácel, zakopával o své kalhoty, ruce v rozkroku, naprosto odrovnaný. Wess vytáhla nůž a postavila se zády ke zdi, připravená na další útok.

Vyrazil proti ní komplic Bauchle Meyna. Její nůž se mihl vzduchem a řízl ho do paže. Uskočil a vztekle zaklel. Mezi prsty mu tryskala krev.

Wess uslyšela, jak se přibližují nějaké kroky, dříve než on. Opřela volnou ruku o zeď za sebou. Bála se ječet o pomoc. Na tomto místě by se ten neznámý mohl snadno přidat k útočníkům.

Ale muž znovu zanađával, popadl Bauchle Meyna za ruku a odtáhl ho tak rychle, jak jen ten nešťastník dokázal jít.

Wess se zhroutila. Sklouzla po zdi k zemi. Věđela, že je stále v nebezpečí, ale nohy ji už neudržely.

Kroky se zastavily. Wess vzhlédla, prsty svírajíc jílec svého nože.

„Frejójan,“ řekl mírně Lythande, deset kroků od ní, „sestřičko, pěkně jsi mě prohnala.“

Wess pohlédla za dvěma muži. „A nejen mě, zdá se.“

„Nikdy předtím jsem nebojovala proti člověku,“ řekla otřesená Wess. „Ne ve skutečném boji. Jen jsem cvičila. Nikoho jsem nezranila.“ Dotkla se spánku. Mělký škrábanec silně krvácel. Pomyslela si, že by to mělo přestat, a krvácení pomalu ustalo.

Lythande si sedl vedle ní na paty. „Podívám se.“ Jemně jí prohlédl ránu. „Myslel jsem, že krvácíš, ale už to přestalo. Co se stalo?“

„Nevím. Sledoval jsi mě? Nebo to byli oni? Myslela jsem, že utíkám před jednou osobou.“

„Byl jsem jediný, kdo tě sledoval,“ řekl Lythande. „Určitě se vrátili, aby zase obtěžovali Quartz.“

„Ty o tom víš?“

„Ví to celé město, holčičko. Nebo přinejmenším celá Splet'. Bauchle hned tak nezapomene. Nejhorší je, že nikdy nepochopí, co se vlastně stalo a proč.“

„Já taky ne,“ přiznala Wess. Vzhledla na Lythanda. „Jak tu můžeš žít?“ zvolala.

Lythande ustoupil a zamračil se. „Nežiji zde. Ale na to se vlastně ani nechceš zeptat. Na ulici nemůžeme mluvit tak otevřeně.“ Ohlédl se, zaváhal a obrátil se. „Půjdeš se mnou? Nemám moc času, ale mohu ti ošetřit ránu. A můžeme si promluvit v bezpečí.“

„Proč ne,“ souhlasila Wess. Zasunula dýku do pochvy a zvedla se na nohy. Když jí tělem projela bolest, trhla sebou. Lythande ji uchopil za loket a pomohl jí najít rovnováhu.

„Možná prasklé žebro,“ řekl. Pomalu se vydali ulicí.

„Ne,“ odporovala Wess. „Je naražené. Chvilí bude bolet, ale zlomené není.“

„Jak to víš?“

Wess na něj šibalsky mrkla. „Možná nejsem z města, ale moji lidé nejsou úplní divoši. Když jsem byla malá, dávala jsem při hodinách pozor.“

„Hodinách? Hodinách čeho?“

„Poznávání, zda jsem zraněná, co musím udělat, jestliže jsem. Ovládání činnosti svého těla – vaši lidé určitě učí své děti totéž.“

„Moji lidé takové věci neznají,“ přiznal Lythande. „Myslím, že si musíme promluvit o více věcech, než jsem si myslel, frejójan.“

Než dorazili k domečku, kde Lythande zastavil, zmátla Splet' dokonce i Wess. Z rány do hlavy měla závrať, ale byla si jistá, že

zranění není vážné. Lythande otevřel nízké dveře, sehnul hlavu a vešel. Wess šla za ním.

Lythande zvedl svíčku. Knot zaprskal. Jakési lesklé místo uprostřed temné místnosti odráželo záři svíčky. Knot se praskavě rozhořel a odlesk se rozrostl.

Wess zamrkala. Odraz se rozšířil a vytvořil kouli. Byla vyšší než Lythande, s barvou a strukturou vody. Její povrch se modrošedě mihotal. Udržovala rovnováhu na spodním zakřivení. Díky tomu se tam více vyboulila, takže nebyla naprosto kulatá.

„Pojď za mnou, Westerly.“

Lythande kráčela ke kouli. Její povrch se při doteku rozčeřil. Vstoupila do koule. Ta se kolem ní uzavřela a všechno, co Wess viděla, byla vlnící se postava pod povrchem a zářící bod plamínku svíčky.

Nesměle se dotkla koule špičkou prstu. Byla mokrá. Zhluboka se nadechla a prostrčila ruku hladinou.

Koule jí ruku okamžitě uvěznila. Nemohla pokračovat ani se vrátit, nemohla se pohnout. I hlas jí uvízl v hrdle.

Po chvíli se vynořila Lythande. Vlasy se jí třpytily kapičkami vody, ale šaty měla suché. Stála tam, mračila se na Wess. Zamyšlené vrásky ohraničovaly hvězdu na jejím čele. Pak se čelo zase vyhladilo a Lythande chytila Wess za ruku.

„Nebraň se, sestřičko,“ pravila. „Neper se se mnou.“

Modrá hvězda se třpytila ve tmě, její cípy jiskřily novým světlem. Lythande s velkým úsilím táhla Wessinu ruku z koule. Wess měla manžetu košile studenou a promáčenou. V těch několika málo vteřinách jí zkrabatily prsty. Náhle ji koule propustila a ona téměř upadla, ale Lythande ji zachytila a podepřela.

„Co se stalo?“

Lythande, která ji stále držela, sáhla do vody a odhrnula ji jako závěs. Přistrčila Wess k předělu. Neochotně a roztřeseně postoupila o krok dopředu a Lythande jí pomohla dovnitř. Hladina za nimi se uzavřela. Lythande usadila Wess na plošinu, která plynule vyrůstala ze zakřivené plochy. Podle Wessina očekávání měla být mokrá, ale byla pružná, hladká a trošku teplá.

„Co se stalo?“ ptala se opět.

„Koule je ochrana před ostatními kouzelníky.“

„Nejsem kouzelnice.“

„Věřím, že jsi o tom přesvědčená. Kdybych si myslela, že mě klameš, zabila bych tě. Ale ty nejsi kouzelnice jen proto, že jsi k tomu nebyla cvičena.“

Wess chtěla začít odporovat, ale Lythande ji gestem umlčela.

„Teď už vím, jak jsi mi mohla zmizet v ulicích.“

„Jsem lovkyně,“ ozvala se Wess podrážděně. „Zač bych stála jako lovec, kdybych se neuměla rychle a potichu pohybovat?“

„Ne, bylo v tom něco víc. Vložila jsem na tebe znamení a tys ho odhodila. Nikdo dosud nic takového neudělal.“

„Já také ne.“

„Nebudeme se hádat, frejójan. Není na to čas.“

Pečlivě prohlédla ránu, pak ponořila ruku do slupky koule, vytáhla dlaň plnou vody a omyla lepivou zasychající krev. Její dotek byl teplý a konejšivý, stejně obratný jako Quartzin.

„Proč jsi mne sem přivedla?“

„Abychom si mohly popovídat beze svědků.“

„O čem?“

„Nejdřív se tě chci na něco zeptat. Proč sis myslela, že jsem žena?“

Wess se zachmuřila a upřeně pozorovala hloubky podlahy. Bota čeřila povrch jako noha bruslařky.

„Protože ty žena jsi,“ odpověděla. „Nechápu, proč předstíráš, že jí nejsi.“

„V tom není problém,“ řekla Lythande. „Otázkou zůstává, proč jsi mne oslovila ‚sestro‘ ve chvíli, kdy jsi mě uviděla poprvé. Doposud nikomu, ať už to byl čaroděj nebo ne, nestačil jen pohled, aby věděl, co jsem zač. Mohla jsi dostat mne i sebe do velkého nebezpečí. Jak jsi to poznala?“

„Prostě jsem to věděla,“ opáčila Wess. „Bylo to jasné. Nemusela jsem se na tebe dívat a přemýšlet, zda jsi muž nebo žena. Spatřila jsem tě a pomyslela si, jak krásná, jak elegantní je ta žena. Vypadá moudře. Vypadá, jako by nám mohla pomoci. Tak jsem na tebe zavolala.“

„A co si mysleli tví přátelé?“

„Oni... nevím, co si představovaly Aerie a Quartz. Chan se mě ptal, na co jsem vlastně myslela.“

„Co jsi mu na to řekla?“

„Já...“ Zaváhala. Cítila zahanbení. „Lhala jsem mu,“ přiznala nešťastně. „Řekla jsem, že jsem byla unavená a že tam byla tma a zakouřeno a že jsem udělala hloupou chybu.“

„Proč ses ho nesnažila přesvědčit, že máš pravdu?“

„Jestli chceš, aby si o tobě lidé něco mysleli, není to moje věc a nemohu to popírat. Ani před svým nejstarším přítelem a prvním milencem.“

Lythande pohlédla vzhůru na zakřivený povrch vnitřku koule. Sklon ramenou a výraz obličeje prozradily, že napětí polevilo.

„Děkuji ti, sestřičko,“ prohlásila hlasem plným úlevy. „Nevěděla jsem, jestli je má totožnost u tebe v bezpečí. Ale myslím, že je.“

Wess rychle vzhlédla. Náhlé poznání jí otrásllo. „Přivedla jsi mne sem – byla bys mne zabila!“

„Jen kdybych musela,“ ujistila ji Lythande blahovolně. „Jsem ráda, že to nebylo nutné. Ale nemohla bych věřit slibu vynucenému hrozbou. Nebojíš se mne; rozhodla ses z vlastní vůle.“

„Možná je to pravda,“ připustila Wess. „Ale není pravda, že se tě nebojím.“

Lythande na ni pozorně hleděla. „Snad si tvůj strach zasloužím, Westerly. Mohla jsi mne zničit jediným nepromyšleným slovem. Ale ta znalost může zničit tebe. Někteří lidé by šli na kraj světa, jen aby zjistili, co víš.“

„Nehodlám jim nic vykládat.“

„Kdyby tě podezírali – mohli by tě přinutit.“

„Umím se o sebe postarat,“ odporovala Wess.

Lythande si palcem a ukazováčkem promnula kořen nosu. „To doufám, sestřičko. Stejně tě moc chránit nemohu.“ Vstala – vstal – Wess se na to musela rozpomenout. „Je čas k odchodu. Téměř svítá.“

„Ptala ses mě – můžu se taky na něco zeptat?“

„Když budu moct, odpovím.“

„Bauchle Mayne – kdyby se nebyl choval jako pitomec, mohl mě zabít. Ale dokud jsem se nedala dohromady, jen se mi posmíval.

Odkryl se mi, byl zranitelný. Jeho kamarád věděl, že mám nůž, ale zaútočil na mě beze zbraně. Snažím se pochopit, co se stalo, ale nedává mi to žádný smysl.“

Lythande se zhluboka nadechla. „Westerly,“ řekla, „kéž bys nikdy nepřišla do Asylu. Unikla jsi z téhož důvodu, z jakého jsem já kdysi volila svůj nynější vzhled. Teď už tak musím zůstat.“

„Stejně ti nerozumím.“

„Vůbec nepočítali s tím, že budeš bojovat. Čekali možná trochu odporu, ale jen abys je vydráždila. Očekávali, že se podvolíš jejich přání, ať už si zamanou tě zbít, znásilnit nebo zabít. Ženy v Asylu nejsou cvičeny k boji. Učí je, že jejich jediná síla leží ve schopnosti potěšit, pochlebováním či v posteli. Jen některé jsou dokonalé. Většina přežije.“

„A zbytek?“

„Zbylé zabijí za drzost. Nebo –“ Hořce se usmála a ukázala sama na sebe. „Některé... pár jich zjistí, že jsou talentovanější v jiných oblastech života.“

„Ale jak ses s tím mohla vyrovnat?“

„Tak to prostě je, Westerly. Někdo by řekl, že to tak musí být – že takový je život.“

„V Kaimu to takhle nechodí.“ Stačilo vyslovit jméno domova a zatoužila se vrátit. „Kdo o tom rozhoduje?“

„Nuže, má milá,“ prohodila Lythande trpce, „bohové.“

„Pak byste se měli svých bohů zbavit.“

Lythande nadzdvihla jedno obočí. „Řekla bych, že by sis měla takové myšlenky nechat pro sebe. Kněží bohů jsou mocní.“ Rukou si přitáhla hladinu koule, takže se rozdělila, jako by ji rozpárala nožem, a přidržela slupku na straně, aby Wess mohla odejít.

Wess po celou dobu svíral rozechvělý, nejistý pocit. Předpokládala, že ji opustí, až bude mít zase pevnou půdu pod nohama.

Ale nestalo se tak.

Wess a Lythande se mlčky vrátili k Jednorožci. Spleť se probouzela a ulice se začaly plnit naloženými kárami, taženými vychrtlými poníky, žebráky, pouličními prodáváči a kapsáři. Wess nakoupila pro své přátele ovoce a masové závitky.

Jednorozec byl zavřený a ponurý. Jak včera říkal hospodský, neotvírá brzy. Wess obešla budovu, ale u schodů do ubytovací části se Lythande zastavil.

„Musím se rozloučit, frejójan.“

Wess se překvapeně otočila. „Ale já myslela, že se mnou půjdeš nahoru – na snídani, popovídat si...“

Lythande zavrtěl hlavou. Jeho úsměv byl zvláštní, ne, jak si Wess myslela, zatrpklý, ale smutný. „Kéž bych mohl, sestřičko. Pro jednu bych si to moc přál. Mám na severu nějaké povinnosti a nemohou počkat.“

„Na severu! Proč jsi tedy šel se mnou?“ Na zpáteční cestě se již orientovala. Ačkoli zákruty ulic nedovolovaly postup přímým směrem, směřovali přibližně k jihu.

„Chtěl jsem se s tebou projít,“ vysvětlil Lythande.

Wess se na něj zaškaredila. „Myslel sis, že nemám dost rozumu na to, abych se vrátila sama.“

„Toto místo je pro tebe cizí. Není bezpečné ani pro lidi, kteří zde žijí pořád.“

„Ty –“ Wess se zarazila. Protože slíbila udržet jeho pravou totožnost v tajnosti, nemohla vyslovit, co chtěla: že s ní Lythande jedná tak, jak si přeje, aby se nikdy nezacházelo s ním. Wess zavrtěla hlavou a potlačila zlost. Silnější než zlost nad nedostatkem Lythandovy důvěry v její osobu, silnější než její zklamání, že Lythande odchází, bylo její překvapení, že se Lythande přetvařoval a naznačoval zájem o hledání Satana. Nechtělo se jí rozebírat čarodějovy pohnutky příliš do hloubky.

„Máš můj slib,“ řekla hořce. „Ujišťuji tě, že když dám slovo, tak ho dodržím. Snad se ti tvá cesta vyplatí.“ Odvrátila se a se zamlženým zrakem šmátrala po klice.

„Westerly,“ ozval se mírně Lythande, „myslíš, že jsem se včera večer vrátil, jen abych z tebe vymámil přísahu?“

„Na tom nezáleží.“

„No, možná ne, protože ti to nemůžu dostatečně oplatit.“

Wess se rozhlédla. „A ty si myslíš, že jsem ten slib učinila jen proto, že jsem doufala v tvoji pomoc?“

„Ne,“ odpověděl Lythande. „Frejójan, přál bych si mít víc času – ale přišel jsem ti říct toto. Včera v noci jsem mluvil s Jubalem.“

„Proč jsi mi to neřekl? Co říkal? Ví, kde je Satan?“ Ale věděla, že z odpovědi nebude mít žádnou radost. Lythande by dobré zprávy neodkládal. „Sejdeme se?“

„Vašeho přítele neviděl, sestřičko. Říkal, že na schůzku s vámi nemá čas.“

„Ach.“

„Přitlačil jsem na něj. Něco mi dluží, ale v poslední době se chová nějak divně. Něčeho se bojí víc než mě. A to je moc zvláštní.“ Lythande pohlédl stranou.

„Něco snad přece řekl.“

„Povídal... že byste dnes večer měli jít na nádvoří guvernéřského paláce.“

„Proč?“

„Westerly... možná to se Satanem nemá nic společného. Ale je tam aukční blok.“

Wess nechápavě zakroutila hlavou.

„Tam se předvádějí otroci na prodej.“

Zuřivost a ponížení a naděje: Wessina reakce byla tak prudká, že nemohla ani promluvit. Lythande jediným krokem překonal schody a objal ji. Rozechvělá Wess se ho držela a Lythande ji hladil po vlasech.

„Jestli tam bude – existuje nějaká spravedlnost, Lythande? Můžou svobodného člověka ukradnout z domova a... a...“

Lythande pohlédl k obloze. Nad střechou nejvýchodnějšího domu se začínalo ukazovat sluneční světlo.

„Frejójan, vážně musím jít. Jestli váš přítel má být prodán, můžete se pokusit ho koupit. Zdejší kupci nejsou tak bohatí jako kupci v hlavním městě, ale jsou dost zámožní. Potřebovali byste dost peněz. Myslím, že místo toho byste měli podat žádost u guvernéra. Je to mladíček a hlupák – ale není zlý.“ Lythande naposledy objal Wess a měl se k odchodu. „Nashledanou, sestřičko. Věř mi, prosím, že kdybych mohl, zůstal bych.“

„Já vím,“ zašeptala.

Lythande se dlouhými kroky vzdaloval a ani se neohlédl. Zanechal Wess samotnou mezi stíny časného rána.

Wess se vrátila do pokoje nad schodištěm. Když vešla, Chan se opřel o loket a nadzdvihl se. „Už jsem si začínal dělat starosti,“ ozval se.

„Umím se o sebe postarat!“ odsekla Wess. „Wess, miláčku, co se děje?“ Snažila se mu to říct, ale nemohla. Wess stála, mlčela, upřeně pozorovala podlahu, zády otočená ke svému nejlepšímu příteli.

Koukla se přes rameno, když Chan vstával. Rozedraný závěs okenice vpouštěl drobký světla, které mu jako vodopád stékaly po těle. Dlouhé putování ho změnilo, tak jako je všechny. Stále byl krásný, ale byl hubenější a svalnatější.

Něžně se dotkl jejího ramene. Odtáhla se. Spatřil krvavé skvrny na jejím límci. „Jsi zraněná?“ zvolal poplašeně. „Quartz!“

Quartz, dosud v posteli, ospale zabručela. Chan se pokusil odvést Wess k oknu, kde bylo více světla. „Nesahej na mě!“

„Wess –“

„Co se stalo?“ probrala se Quartz.

„Wess je zraněná.“

Přicapkala k nim bosá Quartz. Wess propukla v pláč a vrhla se jí do náruče.

Quartz držela Wess, tak jako pár nocí předtím držela Wess ji, když se Quartz tiše rozplakala v posteli. Stýskalo se jí po domově a po dětech. „Pověz mi, co se stalo,“ požádala ji soucitně.

Wess stručně vylíčila útok, hlavně však převyprávěla, jak jí Lythande vysvětlil přepadení i život v Asylu.

„Chápu,“ řekla Quartz, i když jí Wess mnoho neprozradila. Hladila Wess po vlasech a setřela jí z tváří slzy.

„Já ne,“ popotáhla Wess. „Určitě jsem se zbláznila, když se chovám takhle!“ Znovu se rozplakala. Quartz ji zavedla k lůžku, kde už seděla Aerie a zmateně mžourala. Stejně popletený Chan šel za nimi. Quartz přiměla Wess, aby si sedla, posadila se vedle ní a objala ji. Aerie jí masírovala záda a krk. Rozložila kolem nich svá křídla.

„Nezbláznila ses,“ odporovala jí Quartz. „Jen nejsi zvyklá, jak to tu chodí.“

„Nechci si zvykat, jak to tu chodí. Nesnáším tohle místo, chci najít Satana a chci jít domů.“

„Já vím,“ šeptala Quartz. „Chápu.“

„Ale já ne,“ řekl Chan.

Wess se přimáčkla ke Quartz. Nebyla schopná říct nic, čím by zmírnila bolest, kterou Chadovi způsobila.

„Prostě ji nech chvilku být, Chade,“ poradila mu Quartz. „Ať si odpočine. Všechno bude v pořádku.“

Quartz uložila Wess a lehla si vedle ní. Stulená mezi Quartz a Aerii Wess konečně usnula. Všechny je přikrývalo Aeriino křídlo.

Wess procitla v půli dopoledne. Hlava ji zle bolela a pokaždé, když se nadechla, ozvala se černá pohmožděnina na straně hrudníku. Rozhlédla se po místnosti. Vedle ní seděla Quartz a spravovala řemínek na svém vaku. Quartz se na ni usmála. Aerie si kartáčovala krátkou sametovou kožešinu a Chan hleděl z okna, paži na parapetu, bradu si opíral o ruku. Na koleni mu nepovšimnutě ležela jeho druhá košile, která potřebovala zašít.

Wess vstala a přešla pokojem. Sedla si k Chanovi na paty. Podíval se na ni, pak z okna, a znovu na ni.

„Quartz mi to vysvětlila, trochu...“

„Zlobila jsem se,“ připustila Wess.

„Jen proto, že se barbaři chovají jako... barbaři, máš dobrý důvod zlobit se na mě.“

Měl pravdu. Wess to věděla. Ale směs vzteku a zmatku v ní byla pořád natolik silná, že ani ohleduplná slova jí nepomohla všechno ze sebe setřást.

„Víš –“ pokračoval, „ty opravdu víš, že já bych se tak chovat nemohl...“

Jen na okamžik se Wess skutečně pokusila představit si Chana, jak jedná jako hospodský či Bauchle Mayne – arogantně, slepě, sobecky. Představit si ho, jak staví vlastní potěšení nade všechno a nade všechny. Ten nápad byl natolik směšný, že vyprskla smíchy.

„Já vím, že bys nemohl,“ ujistila jej. Zlobila se na člověka, jakým mohl být, kdyby všechny životní okolnosti byly jiné. A ještě víc se zlobila na osobu, jakou by v takovém případě mohla být ona. Rychle Chana objala. „Chade, musím odtud co nejdříve zmizet.“ Vzala ho za ruku a vstala. „Tak pojd', včera v noci jsem se setkala s Lythandem a musím vám říct, co povídal.“

S odchodem do guvernérského paláce nečekali do večera. Vydali se na cestu dříve, protože doufali, že je princ přijme a oni ho přesvědčí, aby nedovolil Satana prodat.

Ale ani ostatní nečekali s odchodem k paláci až do večera. Připojili se k proudu lidí směřujících k bráně. Wess chtěla davem proklouznout, ale pokus jí vynesl šťouchnutí lokte do bolavých žeber.

„Nestrkej se, děvče,“ napomenul ji otrhaný tvor, do něhož narazila. Zahrozil jí holí. „Chceš porazit starého mrzáka? Jak jednou padnu, tak už nevstanu.“

„Omlouvám se, pane,“ řekla. Před sebou viděla, že se lidé musejí vtěsnat do užšího prostoru. Byli více méně v řadě. „Jdeš na dražbu otroků?“

„Dražbu otroků? Dražba otroků! Dnes se žádná dražba nekoná, cizinko. Do města přijel cirkus!“

„Co je to cirkus?“

„Cirkus! Nikdy jsi neslyšela o cirkusu? No, nevádí, protože polovina lidí v Asylu ho nikdy neviděla, ani o něm neslyšela. Od té doby, co tu byl, uplynulo dvakrát dvanáct let. Ted', když tu máme prince guvernéra, jich uvidíme víc, o tom nepochybuju. Přijdou, protože chtějí získat přístup k jeho bratru císaři – však víš, pryč z provincie a do hlavního města.“

„Ale pořád nevím, co je cirkus.“

Stařec ukázal před sebe.

Nad vysokou zdí nádvoří paláce zplihle visel na vysokém stožáru obrovský závěs. Látka pomalu začala růst do šířky a otevírat se – jako obří houba, napadlo Wess. Pestrá lana se napjala a přetvořila plachtu na ohromný stan.

„Támhle pod tím – kouzla, dítě. Neobyčejná zvířata. Cvičení koně s hezkými děvčaty v peří, které jim tančí na hřbetech. Žongléři, klauni, akrobati na visutých laněch – a monstra!“ Zakuckal se smíchy. „Osobně mám zrůdy nejraději. Když jsem byl v cirkuse naposledy, měli dvouhlavou ovci a muže se dvěma – ale to není povídání pro mladou holku. Pokud ji zrovna nešoustáš.“ Natáhl ruku, aby Wess štípl. Trhla sebou, couvla a tasila dýku. Překvapený stařec řekl: „Bez urážky, děvče.“ Čepel vklouzla zpět do pochvy. Starý muž se opět zasmál. „A v tomhle cirkuse mají kromobyčejný exponát – mimořádný, pro prince. Neřeknou, co to je. Ale bude to podívaná, tím si můžeš být jistá.“

„Děkuji, pane,“ řekla Wess chladně a vrátila se k přátelům. Otrhanec splynul s davem.

Wess zachytila Aeriin upřený pohled. „Slyšelás?“

Aerie přikývla. „Mají ho. Co jiného by to velké tajemství mohlo být?“

„Na takovém nebem zapomenutém místě možná přemohli nějakého ubohého trolla nebo salamandra.“ Mluvila jízlivě, neboť trollové byli nesmírně mírní tvorové a sama Wess se občas natáhla, aby poškrabala pod bradou salamandra, který žil na kopci, kde lovila. Byl zcela krotký, neboť Wess salamandry nikdy nelovila. Měli tak tenkou kůži, že se na nic nehodila, a z jejich rodiny neměl maso z ještěrek nikdo rád. Kromě toho si člověk nedokázal hodit na záda ani jednu kýtu dospělého salamandra a ona nechtěla zabíjet nadarmo. „Na takovém místě by mohli mít v krabici okřídleného hada a říkali by tomu velké tajemství.“

„Wess, jejich tajemství je Satan a všichni to víme,“ namítla Quartz. „Teď musíme vymyslet, jak ho osvobodíme.“

„Samozřejmě máš pravdu,“ připustila Wess. Dva obrovští strážci u brány nasupeně shlíželi na chátu, kterou měli dnes nařizeno vpustit na cvičiště. Wess se před jedním z nich zastavila. „Chci vidět prince,“ prohlásila. „Slyšení je příští týden,“ odpověděl. Sotva na ni pohlédl.

„Potřebuji ho vidět, než začne cirkus.“ Tentokrát jí věnoval pobavený pohled.

„Vážně potřebuješ? Tak to máš smůlu. Odjel a vrátí se až před představením.“

„Kde je?“ zeptal se Chan.

Wess uslyšela reptání davu, který se za nimi začal shlukovat.

„Státní tajemství,“ odvětil strážce. „Teď vejděte nebo ustupte z cesty.“

Vešli.

Zástup se náhle rozptýlil, protože cvičiště bylo velice rozlehlé. Dokonce i stan vypadal malý; palác se nad ním tyčil jako útes. Kdyby sem nepřišlo veškeré obyvatelstvo Asylu, pak by obrovské rozměry každé části nebyly tak nápadné. Několik kupců si zde rozkládalo stánky: tu korále, tam ovoce, o kousek dál zase pečivo; kolem se pomalu ploužil žebrák; o pár kroků dál lenivě kráčela velká skupina šlechticů v saténu, kožešinách a zlatě pod slunečníky, které drželi nazí otroci. Mírné podzimní sluníčko sotva mohlo zohydit vzhled i toho nejchoulostivějšího patricije nebo zahřát záda nejstatnějšího otroka.

Quartz se rozhlédla, pak ukázala přes hlavy davu. „Připravuji cestu s lany na sloupcích. Průvod přijde branou a z této strany do stanu.“ Máchla rukou zprava doleva, od východu na západ, opsala dlouhou křivku od Procesní brány. Cirkusový stan byl posazen mezi aukční blok a kasárna stráže.

Pokusili se obejít stan, ale plocha za ním byla až k hradbě zatarasena provazovými zábranami. Vpředu se lidský had vlnil tak daleko, že se do stanu nemohli všichni diváci vejít.

„Nikdy se dovnitř nedostaneme,“ povzdychla si Aerie.

„Možná je to dobře,“ uvažoval Chan. „Nepotřebujeme být se Satanem uvnitř – potřebujeme ho dostat ven.“

Stíny na palácovém náměstí se prodloužily. Wess nehybně, beze slova vyčkávala. Chan se vrtěl a okusoval si špičky prstů. Aerie v plášti se hrbila. Kapucu si stáhla do obličeje, aby ho co nejvíc zastínila. Quartz ji úzkostně sledovala a prsty svírala rukojeť meče.

Znovu jim zamítli přijetí u prince, tentokrát u palácových dveří. Zajistili si teď místo u chodníku ohraničeného provazem. Hned přes cestu dokončovala pracovní četa poslední úpravy jeviště. Jakmile

bylo hotovo, přispěchali z paláce sloužící s rohožemi, hedvábím lemovaným baldachýnem, několika židlemi a košem se žhavým uhlím. Wess by si takové ohřívadlo taky nechala líbit; jak zapadalo slunce, vzduch se ochlazoval.

V davu se scházelo stále více lidí. Zástup houstl, byl hlasitější a čím dál tím opilejší. V řadě před stanem vypukaly potyčky, neboť si lidé začali uvědomovat, že se dovnitř nikdy nedostanou. Brzy se nálada davu zhoršila natolik, že se mezi lidmi rozptýlili vyvolavači, zvonili zvonci a oznamovali, že cirkus uspořádá ještě jedno představení, několik dalších představení, dokud nebudou mít všichni obyvatelé možnost shlédnout cirkusové divy. A tajemství. To tajemství, samozřejmě. Dosud nikdo ani nenaznačil, o co půjde.

Wess si přitáhla plášť újeji k tělu. Zнала podstatu té záhady; doufala jen, že záhada zahlédne své přále a bude připravena na vše, co by mohli udělat.

Slunce se dotklo vysoké zdi ohraničující palácová nádvoří. Brzy bude tma.

Trubky a činely. Wess pohlédla k Procesní bráně, ale o okamžik později si uvědomila, že si všichni obyvatelé města okolo ní stoupají na špičky, aby viděli na vchod paláce. Ohromné dveře se otevřely a vypochoďovala falanga stráží, následovaná skupinou šlechticů ověšených šperky a zlatohlavem. Dlouhými kroky měřili udusanou zem. Mladík v čele skupiny, který měl na hlavě korunu, považoval všechno volání a výkřiky svých lidí za poctu – ale, jak napadlo Wess, zdaleka tomu tak nebylo. Ale nejhlasitější křik, který bylo nad hučením a stížnostmi slyšet, zněl: „Princ! Ať žije princ!“

Falanga pochodovala z paláce rovnou k čerstvě postavenému pódiu. Každý, kdo snad byl krátkozraký a seděl na chodníku, musel rychle popadnout své věci a zmizet jim z cesty. Dráha se uvolnila tak rychle, jako když se proud rozdělí kolem kamene.

Wess se prudce postavila. Chtěla vyrazit přes dráhu průvodu, aby se ještě jednou pokusila promluvit s princem.

„Sedni si!“

„Z cesty!“

Někdo po ní hodil ohryzek. Odrazila ho a znovu se přikrčila, i když ji k tomu nepřiměly hrozby nebo létající odpadky. I Aerie, s

toutéž myšlenkou v hlavě, chtěla vyskočit na nohy. Wess se dotkla jejího lokte.

„Podívej,“ upozornila ji.

Zdálo se, jako by všichni v dosahu či doslechu průvodu měli stejný nápad. Zástup se hrnul dopředu a každý člověk v něm se hlučně dožadoval pozornosti. Princ rozhodil hrst mincí a žebráci se s handrkováním odklidili. Ostatní, ve svých požadavcích neodbytnější, se na něho stále tlačili. Strážci se stáhli a obklopili prince. Téměř přes ně nebyl vidět. Vojáci drželi svá kopí na šíř a odtlačovali jimi obyvatele.

Těsný šik se rozdělil a princ vystoupil na plošinu jeviště. Stál tam sám, pak se otočil kolem dokola, ruce natažené k zástupu.

„Přátelé,“ zvolal, „vím, že mnozí z vás mne chtějí o něco požádat. Je pro mne důležité sebemenší příkoří, které se děje jedinému mému člověku.“

Wess si odfrkla.

„Dnes večer však máme všichni jedinečnou čest přihlížet divu, který v Císařství nikdy nikdo neviděl. Dnes večer zapomeňte na starosti, draží přátelé, a užijte si podívané spolu se mnou.“ Natáhl ruku a přivedl k sobě na jeviště jednoho ze svých společníků.

Bauchle Meyne.

„Za několik dní se Bauchle Meyne a jeho herecká společnost vydá do Ranke, aby tam pobavil mého bratra císaře.“

Wess a Quartz na sebe vyděšeně pohlédly. Chan polohlasem zaklel. Aerie se napjala a Wess ji chytila za paži. Všichni si stáhli kápě.

„Bauchle bude doprovázen mým přátelstvím a mou pečeti.“ Princ pozdvihl stočený pergamen zapečetěný šarlatovými stužkami a ebenově černým voskem.

Princ usedl, na čestném místě po jeho boku pak Bauchle Meyne. Zbytek královské družiny se seskupil kolem a představení začalo.

Wess a její přátelé se semkli ještě blíže jeden k druhému. Mlčeli.

Od prince se pomoci nedočkají.

Procesní brána se za zvuku fléten a bubnů otevřela. Hudba chvilí pokračovala, aniž by se dělo něco jiného. Bauchle Meyne začal vypadat znepokojeně. Pak se náhle na chodník připotácela postava, jako by ji tam někdo strčil. Na kost vyhublý rudovlasý muž znovu nabyl rovnováhy, napřímil se a rozhlížel se ze strany na stranu. Posměch ho přiváděl ve zmatek. Nechal pláštěnku sklouznout z ramenou a odhalil hvězdami posázený černý háv. Udělal několik váhavých krůčků.

Když se ocitl u prvního dřevěného sloupku, který přidržoval lano zátarasu, znovu se zarazil. Váhavě na něj ukázal a hrdelním hlasem pronesl několik slov.

Sloupek vzplanul.

Lidé stojící poblíž s řevem couvli. Kouzelník se potácel po chodníčku z jedné strany na druhou a u každého dřevěného sloupku postupně mávl rukama.

Mlhavé bílé kruhy se spojily a ozářily cestu. Wess viděla, že sloupky vlastně vůbec nehoří. Když začal zářit jeden hned před ní, natáhla k němu ruku, dlaní dopředu, prsty roztažené. Když necítila teplo, dotkla se nesměle sloupku a pak ho obemkla prsty. Vůbec nebyl teplý a podržel si svůj obvyklý povrch hrubě otesaného dřeva plného třísek.

Vzpomněla si, co říkal Lythande o jejím výrazném talentu. Byla zvědavá, zda by dokázala totéž. Byl by to užitečný trik, i když nepříliš důležitý. Neměla kus dřeva, na kterém by mohla trik vyzkoušet, ani představu jak vůbec začít. Pokrčila rameny a nechala sloupek být. Otisk její ruky – zamrkala. Ne, byla to jen její představitivost. Místo, na které před chvilkou sáhla, nemůže být jasnější.

U princova pódia se čaroděj zastavil a prázdným pohledem se díval kolem sebe. Bauchle Meyne, sršící zlobou, se pátravě předklonil. Jeho strach byl zcela zřejmý a zlost jen tak tak držel na uzdě. Čaroděj na něho upřeně hleděl. Wess viděla, jak se prsty Bauchle Meyna křečovitě sevřely kolem rubínového řetězu. Zkroutil ho. Wess se zajíkla. Čaroděj zaječel a rozhodil ruce. Bauchle Meyne pomalu uvolnil sevření talismanu. Kouzelník rozpřáhl paže. Chvěl

se. I Wess se roztrásla. Cítila se, jako by se jí řetěz obtočil kolem těla jako šlehnutí bičem.

Čarodějovy roztržené ruce se pohnuly: princovo pódium, dřevěné součásti židlí, tyče podpírající trásněmi lemovaný baldachýn, to všechno náhle prudce vzplálo bílým žárem. Strážci přiskočili, vztekli a bezradní, ale na pokyn prince se zarazili. Seděl klidně, s úsměvem, ruce pokojně spočívaly na zářivých opěradlech trůnu. Přízračné plameny si pohrávaly s jeho prsty a světlo mu vířilo vzhůru po nohou. Bauchle Meyne se spokojeně opřel a pokývl kouzelníkovi. Ostatní šlechtici postávali celí nesví na pódiu. Byli vydáni na pospas záři vycházející z mezer v prkenné podlaze, které nestačily zakrýt pestré koberečky. Byli rozčilení, ale po vzoru svého vládce si znovu sedli.

Čaroděj škobrtal dál a po cestě zapaloval zbytek sloupků. Zmizel v temnotě stanu. Jeho opery se začaly třpytit tajemným světélkováním. Postupně se lana zátarasu, koberce na pódiu, baldachýn nad princem i plátno stanu pokryly mírnou, jemnou září.

Princ tleskal, pokývl Bauchle Meynemu a usmál se na něho a jeho lidé jej napodobili.

S ostrým jakotem, se salty a kotrmelci přiskotačil Procesní branou šasek. Metal salta po chodníku. Po něm přišli flétnisté a bubeníci a pak tři poníci s ucouraným peřím připevněným k uzdám. Jely na nich tři děti v krátkých kalhotách a živůtcích pošítych flitry. Dívka vpředu vyskočila a vstoje udržovala rovnováhu na zadku svého poníka. Další dvě, které jely za ní, předváděly stoj na ramenou. Opíraly se přitom o kohoutky poníků. Wess, která nikdy v životě neseseděla na koni a samotná představa něčeho takového ji dost děsila, tleskala. V obecenstvu tu a tam také někdo zatleskal a samotný princ párkrát lenivě plácl rukama. Ale mohutný prošedivělý muž poblíž se kousavě zasmál a zařval: „Ukažte nám víc!“ Tímto způsobem, s opovržlivým houkáním a s posměchem, reagovala většina diváků. Stojící dívka hleděla upřeně přímo před sebe. Wess stiskla zuby. Zlobila se kvůli dítěti a současně na ni dívčina důstojnost udělala dojem. Quartzino nejstarší dítě bylo přibližně stejně staré. Wess ji vzala za ruku a Quartz jí vděčně stiskla prsty.

Temnou branou projela klec tažená volským spřežením. Wess zatajila dech. Voli přitáhli klec do světla. Skrčený v koutě na špinavé slámě se v ní vezl postarší troll. Když byli volí na úrovni prince, šťouchl nějaký chlapec trolla klackem. Troll vyskočil a vysokým rozzlobeným hlasem nadával.

„Jste necivilizovaní barbaři! Ty, principi – jsi kníže červů, povídám, a larev! Ať ti penis naroste tak, že tě žádná nepřijme! Ať se vagína tvé nejlepší přítelkyně zauzluje, když budeš uvnitř! Kéž máš vodu na mozků a kameny v močovém měchýři!“

Wess pocítila, že rudne: nikdy neslyšela trolla takhle mluvit. Obvykle patřili k nejkulturnějším lesním lidem. Jediné nebezpečí, jež od nich hrozilo, znamenalo, že budete celé odpoledne poslouchat přednášku o tvaru mraků či účincích jistých lupenatých hub. Wess se rozhlédla. Obávala se, že by někoho mohla urazit slova, která troll mířil na jejich vládce. Pak si vzpomněla, že hovořil Jazykem, skutečnou mluvou inteligentních bytostí, a na tomto místě mu nemohl kromě ní a jejich přátel nikdo rozumět.

„Frejójan!“ zvolala z náhlého popudu. „Dnes večer – buď připraven – když to půjde –!“

Zaváhal uprostřed výskoku, klopýtl, ale udržel rovnováhu. Poskakoval a vydáváje nesmyslné zvuky se otáčel, dokud ji nezahlédl. Stáhla si kapuci dozadu, aby ji později poznal. Když vozík odjížděl, znovu se zahalila, aby ji neviděl Bauchle Meyne z druhé strany cesty.

Šedozlaté chlupaté stvořeníčko svíralo tyče své klece a vyhlíželo ven. Troll davu předváděl příšerné obličejce, odpovídal na lidský výsměch příšernými zvuky. Ale mezi ječením a plácáním nesmyslů řekl: „Čekám –“

Když je minul, začal naříkat.

„Wess –“ začal Chan.

„Jak bych ho mohla nechat projet, aniž bych s ním promluvila?“

„Koneckonců to není přítel,“ podotkla Aerie.

„Je zotročený, stejně jako Satan!“ Wess pohlédla z Aeriiny tváře na Chanovu a viděla, že jí ani jeden nerozumí. „Quartz –?“

Quartz přikývla. „Ano. Máš pravdu. Civilizovaná osoba nemá na takovém místě co dělat.“

„Jak ho chceš najít? Jak ho chceš osvobodit? Ještě ani nevíme, jak vysvobodíme Satana! Co kdyby potřeboval pomoc?“ Aerie v rozčilení zvedla hlas.

„Co kdybychom potřebovali pomoc my?“

Aerie se otočila k Wess zády a nevidomým pohledem sledovala průvod. Setřásla dokonce Quartzinu paži, která se jí snažila dodat odvahy.

Pak už nebyl čas na hádky. Branou vpochodovalo šest lukostřelců. Za nimi jela kára. Byla plochá, náklad tajily kolem dokola zatažené závěsy. Káru táhli dva rozložití grošáci, jeden z nich měl divoký modrý pohled. Následovalo šest dalších lukostřelců. Zástupem zašumělo rozpačité mumlání, pak se ozvalo volání: „Tajemství! Ukažte nám tajemství!“

Jezdec na posledním koni přinutil šklubnutím otěží tažná zvířata, aby se zastavila přímo před princem. Bauchle Meyne ztěžka slezl z pódia a vyšplhal se na káru.

„Můj pane!“ zvolal. „Představuji ti – mýtus našeho světa!“ Šklub provazem a závěs spadl.

Na stupínku stál Satan, strnulý a duchem nepřítomný, pohled upřený přímo před sebe, hlavu vztyčenou. Aerie zaúpěla a Wess se napjala touhou přeskocit zářící lana a zaútočit nožem za přihlížení davu, bez ohledu na následky. Zlořečila sama sobě za to, jak slabá a hloupá byla toho rána. Kdyby měla tehdy sílu k útoku, mohla Bauchle Meyna vyřídít.

Satana nezlomili. Museli by ho nejdříve zabít, aby jej připravili o hrdost. Ale připravili jej o oděv a spoutali ho. A ublížili mu. Rudozlatou kožešinou na jeho ramenou se táhly stříbrošedé pruhy. Bili ho. Wess pevně sevřela rukojeť své dýky.

Bauchle Meyne zvedl dlouhou tyč. Nebyl až takový hlupák, aby se přiblížil na dosah Satanových drápů.

„Ukaž se!“ zvolal.

Satan nemluvil jazykem obchodníků, ale Bauchle Meyne si zajistil porozumění koncem tyče. Satan na něj bez pohnutí upřeně hleděl, dokud do něho mladík nepřestal strkat. Zajatec získal v jeho očích neurčitou důstojnost a on o krok ustoupil. Satan se rozhlédl kolem sebe. V jeho velkých očích se odráželo světlo podobně, jako je

tomu u kočky. Podíval se principi do tváře. Když se pohyboval, těžké řetězy řinčely a chřestily.

Zdvihl paže. Rozevřel ruce a rozložil prsty.

Roztáhl velká rudá křídla. Čarodějovo světlo probleskovalo průsvitnou blanou. Bylo to, jako by vyšlehl plamenem.

Princ jej pozoroval s tichým uspokojením, zatímco dav hučel překvapením a úžasem.

„Uvnitř,“ slíbil Bauchle Meyne, „až ho rozvážu, poletí.“

Jeden z koní, kterého škrábl konec Satanova křídla, zafrkal a vzepjal se. Vozík s trhnutím poskočil dopředu. Jezdec škubl uzdou, takže koni vystříkla z huby krvavá pěna, a Bauchle Meyne ztratil rovnováhu a sletěl k zemi. Ve tváři se mu zračila bolest a Wess to potěšilo. Satan se sotva hnul. Jak udržoval svými křídly stabilitu, svaly na zádech se mu napjaly a zavlnily pod kůží.

Aerie vydala vysoký, nářikavý zvuk, téměř mimo hranice lidského sluchu. Ale Satan ho slyšel. Netrhl sebou; na rozdíl od trolla se neotočil. Ale slyšel. V ostrém bílém čarodějnickém světle se mu zježily chlupy krátkého kožichu vzadu na ramenou. V odpověď ze sebe vydal pláč, povzdech: volání po milence. Složil okřídlené prsty podél paží. Blány se chvěly a zářily.

Jezdec pobídl svého koně a kára se sunula kupředu. Pro zástup venku podívaná skončila.

Princ sestoupil z plošiny a s Bauchle Meynem po boku se ubíral do cirkusového stanu. Jeho družina jej následovala.

Tlačenice pohybujících se lidí přiměla čtyři přátele, aby se postavili těsně k sobě. Wess uvažovala. Uvnitř mu dovolí letět. Bude volný... Podívala se na Aerii. „Můžeš přistát na vršku stanu? A zase odrazit?“

Aerie pohlédla na strmou plátěnou stěnu. „Snadno,“ prohlásila.

Prostranství za stanem osvětlovaly pochodně, ne kouzelné světlo. Wess stála, opírala se o hradbu ohraničující nádvoří a sledovala hemžení a zmatek v herecké společnosti, naslouchala potlesku a smíchu davu. Představení trvalo už dlouho; většina lidí, kteří se nedostali dovnitř, odešla. Pár cirkusových dělníků znuděně

střežilo hranici zátarasů, ale Wess věděla, že dokáže proklouznout, kdykoli se jí zamane.

To o Aerii měla obavy. Jakmile se jednou pustí do svého plánu, bude velice zranitelná. Noc byla jasná a zářící dorůstající měsíc stál vysoko. Až přistane na vrcholku stanu, stane se pro šípy snadným terčem. Satan bude v ještě větším nebezpečí. Záleželo teď na Wess, Quartz a Chanovi, zda způsobí dostatečně velký zmatek, aby pozornost lučištníků byla odvrácena a oni ani jednoho letce nezastřelili.

Wess se skoro těšila.

Když se nikdo nedíval, prosmýkla se pod lanem a procházkovým krokem prošla stíny, jako by patřila k cirkusákům. Satanova kára stála u vchodu pro účinkující, ale Wess se teď k příteli nepřiblížila. Proklusaly kolem ní děti na ponících, ale nevšimly si jí. Ve světle pochodní vyhlížely děti hubeně, unaveně a nesmírně mladě a poníci hubeně, unaveně a staře. Wess vklouzla za řadu zvířecích klecí. Cirkus nakonec měl salamandra, ale žalostně ubohého. Vyhlížel hladově a měřil sotva tolik co vzrostlý pes. Wess rozbila zámek na jeho kleci. Jako páky mohla použít jen svého nože; ostří tím neposloužila. Rozbila zámky na klecích ostatních zvířat – nedospělého vlka a trpasličího slona, ale ještě je nepustila. Konečně se dostala k trollovi.

„Frejójan,“ zašeptala. „Jsem za tebou.“

„Slyším tě, frejójan.“ Troll přešel do zadní části klece. Poklonil se jí. „Omlouvám se za svůj zanedbaný vzhled, frejójan; když mne zajali, neměl jsem nic, dokonce ani kartáč.“ Jeho zlatá srst s šedavými skvrnami byla zle zcuchaná. Prostrčil ruku mříží a Wess jí potřásla.

„Já jsem Wess,“ představila se.

„Aristarchus,“ pravil. „Mluvíš se stejným přízvukem jako Satan – přišla jsi pro něho?“

Přikývla. „Chystám se rozbít zámek na tvé kleci,“ jak sem slíbila. „Musím se přiblížit ke stanu, až ho vezmou dovnitř, aby jim ukázal, jak létá. Bylo by lepší, kdyby si hned nevšimli, že se něco děje...“

Aristarchus přikývl. „Neuteču, dokud nezačnete. Můžu pomoci?“

Wess přelétla pohledem řadu klecí. „Mohl bys – nebylo by pro tebe nebezpečné osvobodit zvířata?“ Byl starý; nevěděla, zda se může pohybovat dostatečně rychle.

Usmál se pro sebe. „Z nás zvířat se stali celkem dobří přátelé,“ vysvětlil. „I když salamandr je dost nedůtklivý.“

Wess vrazila nůž do visacího zámku jako klín a vypáčila ho. Aristarchus ho strhl ze dveří a hodil do slámy. Rozpačitě se na Wess usmál.

„V téhle době ani moje nálada za moc nestojí.“

Wess sáhla skrz mříže a znovu mu stiskla ruku. V blízkosti stanu kroužili grošáci se Satanovým vozíkem. Bauchle Meyne vrískal podrážděné příkazy. Aristarchus pohlédl směrem k Satanovi.

„Dobře, že jste přišli,“ řekl. „Přesvědčil jsem ho, aby alespoň na chvíli spolupracoval, ale není to pro něho lehké. Jednou je tak rozzuřil, že zapomněli, jakou má cenu.“

Wess přikývla. Vzpomněla si na jizvy po biči.

Vozík se sunul kupředu; za ním šli lukostřelci.

„Musím si pospíšet,“ rozloučila se Wess.

„Ať tě provází štěstí.“

Přiblížila se ke stanu, jak jen to šlo. Ale dovnitř neviděla; musela si představovat, co se děje, podle zvuků, které vydávali diváci. Jezdec vedl koně v kruhu arény. Zastavili. Někdo podlezl vozík a zespodu, z dosahu Satanových drápů, rozepjal okovy. A pak –

Uslyšela vydechnutí, bezděčný vzdech úžasu, když Satan roztáhl křídla a vzlétl.

Nad Wess rozčísl vzduch Aeriin stín. Wess si stáhla plášť a zamávala jím na znamení. Aerie klesla, vrhla se střemhlav ke stanu a přistála.

Wess vytáhla dýku a začala pilovat kotevní lano. Dávala si předtím na ostří pozor, takže nůž řezal provaz celkem rychle. Když spěchala k dalšímu lanu, uslyšela, jak se hlasy obecnstva postupně mění, jak si všímají, že něco neklape. Quartz a Chan si také hleděli svého úkolu. Wess přesekla druhé lano. Když se stan začal hroutit,

zaslechla nad sebou trhání plátna. Aerie tam rvala střechu svými pařáty. Wess přerázla třetí lano, a čtvrté. Vítr roztřepetal prověšenou látku. Plátno vydávalo praskavé a skučivé zvuky jako plachta. Wess uslyšela křik Bauchle Meyna: „Lana! Zajistěte lana, trhají se lana!“

Stan padal ze tří směrů. Lidé uvnitř začali křičet, pak vriskat a snažili se uprchnout. Pár se jich vysypalo na cvičiště, potom se úzkým otvorem probíjela vojenská jednotka. Hlukem davu proniklo říčení vyděšených koní a zmatek přerostl v paniku. Grošáci si razili cestu tlačenicí a rozháněli lidi doleva a doprava, za nimi se kolébala a rachotila Satanova prázdná kára. Za spřežením se valili ven další vyplašení lidé. Potýkala se s nimi veškerá palácová stráž, jež se Pokoušela probíjet dovnitř ke svému princovi.

Wess se otočila, aby se zase připojila ke Quartz a Chanovi, a ztuhla hrůzou. V příšeří za stanem se Bauchle Meyne chopil odloženého luku a nevšímaje si zmatku zacítil šíp s ocelovým hrotem k obloze. Wess k němu vyrazila, vrazila do něho a ramenem ho zbavila rovnováhy. Tětiva zadrnčela a zbrzděný šíp vylétl, aby vzápětí padl zpět a ztratil se ve zplihlé plachtovině.

Bauchle Meyne se ihned hbitě postavil. Jeho domýšlivá tvář zrudla vzteky.

„To jsi ty, ta malá čubka!“ Skočil po ní, popadl ji a hřbetem ruky ji uhodil přes obličej. „Schválně jsi mi všechno zkazila!“

Úder ji srazil na zem. Tentokrát si z ní Bauchle Meyne legraci nedělal. Napůl oslepená Wess se po čtyřech škrábala co nejdál od něj. Uslyšela, jak se jeho boty s dupáním přibližují. Nakopl ji do stejného místa hrudníku. Slyšela prasknutí kosti. Tahala za svůj nůž, ale jeho okraj, zhrublý předchozím špatným zacházením, se zachytil za obrubu pochvy. Sotva viděla a sotva dýchala. Zápolila s nožem a Bauchle Meyne ji znovu kopl.

„Tentokrát mi neutečeš, čubko!“ Nechal Wess, aby se zvedla na ruce a na kolena. „Jen zkus utíkat!“ Přistoupil k ní.

Wess se mu vrhla po nohách, vztek přehlušil bolest. Když padal, vykřikl. Jediná věc, kterou od ní nečekal, byl útok. Wess se potácivě zvedla na nohy. Vytáhla dýku z pochvy právě v okamžiku, kdy proti ní Bauchle Meyne zaútočil. Vrazila nůž do muže, do břicha a vzhůru do srdce.

Věděla jak zabít, ale člověka nezabila nikdy. Už ji zmáčela krev kořisti, ale nikdy nešlo o krev jejího vlastního druhu. Přihlížela, když nemá tvář umírala její rukou, ale nikdy to nebyl tvor, který by věděl, co smrt znamená.

Srdce stále pumpovalo krev kolem čepele, jeho ruce se tápavě natahovaly po jejích a snažily se odstrčit je ze své hrudi. Klesl na kolena, rozechvěl se, pak se svalil, otřásl se prudkou křečí a zemřel.

Wess vytrhla nůž z těla. Znovu uslyšela ržání splašených koní a kletby rozzuřených mužů a skučení vyhladovělého vlčího štěněte.

Na stanu se míhala čarodějova světla.

Kéž by to byly pochodně, křičelo Wess v hlavě. Pochodně tě spálí a popálení si zasloužíš.

Ale nebyl tam oheň a nic nepálilo. A dokonce i kouzelníkovu světlo pohasínalo.

Wess pohlédla na oblohu. Setřela si rukávem slzy z očí.

K měsíci stoupali dva letci, svobodní, volní.

A teď–

Quartz a Chan nebyli nikde v dohledu. Nacházela jen vystrašené cizince: účinkující ve flitrech, strkající se obyvatelé Asylu a další strážci přicházející zachránit svého pána. Kolem se vlekl salamandr a strachy syčel.

S klapáním se k ní přibližovali nějací koně a ona se rychle otočila, aby ji nepřejeli. Aristarchus, sedící na jednom z nich, je zastavil a hodil jí uzdu druhého koně. Byl to grošovaný hřebec od Satanovy káry, ten s dýkavými modrými očima. Ucítit z ní krev, frkal a ržál. Nějak se jí podařilo udržet otěže. Kůň se znovu vzepjal a podtrhl jí nohy. Pohyb škubl jejími polárními žebry, až vyjekla bolestí.

„Nasedni!“ křikl na ni Aristarchus. „Ze země ho nezvládneš!“

„Nevím jak –“ Zmlkla. Mluvení ji příliš bolelo.

„Chyt' uzdu! Skoč! Pevně se drž koleny.“

Udělala, co jí řekl, a ocitla se na koňském hřbetě. Téměř přepadla na druhou stranu. Sevřela zvíře nohama a kůň vyrazil kupředu. Obě otěže ležely na jedné straně jeho krku – Wess věděla, že to tak být nemá. Zatahla za ně a on se zatočil dokolečka a téměř ji zase shodil. Aristarchus pobídl svého koně a popadl hřebcovu uzdu.

Zvíře se zastavilo, nohy natažené, uši sklopené dozadu, nozdry rozšířené. Chvělo se Wess pod nohama. Zděšená Wess se mu pověsila na uzdu. Zlomená žebra ji tak bolela, že cítila, jak na ni přicházejí mdloby.

Aristarchus se naklonil dopředu, něžně foukl hřebci do nozder a promluvil na něho tak potichoučku, že Wess nezaslechla ani slovo. Pomalu, zlehka narovnal troll otěže. Zvíře se postupně uklidnilo a uši se znovu vztyčily.

„Má jemnou tlamu, šetři ji, frejójan,“ poradil troll Wess. „Je to hodné zvíře, jen se hrozně bojí.“

„Musím najít své přátele,“ řekla Wess.

„Kde se máte setkat?“

Aristarchův klidný hlas jí pomohl znovu získat ztracenou vyrovnanost.

„Tam.“ Ukázala na šerý kout za stanem. Aristarchus se rozjel, uzdu jejího koně stále v ruce. Zvířata opatrně překračovala rozbité vybavení a rozházené šatstvo.

Zpoza zastíněného boku stanu vyběhli Quartz a Chan. Quartz se smála. V tom zmatku zahlédla Wess a šťouchla Chana do ramene, aby na ni upozornila. Změnili směr a spěchali k Wess.

„Viděla jsi je letět?“ volala Quartz. „Jsou rychlejší než orlové!“

„Jen když jsou rychlejší než šípy,“ poznamenal suše Aristarchus. „Teď rychle. Ty, dlouhánko, za mě, a ty,“ řekl Chanovi, „za Wess.“

Udělali, co nařídil. Quartz pobídla koně patami. Vyrázil kupředu, ale Aristarchus ho otěží zarazil.

„Pomalu, děti,“ napomenul je troll. „Když pojedeme tmou pomalu, nikdo si nás ani nevšimne.“

K Wessinu překvapení měl naprostou pravdu.

Jeli krokem městem a Quartz zahalila Aristarcha do svého pláště. Vřava za nimi utichala a nikdo je nepronásledoval. Wess, která se tak vysoko nad zemí cítila stále velmi nejistě, křečovitě svírala hřebcovu uzdu.

Kdyby chtěli rovnou prchnout z Asylu, nevedla by je cesta kolem Jednorožce, dokonce by vůbec nejeli Spletí, ale rozhodli se riskovat a vrátit se. Nebezpečí cesty přes hory tak pozdě na podzim

bez vybavení bylo příliš veliké. Zadními uličkami dorazili k Jednorožci a téměř nikoho nepotkali. Obyvatelé Spleti byli zjevně stejně chtiví zábavy jako všichni ostatní v Asylu. Téměř nejlepším číslem večera byl nepochybně pohled na prince, jak se vyhrabává zpod zhrouteného stanu. Ani Wess by takovou podívanou nepohrdla.

Nechali koně spolu s Aristarchem ukryté ve stínu a vykradli se po schodech do svého pokoje. Nacpali svůj majetek do vaků a chystali se odejít.

„Přeju dobrý večer, mladý pane a dámy.“

Wess se prudce obrátila, Quartz vedle ní sevřela meč. Krčmář uskočil, ale rychle se vzpamatoval.

„No ne,“ usmál se pohrdavě na Chana. „Myslel jsem si o nich své, ale teď vidím, že ti dělají tělesnou stráž.“

Quartz jej popadla za předeek košile a zvedla ho ze země. Její široký meč se skřípnutím vyjel z pouzdra. Wess nikdy neviděla Quartz, že by ho vytáhla, ať už v sebeobraně či v hněvu; nikdy neviděla jeho čepel. Ale Quartz ho nezanedbávala. Břit byl na první pohled ostrý.

„Když jsem zanechala válčení, pod přísahou jsem se toho šílenství zřekla,“ pravila velmi potichu Quartz. „Ale ty se hodně snažíš, abych svůj slib porušila.“ Pustila ho a on padl na kolena před hrot meče.

„Bez urážky, má paní –“

„Neříkej mi ‚paní‘! Nejsem urozená! Byla jsem voják a jsem žena. Jestliže to nestačí, abys ty byl zdvořilý, pak si nezasloužíš, abych se já slitovala!“

„Nemyslel jsem tím nic zlého, nechtěl jsem tě urazit. Velmi se omlouvám...“ Vzhlédl do jejích nevyzpytatelných stříbrných očí. „Prosím o odpuštění, severanko.“

Nyní neměl v hlase pohrdání, jen hrůzu, což připadalo Wess stejně zlé. Spolu s Quartz je tady nemohlo čekat nic, než že jimi budou opovrhovat nebo se jich budou bát. Jiná možnost nebyla.

Quartz zasunula meč do pochvy. „Stříbro máš na stole,“ řekla chladně. „Neměli jsme v úmyslu tě ošidit.“

Sebral se a vytratil. Zalezl do jejich pokoje. Quartz šla za ním, vytáhla klíč ze zámku, dveře přibouchla a zamkla.

„Pojďte, zmizíme odtud.“

Seběhli ze schodů. Na ulici svázali vaky a co možná nejlépe je připevnili ke koňským postrojům. Nad sebou uslyšeli hospodského bušit do dveří. Když se mu nepodařilo je rozbít, přešel k oknu.

„Pomoc!“ volal. „Pomoc, únosci! Lupiči!“ Quartz se vyšvihla za Aristarcha a Chan se vyškrábal za Wess. Pomoc!“ křičel krčmář. „Pomoc, hoří! Povodeň!“

Aristarchus nechal svého koně, ať si jde, kudy chce, a ten se rozběhl kupředu. Wessin hřebec škuibl uzdou, zprudka si hlasitě odfrkl a z klidu přešel rovnou v trysk. Hnal se ulicí a Wess nezbyvalo než se držet, přitisknout se koni ke kohoutku a nepouštět uzdu a postroj.

Přecválali asylské předměstí, u brodu překročili řeku a namířili si to podél ní na sever. Koně byli celí zpěnění a Aristarchus trval na tom, aby zpomalili a nechali je vydechnout. Wess takový požadavek uznávala a navíc ani nedokázala vysledovat stopy nějakého pronásledování z města. Zkoumala oblohu, ale tma znemožnila zpozorování letících přátel.

Zvolnili divoké tempo a nechali koně jít nebo klusat. Každý krok otrásl Wess žebry. Snažila se soustředit a bolest potlačit, ale nedařilo se jí. Potřebovala zastavit, sesednout a odpočinout si. Jenže oddech si v tomto okamžiku nemohli dovolit. Cesta a noc byly nekonečné.

Za úsvitu narazili na téměř ztracenou opuštěnou stezku, na kterou je Wess před časem navedla. Odkláněla se od hlavní cesty, přímo vzhůru do hor.

Nad hlavou se jim skláněly stromy, černé pod břidlicově modrou oblohou. Wess se cítila, jako by našla cestu ze zlého snu do světa, který znala a milovala. Neměla dosud pocit svobody, ale mohla znovu o takovém pocitu uvažovat.

„Chade?“

„Tady jsem, miláčku.“

Vzala ruku, která ji opatrně držela kolem pasu, a políbila ji na dlaň. Opřela se o něj a on ji přidržoval.

Vedle sotva patrné stezky prýštil mezi sukovitými kořeny pramen.

„Měli bychom zastavit a nechat koně odpočinout,“ navrhl Aristarchus. „To platí i pro nás.“

„Kousek před námi je paseka,“ vzpomněla si Wess. „Je na ní tráva. Žerou trávu, je to tak?“

Aristarchus se zakuckal smíchy. „To tedy žerou.“

Když se dostali na paseku, Quartz sesedla, klopýtla, zasténala a zasmála se. „To už je dávno, co jsem jezdila na koňském hřbetě,“ poznamenala. Pomohla dolů Aristarchovi. Chan slezl a vstoje zkušel, zda mu po tak dlouhé jízdě ještě slouží nohy. Wess seděla, kde byla. Měla pocit, jako by se dívala na svět skrz Lythandinu tajemnou kouli.

Chladné svítání naplnil zvuk velkých křídel. Uprostřed mýtiny přistáli Satan a Aerie a spěchali k nim.

Wess ovinula prsty grošákovu pruhozanou uzdu a sklouzla mu ze zad. Vyčerpaně se mu opřela o plec. Krátce, mělce dýchala. Slyšela, jak Chan a Quartz vítají letce. Ale Wess se nedokázala pohnout.

„Wess?“

Pomaličku se otočila, koňskou uzdu stále v ruce. Usmíval se na ni Satan. Byla zvyklá, že letouni jsou hubení, ale vždycky kypěli zdravím: Satan byl vyzáblý, pod kůží mu ostře vystupovaly žebra a kyčle. Krátký kožich měl matný a suchý a kromě jizev na zádech měl stopy pout na kotnících a na hrdle. „Ach, Satane –“ Objala jej a on ji zahalil svými křídly.

„Je to pryč,“ šeptal jí. „Je to za námi.“ Něžně ji políbil. Ostatní je obklopili. Hřbetem ruky jemně přejel Quartz po tváři a sehnul se, aby políbil Chada.

„Frejójani...“ Všechny si je prohlédl. Pak, když mu na tvář ukápla slza, zahalil se do křídel a plakal.

Objímali ho a laskali, dokud ty trýznivé vzlyky neustaly. Zahanbeně si dlaní setřel slzy. Aristarchus stál poblíž a mrkal velkýma zelenýma očima. „Určitě si o mně myslíte, že jsem hrozný hlupák, Aristarche, blázen a slaboch.“

Troll zavrtěl hlavou. „Myslím na to, že konečně můžu věřit, že jsem volný...“ Pohlédl na Wess. „Děkuji.“

Posadili se k pramenu, aby si odpočali a promluvili.

„Je možné, že nás ani nesledují,“ připouštěla Quartz.

„Pozorovali jsme město, dokud jste nezajeli do lesa,“ hlásila Aerie. „Na cestě u řeky jsme nikoho jiného neviděli.“

„Pak si možná ani neuvědomili, že by Satanovi mohl při útěku pomáhat někdo jiný než další letec. Jestli nás nikdo neviděl bourat stan –“

Wess došla až k pramenu a opláchla si obličej. Nabrala vodu do dlaní a zvedla ji ke rtům. První paprsky přímého slunečního světla pronikly větvemi a ozářily paseku.

Ruku měla stále zakrvácenou. Krev se mísila s vodou. Zakuckala se a vyplivla, co si nabrala do úst. Potácivě se zvedla a rozběhla se. Po několika krocích padla na kolena a prudce dávala.

V žaludku neměla nic než žluč. Dolezla k proudu a drhla si ruce, pak obličej pískem a vodou. Zase si stoupla. Otřesení přátelé na ni zírali.

„Viděl,“ vysvětlovala. „Bauchle Meyne. Ale zabila jsem ho.“

„Ach,“ vydechla Quartz.

„Dala jsi mi další dar,“ řekl Satan. „Nemusím se teď vrátit a zabít ho sám.“

„Mlč, Satane, Wess předtím nikdy nikoho nezabila.“

„Ani já ne. Ale kdyby byl jen jednou nechal povolené řetězy, abych na něj dosáhl, byl bych mu rozervat hrdlo!“

Wess si rukama objímala hrudník, pokoušejíc se zmírnit bolest v žebrech. Hned u ní byla Quartz.

„Ty jsi zraněná – proč jsi mi nic neřekla?“

Wess, neschopná odpovědi, jen zavrtěla hlavou. A pak omdlela.

Procitla v půli odpoledne. Ležela ve stínu vysokého stromu, v kruhu přátel. Poblíž se pásli koně a Abstarchus seděl na kamenu u pramene a vyčesával si zamotanou srst. Wess vstala a šla si sednout k němu.

„Volal jsi mne?“

„Ne,“ řekl.

„Zdálo se mi, že slyším –“ Pokrčila rameny. „Nevadí.“

„Jak se cítíš?“

„Lepší.“ Žebra měla pevně ovázaná. „Quartz Je dobrý ranhojič.“

„Nikdo nás nesleduje. Aerie se před chvílí dívala.“

„Jo je to skvělé. Mám ti vykartáčovat záda?“

„To by od tebe bylo velice laskavé.“

Mlčky ho česala, ale nedávala moc pozor. Když se hřeben potřetí zachytil na knotu, Aristarchus se potichu ohradil.

„Sestřičko, prosím, ten kožich, co tak škubeš, je přirostlý k mé kůži.“

„Ach, Aristarche, promiň...“

„Co se děje?“

„Nevím,“ přiznala. „Cítím – chci – já...“ Podala mu hřeben a vstala. „Půjdu kousek dál po stezce. Nebudu pryč dlouho.“

V tichu lesa se cítila lépe, ale něco ji přitahovalo, něco ji volalo a ona to neslyšela.

A pak cosi zaslechla. Šelest listí. Ustoupila ze stezky, ukryla se a čekala.

Po stezce přicházela pomalu, unaveně Lythande. Wess byla tak překvapená, že když ji kouzelnice mījela, nepromluvila, ale po několika krocích se Lythande zastavila a zamračeně se rozhlédla.

„Westerly?“

Wess se ukázala. „Jak jsi věděla, že jsem tu?“

„Cítila jsem, že jsi poblíž... Jak jsi mě našla?“

„Myslela jsem si, že slyším, jak mě někdo volá. Bylo to kouzlo?“

„Ne. Jen přání.“

„Vypadáš tak unaveně, Lythande.“

Lythande přikývla. „Dostala jsem výzvu. Přijala jsem ji.“

„A zvítězila –“

„Ano.“ Lythande se hořce usmála. „Stále chodím po zemi a čekám na dny Chaosu. Jestliže vítězí, pak jsem vyhrála.“

„Pojď se mnou do tábora. Odpočineš si a najíš se u nás.“

„Díky, sestřičko. Odpočinu si u vás. Ale co váš přítel – našli jste ho?“

„Ano. Je volný.“

„Není někdo zraněný?“

Wess pokrčila rameny a okamžitě zalitovala. „Já jsem si tentokrát polámala žebra.“ Nechtělo se jí mluvit o hlubších ranách.

„A teď – míříte domů?“

„Ano.“

Lythande se usmála. „Věděla jsem, že najdete Zapomenutý průsmyk.“

Vracely se spolu k tábořišti. Wess, trochu vyděšená vlastní troufalostí, vzala čarodějku za ruku. Lythande se neodtáhla, ale jemně jí stiskla prsty.

„Westerly –“ Lythande na ni zpříma pohlédla a Wess se zastavila. „Westerly, nešla bys zpět do Asylu?“

Ohromená a vyděšená Wess se zeptala: „Proč?“

„Není tak špatné, jak na první pohled vypadá. Mohla by ses toho spoustu naučit...“

„O tom, jak se stát kouzelnicí?“

Lythande zaváhala. „Bylo by to těžké, ale – možné. Je pravda, že by se tvé nadání nemělo promarnit.“

„Nerozumíš mi,“ řekla Wess. „Nechci být čarodějka. Z tohoto důvodu bych se do Asylu nevrátila.“

„To není jediný důvod,“ vypravila ze sebe nakonec Lythande.

Wess vzala Lythandinu ruku do svých, zvedla ji ke rtům a políbila ji na dlaň. Lythande se natáhla a pohládila Wess po tváři. Wess se při jejím doteku zachvěla.

„Lythande, nemůžu se vrátit do Asylu. Byla bys jediným důvodem, proč bych tam zůstávala – a to by mne změnilo. Už mě to změnilo. Nevím, jestli se zase můžu stát tím člověkem, jakým jsem bývala, ale pokusím se. Většinu z toho, co jsem se tam naučila, bych raději nikdy nepoznala. Musíš mě pochopit!“

„Ano,“ přitakala Lythande. „Nebylo ode mne poctivé od tebe něco takového žádat.“

„Není to proto, že bych tě nemilovala,“ pokračovala Wess a Lythande na ni pozorně pohlédla. Wess se zhluboka nadechla a pokračovala. „Ale to, co k tobě cítím, by se taky změnilo, stejně jako

já. Už by to nebyla láska. Byla by to... potřeba, nárok a pocit závisti.“

Lythande usedla na kořen stromu, ramena svěšená a upírala pohled na zem. Wess si klekla vedle ní a odhrnula jí vlasy z čela.

„Lythande...“

„Ano, sestřičko,“ zašeptala čarodějka, jako by byla příliš unavená, než aby mluvila nahlas.

„Musíš tu mít důležitou práci.“ Jak jinak by to mohla snášet? Wess přemýšlela. Bude se ti smát, když jí to řekneš, a bude vysvětlovat, jak pošetilé a nemožné to je. „A Kaimas, můj domov... připadal by ti nudný –“ Zarazila se, sama překvapená svým váháním a strachem. „Pojď se mnou, Lythande,“ vyrazila ze sebe. „Pojď se mnou domů.“

Lythande na ni upřeně hleděla, v tváři nečitelný výraz. „Myslela jsi vážně –?“

„Je tak krásný, Lythande. A pokojný. Už znáš půlku mé rodiny. Zbytek by se ti také líbil! Říkala jsi, že se máš od nás co učit.“

„– že mě máš ráda?“

Wess zatajila dech. Naklonila se a rychle Lythande políbila. Pak znovu, pomalu, tak jak po tom toužila od prvního okamžiku, kdy ji spatřila.

Trochu se odtáhla.

„Ano,“ odpověděla. „Asylum mě donutilo lhát, ale nyní nejsem v Asylu. S trochou štěstí ho už nikdy neuvidím a již nikdy nebudu muset lhát.“

„Kdybych musela odejít –“ Wess se ušklíbla. „Asi bych se snažila tě přesvědčit, abys zůstala.“ Dotkla se Lythandiných vlasů. „Ale nesnažila bych se tě zadržet. V Kaimu bys měla své místo tak dlouho, jak bys chtěla zůstat, a kdykoli by ses mohla vrátit.“

„Nepochybuj o tvém rozhodnutí, sestřičko, ale o sobě. A mé síle. Myslím, že jakmile bych jednou byla u vás, nechtěla bych odejít.“

„Nevidím do budoucnosti,“ řekla Wess. Pak se sama sobě vysmála. Co vlastně vykládá čarodějce? „Ty třeba ano.“

Lythande neodpověděla.

„Vím jen,“ pokračovala Wess, „že kdokoli cokoli udělá, může ublížit. Sobě samému, příteli. Ale s tím nic nenaděláš.“ Vstala. „Pojď. Pojď, přenocuješ se mnou a s přáteli. A pak půjdeme domů.“

Lythande také vstala. „Tolik toho o mně nevíš, sestřičko. Tolik z toho by tě mohlo zranit.“

Wess zavřela oči, a jako když dítě za soumraku hledá hvězdu na nebi, dychtivě myslela na jediné přání. Znovu otevřela oči.

Lythande se usmála. „Půjdu s tebou. I kdyby jen na chvíli.“

Ruku v ruce šly za ostatními.

Ischade

C.J. Cherryh

1.

Po kočičích hlavách, chabě ozářených měsíčním světlem, v nejčernějším srdci Spleti klouzaly stíny. Luna se ubírala svou cestou mezi patry domů, vystupujícími do ulice, a odrážela se v páchnoucích kalužích. Dobře ustrojená žena tu neměla co dělat, i když černým oblečením splývala se stíny. Byla zahalená do pláště s kápí. Kráčela rozvážně, uhýbala jen před nejblátivějšími a nejširšími proudy a většinu překročila.

A násilník, nájemný vrah a někdy taky zloděj jménem Sjekso se samozřejmě taky vydal do ulic.

Sjekso sem patřil, narodil se zde. Také kličkoval, ale nevedla ho k tomu úzkostlivost. Přicházel do spleti tmavých průchodů z opačného směru. Byl to hezký chlapík, ten Sjekso Kinzan, mladík se světlými vlasy zkroucenými do prstýnků a krátkými pěstěnými vousy. Košili a kazajku měl rozhalenou, protože před chvílí vyšel z horka nálevny Oplzlého jednorožce. Vyšel z horka, a abychom řekli pravdu, dalším důvodem byla jeho marnivost. Vyzařovala z něj smyslnost, vinné výpary a jistá rozmrzelost: kostky ho obraly o všechno, díky nešťastnému vrhu ztratil dokonce i Minsynu prodejnou přízeň... a takové neštěstí znamenalo na jeho stupnici hodnot naprosté dno. Minsy odešla s tím zkurvysynem Hansem, zatímco on –

Se zakalenou hlavou se motal ke svému bytu, do něhož se vcházelo z uličky nedaleko Serpenty. Popotahoval nosem, potácel se

a proklínal své neštěstí. Nenáviděl Hanse, alespoň pro tento večer, a spřádal složitou a veřejnou pomstu...

Pomrkával v párách stoupajících z přístaviště, neschopen pořádně zaostřit oči. Všiml si, že se jeho cesta průchodem mezi domy kříží s trasou nějaké ženy. Tohle nebyla obyčejná běhna: kurtizána z vyšších vrstev zabloudila na cestě z dostaveníčka. Byla tu příležitost, kterou mu nějaký vrtkavý bůh hodil do cesty. Nebo přistrčil jeho do cesty jí.

„Tak vida,“ řekl a doširoka rozpráhl paže. Nakláněl se ze strany na stranu, aby zabránil jejím pokusům projít kolem... bude trocha legrace, odhadoval. A znovu, s hloupou vážností: „Tak,“ – ale snažila se hbitě proklouznout a on ji při tom svižném tahu lapil, popadl a zmáčkl. Cítil rozkošně zaoblené ženské tělo. Kořist se zmítala a kopala a snažila se ho odtlačit, ale on ji přes kapucu chytil za vlasy, zaklonil jí hlavu a s jasným záměrem a rostoucí vášní ji líbal.

Prala se s ním, ale ten pohyb dělal jeho rukám jen dobře. Vyrážela tlumené výkřiky, které nebyly ani zdaleka hlasité, protože v té chvíli měl svá ústa na jejích. Pevně ji držel a očima pátral po nějakém vhodnějším výklenku mezi rozbitými amforami a soudky, po místě, kde by snad nebyli rušeni.

Znenadání pronikl mlhou smyslů a hluku jiný zvuk, šoupání nohou někde nablízku. Sjekso se chtěl spolu se svou obětí otočit, ale nohy se přiblížily o poslední kousek. Do brady mu vrazila nějaká ruka, hlava se zhoupla dozadu a na hrdle se mu v tomtéž okamžiku ocitla ostrá čepel.

„Nechej dámu na pokoji,“ navrhl mužský šepot. Sjekso opatrně uvolnil ruce a nechal je klesnout. Bylo po převaze. Celou dobu horečně přemýšlel, zda jeho jediná naděje spočívá v divokém pokusu o útěk. Na kraji jeho zorného pole žena ustoupila dozadu, uhladila si šaty a upravila kápi. Nůž mu přiléhal břitem na krk a ruka, která jej držela za bradu, mu zatím neubližovala.

Mradhon Vis nepovoloval stisk a držel násilníka tak, aby se nemohl postavit pevně na nohy. Na okamžik od něho odvrátil pozornost a tázavě pohlédl na dámu... na přísnou a zachmuřenou

tvář v mdlém světle průchodu. Byla krásná. Dotkla se jeho romantické duše – něco takového si jeho já dovolilo jen zřídka. Obvykle se jeho duše probouzela z podstatně výnosnějších důvodů. „Zmiz,“ navrhl Sjeksovi a vrhl lumpa o pěkných pár délek těla dál uličkou.

Sjekso lezl po čtyřech, vyskočil a nato vzal bez ohlížení do zaječích.

„Počkej!“ zavolala za Sjeksem žena. Rádoby násilník se otočil zády ke zdi, aby se vyhnul očekávanému úderu zezadu. Naprosto zmatený Mradhon Vis tam stál, obrácen k němu tváří, stále s dýkou v ruce.

„Ten hoch a já jsme staří přátelé,“ řekla – a ke Sjeksovi, „že je to tak?“

Sjekso se napřímil a se zdí za zády zvládl poklonu, i když poněkud rozviklanou... zmohl se i na posměšný pohled. Při pohledu na muže, kterého koneckonců viděl té noci u stolu s kostkami, z něj byl zase chvastoun. A Mradhon Vis pevněji a vztekle uchopil dýku, protože toho ničemu znal přinejmenším od stolů v Jednorožci.

Ale ženské prsty se velmi zlehka dotkly jeho nahé paže. „Nedorozumění,“ vysvětlila žena tichým a hlubokým hlasem. „Ale stejně děkuji, že jsi zasáhl. Určitě máš nějaký výcvik, že? Možná jsi sloužil v armádě – ptám se tě, pane... musím najít někoho... kdo je tak zručný. Aby mne ochraňoval. Musím procházet takovými místy... Zaplatila bych, kdybys mi mohl najít někoho jako jsi ty – někoho vhodného...“

„K tvým službám,“ upozornil na sebe Sjekso dalším, ještě vznešenějším rozmáchlým gestem. „Vyznám se tu.“

Ale žena se k němu vůbec neotočila. Měla oči jen pro Mradhona. Byly tmavé a ve tmě se blýskaly. „On je vlastně člověk, před kterým bych asi občas potřebovala ochranu. Znáš někoho, kdo by měl zájem?“

Mradhon se napřímil v zádech a zaujal povýšený postoj. „Tu a tam sloužím jako osobní stráž. A jak to tak bývá, jsem teď zrovna bez práce.“

„Ach,“ vydechla s jednou rukou na zahalených prsou, což v přítomí zvýraznilo ženské křivky. A ihned se obrátila k zmatenému

darebákovi, jenž využil výhody okamžiku a proklouzl blíž do stínu a k nároží. „Ne, ne, počkej. Vždyť jsem ti ten večer slíbila. Nemám žádné právo tě odstrkovat; a chci s tebou mluvit. Buď trpělivý.“ Pak, s pohledem zpět, vytáhla zpod svého hávu měšec. Uvolnila šňůrky a vytáhla zlaták, který cele upoutal Mradhonovu pozornost. A co teprve když mu upustila těžký měšec do ruky. Držela jen tu jedinou minci, jež se v měsíčním světle blýskala bezbarvým světlem, a kvůli Sjeksovým očím ji držela vysoko jako ikonu – další pohled mířil na Mradhona. „Bydlím v sedmé ulici od tohoto rohu. První schody, ke kterým dojdeš, mají na konci zábradlí sloupek: bude po tvé pravici. Jdi tam. Zjisti si, kde dům je, ať mě zítra ráno najdeš. Kolem desáté tam na mne čekej. Budu tam. A měšec je tvůj.“

Potězkával ho v dlani. Byl těžký, zřejmě zlatem. „Najdu to,“ slíbil. Poměry před sebou si už tak jistý nebyl: „Víš jistě, že nechceš, abych tu někde zůstal?“

Černé obočí se stáhlo, zamračený pohled byl mimořádně odhodlaný. „Nemám o svém bezpečí žádné pochyby. – A, tvé jméno, pane. Když platím, chci ho znát.“

„Vis. Mradhon Vis.“

„Z –“

„Ze severu. Tak různě.“

„Promluvíme si. Zítra ráno. Ted' běž. Věř mi, že ta potyčka nebyla tak zlá, jak vypadala.“

„Paní,“ zamumlal – znával zdvořilou společnost. Sevřel váček do pěsti a stočil kroky směrem, který označila – ale ne bez pohledu za sebe. Sjekso stále čekal na místě u zdi, ke které se předtím přilepil; dáma však zřejmě čekala, že se Vis ohlédne, a střílila po něm zachmuřeným pohledem.

Mradhon zrychlil a pokračoval po klikaté cestě. Pak se zastavil a dychtivě vytřásl obsah měšce do ruky. Vypadlo pět těžkých zlatých mincí a půltucet stříbrných. Polilo jej horko a zima, jako leknutí z nenadálého úderu, záchvěv strachu z příštích událostí... Druhý pohled nazpět, ale mezi něho a ženu s koupeným Sjeksem se už dostaly domy. No, už se nechal najmout od divnějších lidí a nemálo jich vypadalo hůř. Trhnutím rameny ze sebe setřásl dění v průchodu a nechal ho za sebou. Stal se vlastníkem zlata, moře zlata. Jeho

dvornost vzešla z jeho vlastní chudoby, z jediného pohledu na jemný oděv ženy a z jistoty, že do Sjeksa Kinzana stačí strčit a bude na hlavu poražen. A kvůli zlatu ve své ruce by v uličce čekal celou noc nebo rozsekal Sjeksa na kousíčky, vše bez jediné otázky.

Chvíli už šel, než ho napadlo, že by mohlo jít o něco víc, ale stejně pokračoval v chůzi.

Žena se znovu podívala na Sjeksa a usmála se. Vřelý úsměv znásobil zmatek ve Sjeksově hlavě. Poodstoupil od zdi a – vystřízlivělý srážkou, zbavený ješitnosti a tepla, které mu dodávalo víno v krvi – přesto přese všechno v něm znovu vzklíčila naděje. Znovu odhadoval svůj nepopíratelný živočišný půvab ve světle smyslných temných očí, v měsíční záři zlaté mince, kterou před ním dáma držela. Zešíroka se usmál, opět naplněn sebevědomím, a když k němu popošla, nestál už tak napjatě – možná za to nakonec stejně mohlo víno, že ho polilo horko a zrudl; možná za to mohly její štíhlé prsty, jež se ho dotýkaly u límce a hranou mince sjížděly do jemných chloupků na hrudi, kde narazily na řetízek s talismanem, který tam nosil.

Štěstěna se obrátila, odhadoval. Přisuzoval zvrát svému umění v zacházení se ženami. Tak nakonec se jí to prve líbilo... všechny to mají rády; a mohla by pustit víc než jeden zlatáček. A jestli ji napadlo, že by mohla využít jeho a toho všiváka ze severu jednoho proti druhému, proč ne: má naději všechno Mradhonu Visovi oplatit. Umí leccos, co severan ne; a ví, jak toho co nejlíp využít. Většinou žil z žen, ať takovým či onakým způsobem.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Sjekso Kinzan.“

„Sjekso. Mám dům... ne podnám, kam jsem poslala toho chlapíka; to je obchod. Ale svůj skutečný domov... poblíž řeky. Trocha vína, měkká postel... vsadím se, že jsi dobrý.“

Zasmál se. „Mám pravidlo: nikdy nejdu mimo své území, dokud neznám cenu. Tady to stačí. Zrovna tady. A vsadím se, že ti to nebude vadit.“

„Jsem Ischade,“ zamumlala roztouženě, když jí sáhl pod šaty. Prohnula tělo směrem k němu, tiskla ho a on našel minci a uvolnil ji

z poddajných prstů. Přejížděla svými rty přes jeho a dychtivě jej pobízela. „Jmenuji se Ischade.“

2.

Pohled na mrtvolu nebyl ve Spleti ničím neobvyklým. Ale tahle byla pohozená uprostřed Serpenty. V prvních paprscích slunce, když vyšel ven, aby vylil vodu z nádobí, našel pikolík od Jednorožce tělo plavého muže, mrtvé tělo u samého vchodu hospody, už celkem ztuhlé a studené a poznal v něm Sjekso Kinzana. Chlapec se otočil na patě a chystal se vběhnout do domu – pak se zase rozmyslel a vrhl se po cennostech... vždyť by mohl jít kolem člověk, který by mrtvého tak dobře neznal a nic by si nezasloužil. Našel mosazný talisman, našel měšec... prázdný, až na starý cvoček a kousek látky – pustil talisman za svůj límec, vyskočil a bez dechu spěchal dovnitř, aby mohl v krčmě prozradit novinu prvním ranním ptáčatům. Zpráva, že jeden ze stálých zákazníků Jednorožce leží tuhý u dveří, způsobila dupání do a ze schodů a sročení většiny zvědavých a napůl probuzených nocležníků.

Povyk pod oknem podnájmu Minsy Zithyk v sousedním domě donesl zprávu k Hansemu.

Shromáždění kolem těla na ulici probíhalo ve vážném duchu... částečně šlo o jakési ohledy a částečně o ranní bohlav. Přidávalo se víc a víc diváků a zmatek postupně začínal živit sám sebe. Hanse přišel jako jeden z prvních a teď tam stál se založenýma rukama. Svě dýky měl při sobě: byly pro něho přirozené stejně jako dýchání. Mračil se, ve tváři výraz probuzené sovy, a hleděl na mrtvolu Sjeksa Kinzana. Jeho prkenný postoj se zkříženýma rukama Minsy Zithyk odrazoval. I ona stála se založenýma rukama, popotahovala, hlava jí hučela bolestí. Hanse u ní teď nebude chtít zůstat, když tak dlouho patřila ke Sjeksovi. Hlavou mu vrtala hra v kostky a sázka. Cítil na

sobě pohledy. On sám je dnes ráno součástí klevet spolu s mužem, s nímž hrál v kostky a jenž tu teď leží mrtvý v bahnitém proudu stoky.

„Kdo ho dostal?“ otázal se Hanse nakonec a odpovědí mu bylo neurčité krčení ramen. „Kdo?“ vyštěkl už Hanse a rozhlédl se po divácích. Mrtvý muž skutečně nebyl ve Spleti žádná novinka, ale takový, který jinak vypadá mladě a zdravě, beze stopy po násilí... muž na prahu krčmy, kterou často navštěvoval, jen pár kroků uličkami od svého bytu...

Uznávání teritoria patřilo ke společenským zvyklostem. Jistotu neměl člověk nikdy... ale nebylo místo jako místo, a když byl někdo na vlastním území, bylo nejméně pravděpodobné, že ráno skončí mezi mrtvými. Ve shluku čumilů se začal zvedat neklid – možná v tom měl prsty Hanse. Menší vzrůst vyvažoval výbušnou povahou, podporovanou dýkami. Měl špatnou pověst, ať šlo o jakýkoli rozbroj.

A zatvrzelým pohledem, ve kterém se odrážel jeho bolehlav, sjel na cizince na tomto území – na Mradhona Vise; nového a častého hosta Jednorozce. „Ty,“ řekl Hanse. „Ty jsi včera večer odcházel tou samou dobou. Neviděl jsi nic?“

Pokrčení ramen. Bezpředmětná otázka. Ve Spleti nikdy nikdo nic neviděl. Ale Vis při tom nedbalém gestu příliš sevřel rty a Hanse na něho vrhal stále zarputilejší pohled – náhle si uvědomil ticho přihlížejícího davu, který poslouchal jeho slova, ucítil na sobě jeho pohled; spustil paže podél těla a pomyslel si, jak se včera v noci Sjekso a Mradhon Vis srazili ve dveřích a jak se Sjekso bavil na Visův účet a jak k němu byl prostořeký. Hanse v tichosti vyvodil závěry – v tichosti, protože vzbudil špatný dojem. Připravil mrtvého muže o poslední hotovost a poslední rozkoš... přelétl očima zaryté tváře, v nichž se zračily jejich vlastní, soukromé závěry. Okolostojící neplýtvali láskou pro něho ani pro mrtvého Sjeksa; ale Sjekso jako místní a mrtvý byl předmětem lítosti, kdežto co se jeho týkalo – tady se ve vzduchu vznášelo něco naprosto odlišného.

Vis se otočil k odchodu a snažil se protlačit zástupem. „Podívejme se na něj,“ vybídl Hanse lidi. „Hej, ty tam! Nemáš rád otázky, co? Vyhodili tě z posádky? Vrať se, ty zbabělej zkurvysynu, neukazuj mi záda.“

„Je to cvok,“ prohlásil Vis a zastavil se za bezděčnou záštitou z čumilů, kteří se teď snažili vytratit do všech stran, ale Mradhonovi se stále dařilo se zanimi krýt. „Jen si spočítejte, kdo má jeho peníze a ženskou, spočítejte si to a uvažujte. Komu se to hodilo, ten taky...“

Hanse sáhl po nožích. „Nemá ani škrábnutí.“ Mladý hlas se chvěl. Dav se rychle klidil z odstupu, který se Vis snažil udržovat. Minsy vyjekla a několik silných a mohutných paží uchopilo Hanse za lokty a kolem pasu. Sebral síly a kopl do prázdna, zatímco se Mradhon Vis, stojící mimo podezření, napřímil a uhladil si oblečení.

„Cvok,“ zopakoval Vis a Hanse na něho vychrlil proud nadávek. Nejvíce jich však bylo namířeno na muže, kteří mu zabránili použít nože. Polil ho studený pot strachu, protože Vis nebo i dav mohli udělat cokoli, a on neměl nic než své dýky. Ale pak Vis odkráčel. Jeho kroky se stále zrychlovaly. Hanse znovu vykopl a zahrnul muže, kteří ho drželi, dalším vodopádem urážek.

„Klídek.“ Sevření po levici patřilo Cappen Varrovi. Paži zahákl kolem Hanseho paže, rukou jej držel za zápěstí; k minstrelovi Hanse zášť necítil. Hlas byl tichý, kultivovaný hlas lepšího člověka: v tomto okamžiku Hanse Varru nenáviděl, ale stisk byl přesvědčivý a předmět jeho zášti mizel na konci ulice. Uvolnil se a pomalu si otřepal šaty. Stále se doslova třásl vzteky. Varra uvolnil sevření a nechal ho jít. Igan na druhé straně, velký, ne zrovna bystrý Igan, uvolnil jeho drahou paži a nastalo soucitné poplácávání po ramenou... žaludek se začal uklidňovat a přesvědčovat ho, že tu má nějaké postavení. „Pojďme se napít,“ navrhl Varra. „K hrobařům se to donese – chceš tu stát a upozorňovat na sebe? Pojď dovnitř.“

Došel ke dveřím Jednorozce, pak se ohlédl. Nad Sjeksem stála Minsy a vzlykala. A Sjekso tam ležel, oči otevřené. Žalostný pohled. Ze stejného důvodu se začali rozcházet i ostatní lidé.

Hanse se potřeboval napít.

Mradhon Vis zahrnul za roh. Nikdo ho nesledoval, a tak se zastavil a opřel o zeď uličky a počkal, až se mu přestanou třást ruce a nohy. Bylo to dost ošklivé. Už dřív viděl mrtvolu – přinášely mu podíl na zisku, když se živil jako žoldák nebo něco jiného. Nemá v úmyslu dostat se do potíží jen tak pro nic za nic... ne teď, když má

zlato v botě a slušné vyhlídky na další. Občas dělal tělesného strážce, ale na námezdního rváče nebyl dost velký; a s jeho vzhledem mrzouta a cizince bylo těžké sehnat dokonce i práci strážného. Měl proto v úmyslu přijít včas. Mecenášky, která by se jen tak z rozmaru mohla objevit s hrstí zlata, je třeba si hledět – snad ji ještě nikdo nepodřízl. Myšlenka ho znepokojovala: navzdory přirozeným varovným instinktům jej úvahy přivedly do té hlučné scény před Oplzlým jednorožcem – k tělu muže, kterého viděl jako poslední člověk živého, jak doprovázel zákaznici, jeho poslední a nejvroucnější naději. Byl více než znepokojen.

V hlavě mu zněla další varování, značně spletené výstrahy, ale on je potlačil, protože vedly k podezření. Mohla to být past a on je spoluviník. Má dýku za opaskem, důvtip a nemalou zkušenost se zaměstnavateli všeho druhu. Nemálo jich přišlo na nápad mu nakonec nezaplatit... tak nebo onak.

3.

Oplzlý jednorožec pulzoval příchody a odchody, spoustou neupravených ranních ptáčat. Byli mezi nimi hosté pravidelní i náhodní. Hanse dopil své pivo a podepřel hlavu rukou. Seděl naproti Cappenovi. Neměl zrovna náladu povídat si nebo být ve středu nějakého dění.

„Odklidili ho,“ ohlásil pikolík ode dveří. Tak tělo zmizelo. Provoz v hospodě poněkud utichl. Výsledky a vyšetřování by mohly následovat hned za hrobaři. „Omluv mne,“ požádal Cappen Varra, podobně rozvázný jako ostatní zákazníci, opustil své místo u stolu a zamířil ke dveřím. Hanse již nabyt ztracené rovnováhy. Vstal z lavice a připojil se k proudu směřujícímu ven.

Někdo se dotkl jeho paže, ruka lehká jako pápeří. Ohlédl se. Čekal, že to bude Minsy, a neměl na ni náladu. Namísto toho však hleděl do nezaostřených, bezvýrazných očí sochy, zasazených do

bezvousé tváře, která mohla patřit mladíkovi stejně jako starci. Muž byl slepý.

„Hanse zvaný Stínolez?“ Hlas se podobal svému pánu, byl zdvořilý a uhlazený.

„Co mi chceš?“

„Ztratil jsi přítele.“

„Cože? Žádného přítele. Známého. Co má společného s námi dvěma?“

Tápající ruka ho uchopila za paži a přitáhla ji ke druhé ruce, která nahnátla jeho prsty – chtěl začít té tajuplné důvěrnosti odporovat, ale vtom ucítil nezaměnitelnou kovovou tíhu mince.

„Poslouchám.“

„Můj zaměstnavatel jich má pro tebe víc.“

„Kde?“

„Tady ne. Chceš znát jméno? Pojd' jinam.“

Slepec se chtěl dostat pryč předním vchodem, kam ho spolu s ostatními vedla tlačnice. Hanse jej místo toho postrčil k jiným dveřím, vedoucím do zadní uličky. Šlo tudy jen málo lidí a už stačili zmizet. „Tak,“ řekl Hanse, vzal slepce za paži a opřel ho zády o zeď. „Kdo?“

„Enas Yorl.“

Ruka, držící slepcovu paži, poklesla. „On. Proč?“

„Chce s tebou mluvit. Byl jsi – doporučen. A zaplatí ti.“

Hanse se prudce nadechl a ohmatal minci. Okamžik ji zkoumal pohledem. Zjistil, že je nově ražená z dobrého stříbra, a znepokojeně odhadoval, v jakém směru byl doporučen. Nebylo snadné dostat se k minci takové hodnoty... ale Enas Yorl – čaroděj přijímal málo návštěvníků... a v Asylu se poslední dobou děly špatné věci. Věci mocnější než Hanse Stínolez. Do Spleti už pronikly nějaké zvěsti.

Sjekso je mrtvý, bez jediné rány, a Enas Yorl – nabízí peníze za rozhovor se zlodějem: svět zešlel. Nebude mít moc na výběr.

„Tak jo,“ souhlasil, protože Yorl měl dlouhé prsty a protože nevědomost Hanse dělala. „Ved' mě.“

Slepec ho vzal za ruku a prošli uličkou. Postupovali bez jakéhokoli zaváhání. Muž naprosto postrádal obvyklou nejistotu slepeckých pohybů a Hanse nevyhnutelně dospěl k závěru, že jde o

přetvářku, podobnou té, jaké využívají žebráci – je herec a dobrý k tomu, pomyslel si, neboť uměl lest ocenit.

Mradhon Vis přecházel pod balkonem u dřevěného schodiště, které našel minulé noci, a dělal si starosti. Dům byl stejně špinavý jako všechny ostatní ve Spleti, nenatřená prkna a stářím oslizlý kámen. Dům, podepřený prkny a kůly, se nakláněl do ulice. Čpěla z něho zchátralost.

Čím déle na tomto pochybném místě čekal, tím více v něm hlodaly myšlenky na jeho vymodlenou dobroditelku. Možná je mrtvá, stala se obětí stejně jako Sjekso a teď leží, dosud neobjevená, v nějakém jiném průchodu. Musel se zbláznit, když odešel a nechal ženu v srdci Spleti; kočku mezi ohaři, a co ta mince... je pryč, někdo ji uloupil, schlamstl – i s přáteli bohové, je víc než pravděpodobné, že takové peníze mají přátele a nepřátele. Hlavou se mu honily další chmurné představy... o princích a politice a tajných setkáních. Tenhle Sjekso byl možná něčím víc, než na co vypadal. Žena třeba rozhazovala peníze, aby se zbavila svědka. Dala příliš mnoho za muže, s nímž byla. Že by osobní prospěch –

Sprádal své představy, přecházel sem tam, až nakonec vypochoďoval do půlky rozvraného schodiště a pak se nerozhodně vrátil dolů – a když sebral odvahu a pevně se rozhodl, zase vzhůru. Vystoupal na rozkývaný balkon a vzal za kliku.

Otevřely se dovnitř, nikdo je nezamkl nebo nezavřel na závoru. Překvapilo jej to. Tasil dýku a rozrazil dveře dokořán – ucítil kadidlo a koření, parfémy. Vešel a lehce strčil do dveří, aby se zase zavřely. Mléčně zbarveným pergamenem v okně vstupovalo do místnosti mlhavé světlo a zešikma zalévalo lůžko, potažené rezavým hedvábím, zaprášené závěsy, hromady látek a různé drobnosti.

Zašuměla a zatřepetala se křídla. Otočil se a přikrčil, ale byl to jen velký černý pták, připoutaný řetízkem k bidýlku, zapuštěnému do zdi s dveřmi. Srdce se mu znovu zklidnilo. Narovnal se. Měl to zvíře cítit: velký pták nemůže žít v bytě zcela bez pachu... ale voňavka a kadidlo byly tak silné, že zápach přehlušily. Nevšímal si opeřence a prohrábl se veteší na stole, ženskou změtí krabiček a brokátu.

A venku vrzly schody. V náhlém strachu se rozhlédl a s připraveným nožem vklouzl do přitímtí, kterého bylo v pokoji víc než dost. Kroky dorazily na horu, pták se zavrtěl a když se dveře otevřely, s vervou tloukl křídly.

Černý šat vykreslil na pozadí denního světla tmavou siluetu; dáma se neomylně otočila jeho směrem. Nedala najevo strach z něho nebo z jeho dýky, zavřela pouze dveře, zvedla ruku a shodila kápi ze záplavy půlnočních vlasů kolem zasmušilé tváře. „Mradhon Vis,“ poznamenala tiše. Náležela temnotě tohoto místa, doprostřed změti obnošených a krásných předmětů. Bylo neuvěřitelné, že by vůbec kdy mohla vejít do slunečního světla.

„Tady mě máš, paní,“ řekl.

„Ischade,“ představila se. „Užíváš si mého podnájmu?“

„Ten muž, se kterým jsi byla včera večer. Je mrtev.“

„Ano, slyšela jsem.“ Hlas měla nevyzpytatelný a chladný. „Dělal mi společnost. Smutné. Hezký chlapec.“ Přešla do slabého světla z pergamenové výplně okna, vytáhla jednu z mnoha kadidlových tyčinek v dračí váze a přiložila ji k té, která už dohořívala. Ve světle se objevila slabá spirála dýmu. Pak se ohlédla. „Tak. Mám pro tebe práci. Věřím, že nejsi úzkostlivý.“

„Obvykle ne.“

„Dočkáš se odměny. Zlata. A možná – další práce.“

„Já se hned tak nevylekám.“

„Spoléhám na tebe.“ Prošla těsně kolem něho a on si vzpomněl na nůž a zasunul ho opět do pochvy. Její oči ten pohyb sledovaly a pak vzhledly... vážné, nesmírně vážné. Ženy z vyšších vrstev, které viděl, vždycky upejpavě mrkaly; tahle mu hleděla přímo do očí a on se přistihl, že se snaží uhnout pohledem, podívat se na zem nebo někam jinam. Natáhla ruku, téměř se ho dotkla. Vyložil si pohyb jako výzvu, aby si něco dovolil.

Ale pak ruku stáhla a kouzlo chvíle minulo. Popošla a nabídla ptáku pamlsek z šálku po straně stójanu. Zvíře sousto přijalo a mocně zamávalo křídly.

„Co máš v plánu?“ zeptal se. Bylo tolik v sázce a jeho takové vyhybavé jednání rozčilovalo. „Řekl bych, že jde o něco protizákonného.“

„Bude se to týkat mocných nepřátel. Mohu zaručit – stejně mocnou ochranu. A odměnu. Přirozeně.“

„Kdo má zemřít? Někdo další... jako ten kluk minulou noc?“

Rozhlédla se, zvedla obočí, pak opět věnovala pozornost ptáku. Ukazovákem mu pohladila černé peří. „Třeba kněží. Vadí ti to?“

„Nijak zvlášť. Jen jsem zvědavý –“

„Nebezpečí je moje. Stejně tak důsledky. Potřebuji jen někoho, kdo překoná fyzické překážky. Ujišťuji tě, že vím, co dělám.“

V pokoji bylo něco víc než jen vůně kadidla. Pojednou se zde objevilo i cosi jiného... pach čarodějnictví. Domyslel si to, když si poskládal všechno dohromady. Bylo tu něco, co by člověk nečekal – všude. Ale bylo to tu. Tak jako tak docházelo ve Spleti ke zločinům. S kouzly již měl co do činění, alespoň z dálky... dovtípl se, že odměnou by mohlo být víc než zlato. „Máš ochranu, že?“

Podruhé ten chladný pohled. „Ujišťuji tě, že vše je dobře promyšlené.“

„Ochrana i pro mne.“

„O tebe takový zájem nebude.“ Vrátila se ke stolu, ke světlu a zastínila ho. „Dnes večer,“ pokračovala, „si zasloužíš zlato, které jsem ti věnovala. Ale možná bys teď měl jít zase ven. A vrátit se, až ti řeknu. Abys dokázal, že víš, že mé dveře ti nepatří.“

Tváře mu zalila horkost, na jazyk se drala odpověď. Vzpomněl na peníze a přemohl se.

„Tak,“ pokračovala. „Teď k té druhé záležitosti, která se ti honí hlavou... no, může počkat na jindy, ne? Ale záleží na tobě, Mradhone Visi. Je tu zlato... nebo jiné odměny. A můžeš mi říct, co bys rád. Aha. Snad obojí. Ach, ty touhy. Ale nejdřív mne lépe poznej, Mradhone Visi, než o něco požádáš nahlas. Moje podmínky se ti třeba nebudou líbit. Ber zlato. Takových jako Sjekso Kinzan je na rozdíl od tebe spousta. A není třeba jich litovat.“

Tak toho kluka zabila ona. Bez známky zranění, mrtvý, studený, na dohled ode dveří, které ho mohly zachránit. Přemýšlel... a přání přetrvávalo. Šlo o moc. A to je víc než peníze, mnohem víc.

„Teď běž,“ pobídla ho velmi, velmi potichu. „Nebudu tě pokoušet. Měj na paměti, že jsme uzavřeli obchod. Běž už.“

Takhle s ním nikdo nemluvil... alespoň ne dvakrát. Ale zjistil, že nereptá a jeho kroky míří ke dveřím. Zastavil se a ohlédl, aby si dokázal, že to jde.

„Potřebovala jsem muže, jako jsi ty,“ řekla. „V některých směrech.“

Vyšel do slunečního světla.

4.

Byla to jedna z oblastí, kam obyvatelé Spleti zavítali jen zřídka. Znepokojený Hanse měl ze svého průvodce a místa nepříjemný pocit. Nazdařbůh se plížili čistšími, širšími postranními ulicemi. Nepatřil sem a poblíž nebyl ani žádný z jeho úkrytů.

A když už měli kus cesty za sebou, zastavil se jeho průvodce v přítmí uličky. Vylovil zpod pláště potrhaný kabát a nabídl ho Hansovi. „Obleč si ho. Jistě nechceš, aby si tě tu někdo všiml.“

Hanse si ho bez velké chuti oblékl. Byl šedivý, se spoustou záplat. Přehodil si ho přes ramena. Byl dost dlouhý, aby ho zakryl do půli lýtek.

Průvodce vytáhl i špinavý obvaz. „Na oči. Pro tvé bezpečí. Dům má... ochranu. Kdybych ti řekl, abys jen zavřel oči, v nejhorší chvíli bys zapomněl. A můj pán tě chce celého.“

Hanse se zadíval na nabízený cár a celé se mu to líbilo míň a míň; a tak potichoučku vytáhl dýku z pochvy na paži a namířil ostří na průvodcovu tvář.

Necukl sebou ani nemrkl. Hansovi přeběhlo páteří mravenčení. Přiblížil hrot nože těsně ke slepým očím a muž se opravdu nijak neprojevil. Hanse vrátil dýku do pochvy.

„Jestli pochybuješ,“ řekl slepec, „přijmi ujištění mého pána. Ale jakmile budeš jednou uvnitř, nesmíš obvaz za žádných okolností nadzdvihnout. Má slepota... má své důvody.“

„Brr.“ Hanse přijal špinavý obvaz, i když zdaleka necítil jistotu. Již dřív však měl co do činění s nervózními obyvateli vilové čtvrti a

okolnosti byly tentokrát podivnější a nebezpečnější. Zavázal si oči a pevně utáhl: pravda – o dveřích Eonase Yorla se povídalo ledacos a nic pěkného to nebylo.

A když ho slepý muž uchopil za rukáv a začal ho vést, zachvátilo jej tiché zděšení: pocit bezmoci se mu vůbec nelíbil – podle odhadu zabočili do ulice, neboť uslyšel, jak se změnil zvuk kroků; cítil na sobě něčí pohled, znenadání zakopl o nerovnost v dláždění, slepec škulbl jeho rukávem a sykl varování: „Tři schody nahoru.“

Po třech schodech vzhůru a chvilka čekání, když průvodce otevíral dveře. Pak jej prudké trnutí za rukáv vtáhlo dovnitř, kde mu tvář ovanul studený průvan. Dveře se za ním pevně zabouchly. Ruka mu samovolně vylétla k pochvě na zápěstí. Jílec v prstech ho trochu uklidnil. Další cuknutí rukávem ho táhlo dál... průvodce; určitě je to jeho průvodce a nikdo jiný. Chtěl slyšet nějaký hlas. „Jak je to ještě daleko?“ zeptal se.

Po jeho levici škrábly o kámen pařáty, rychle se připlazilo těžké tělo. Učinil zoufalý pokus tasit dýku, ale průvodce mu dal trnutím najevo, aby se ani nehnul. „Nebraň se,“ radil mu jeho společník. „Nepokoušej se podívat. Pojď.“

Plaz zasyčel; a podle toho zvuku byl obrovský. Něco šlehlo Hanse přes boty a obtočilo se kolem kotníku, ale hned se to stáhlo. Průvodce jej táhl dál, pryč odtud, sálem, kde se zvuk po stranách odrážel celkem blízko, ale před nimi ležel velký prostor... a na místo, které bylo cítit po uhlí, žhavém kovu a neznámém, pižmovém kadidle.

Společník po jeho pravici se zastavil. „Stínolezi,“ řekl nový, hluboký hlas vlevo a chraplavě si povzdechl. Hanse sáhl po pásce přes oči, ale zaváhal. „Posluž si,“ vyzval ho nový hlas a Hanse ji tedy stáhl.

V úzkém mramorovém sále, v hlubokém stínu, seděla vedle pánve se žhavým uhlím zahalená postava v kápi. Šat byl jemný, v barvě púločnické modři a zářivého stříbra. Náhle oslněný Hanse zamrkal – roucho jakoby se v blízkosti hrudi nadouvalo a klesalo, a položená pravá paže, ta která byla vidět... ta ruka ztmavla a pak, jako ošidný klam jeho týraných očí, zbledla a omládl. „Stínolezi.“ I

hlas byl čistší, mladší. „Včera v noci jsi ztratil přítele. Chceš vědět jak?“

To jej ochromilo. Takové hrozbě rozuměl. Ruka roztržitě zamířila k ozbrojenému zápěstí, ale jeho úmysl vyčaroval ze stínů další, vidoucí služebníky.

„Jmenuje se Ischade,“ pokračoval teď hrubší hlas Enase Yorla... není snad jeho postava menší a širší? „Je taky zlodějka. A zabila Sjekso Kinzana. Chceš znát víc?“

Hanse zaujal nedbalý postoj a napřáhl ruku, dlaní vzhůru. „Peníze dej sem. Jestli chceš víc mého času, tedy jestli to mám poslouchat, zaplať.“

„Je ve tvé čtvrti. Taková informace by pro tebe mohla mít větší cenu než peníze.“

„Jakže se jmenuje?“

„Ischade. Zlodějka. Je lepší než ty, Stínolezi. Tvoje nože by ji asi nezastavily.“ Hlas byl zase o něco drsnější. „Ale jsi dobrý a jsi mazaný. Slyšel jsem o tom. Řekl mi to – na tom nezáleží. Mám své zdroje. Řekl mi, že jsi mimořádně mlčenlivý.“ Pohnul prsty, ukázal někam stranou. „Darousi, dej mu amulet.“

Slepec vytáhl z hloubi svého roucha nějaký předmět; Hansovy oči nervózně těkaly z čaroděje, kterého se snažil sledovat, k věci, která odváděla jeho pozornost. Na řetízku se otáčela a zářila zlatá slza.

„Vezmi si to,“ pobídl ho Enas Yorl. Hlas byl ještě o stupeň hrubší. Vzdech jako moře či jako žhavé železo vnořené do vody. „Tahle Ischade – okrádá kouzelníky. Krade kouzla a podobné věci. V tomto ohledu jsou její schopnosti nevalné... ale udělala kdysi chybu a kletba, která na ní leží, není ani malá, ani neškodná. Muž, který s ní – sdílí lože, pokud to tak lze říct, prokletí odhalí. Zemře... bez zjevných příčin. Jako tvůj přítel Kinzan. Jako řada dalších, o nichž vím. Prokletí ovlivňuje její povahu. Představ si – vyhledává jednoho milence za druhým a všechny je zabíjí. Když si tě najmu, Stínolezi, budeš možná rád za ochranu, kterou ti nabízím. Ber.“

„Kdo říká, že si mne lze najmout?“ Hanse se nešťastně podíval z pána na sluhu. Ruka, která teď vykoukla z měnivého roucha, byla žensky jemná. „Kdo říká, že mě nějací Sjeksové vůbec zajímají?“

Zajímám se o sebe. O sebe. Hanse. Na Sjeksovi mi vůbec nezáleží. Takže se do toho prostě nebudu míchat. O to mi jde.“

„Takže utečeš, že, a najdeš si nějaké bezpečnější místo, kde budeš krást.“ Hlas drhl jako valící se kameny. „A nebudeš hledět na mé zlato a mou ochranu. Obojí by se ti mohlo hodit. – Nežádám po tobě tolik. Jen mi prostě zjisti, kde je. Chtěl jsem snad, abys proti ní vyrazil sám? Ne. Malá, dobře placená laskavost. A takové laskavosti jsi už předtím dělal. Chceš, aby se o tom vědělo – že jsi pracoval pro lepší lidi? Tvůj minulý chlebodárc by zveřejnění neuvítal. Na mně by se nemstil, to ne. Ale ty – jak dlouho bys žil, co myslíš ty, zloděj, kdyby tvé styky vyšly najevo?“

Hanse zatajil dech. Přinutil se k úšklebku, s rukou v bok předstíral nezájem. „Takže plat ve zlatě jsi říkal?“

„Až pak.“

„Hned.“

„Darousi, dej tomu muži dost jako zálohu. A dej mu ten amulet.“

Hanse se odvrátil od čaroděje, jehož hlas získal syčivý nádech; a ruka – zmizela v jednom z těch mrknutí oka, které namlouvají rozumu a paměti, že tam něco – jen před chvíličkou – opravdu bylo. Hanse vzal řetízek a přetáhl si ho přes hlavu. Amulet dopadl na odhalený krk a nevlídně a palčivě zastudil. Sluha vytáhl měsíc. Hanse ho převzal, potěžkal v dlani, rozvázal a při pohledu dovnitř spatřil spoustu zlata a stříbra. Srdce se mu prudce rozbušilo, zatímco amulet na krku chladil jako kus ledu, namísto aby se jako jiné kovy začal ohřívat. Proběhl jím neurčitý pocit neklidu, který se okamžik od okamžiku měnil, jako by –

„Tak co mám udělat?“ zeptal se. „A kam se mám podívat?“

„Na dům,“ řekl ženský hlas po jeho pravici. Hanse se tam zadíval, zamrkal, ale viděl jen zahalenou postavu v křesle. „Sedmý v ulici zvané Hadovka. Najdeš ji na pravé straně, když vyjdeš ze Serpenty u Acbanovy brány. Tam bydlí. Sleduj, co dělá a kam chodí. Nepokoušej se ji zastavit. Chci jen vědět, co ji přivedlo do Asylu.“

Hanse si dopřál úlevný povzdech, přestože se šaty zase začaly pohybovat – cítil náhlou sebedůvěru (možná za to mohly ty peníze). Snadno se odtud dostane a navíc bude mít peníze. Zaměstnavatel,

který je mocný a bohatý, bude spokojený. Hanse Stínolez zloděj Hanse, Honzík Kudla... má přátele vysoko. Takové nečekané poměry. Při tom vědomí o kousek povyrostl, uvolnil postoj a skryl váček za košili. Chladu na krku si nevšímal. „Takže já sem občas zajdu a podám hlášení.“

„Darous tě občas vyhledá,“ opravil jej tentýž hlas. Zdálo se, že proměna se na chvíli zastavila. „Můžeš se na to spojení spolehnout. Přeji hezký den. Darous tě vyprovodí.“

Hanse se okázale uklonil, otočil se ke sluhovi a naznačil mu, že by mohli jít.

„Pásku na oči,“ poradil mu slepý služebník. „Zavaž si ji, pane zloději. Mého pána by nehoda mrzela, obzvláště teď.“

Hanse položil ruku na kovovou kapičku, která mu jako kousek ledu visela na hrdle, a otočil zlostný pohled na čaroděje. „Myslel jsem, že tohle by mě mělo před podobnými věcmi ochránit.“

„Tvrdil jsem něco takového? Ne, to jsem neříkal. Tak moc bych na amulet nespolehal. Proti něčemu tě neochrání vůbec. Například mí ochránci v hale by si ho vůbec nevšimli.“

„K čemu je tedy dobrý?“

„K mnohému... v pravou chvíli. Bojíš se, zloději?“

„Jo,“ zahučel Hanse vážně. Pak se zasmál a otočil na patě, chytil slepého sluhu za paži a pustil se k východu. Vzpomněl si však na pohyby v prvním sále, tvora, který se mu oťel o nohu – „Tak jo, tak jo,“ souhlasil náhle a dovolil mužově ruce, aby mu znovu připevnila pásku přes oči. „Tak jo, byla to pitomost.“

Zloděj odešel a Enas Yorl vstal ze svého křesla. Jeho vzhled se ustálil na podobě mnohem příjemnější, než jaká byla obvykle. Kráčel do sálu v nitru domu a zkoumavě prohlížel ruce křehké a jemné, příjemné na dotek – a všechno bude ještě horší, až se začnou... v dalším okamžiku nebo druhý den... měnit.

Byla to pomsta. Žádná rafinovaná pomsta, protože kouzelník, který ho tehdy proklel, si na rafinovanost nepotrpěl. Především z toho důvodu byla jeho mladá žena v posteli Enase Yorla – byl tenkrát mladý, ale věk dnes nic neznamenal. Vzežření, která mu jeho soužení přisuzovalo, mohla být stará nebo mladá, ženská či mužská,

lidská nebo – ne. A roky ho děsily. Veškerý čas, který měl, věnoval studiu čarodějných umění, ale ani jeho mistrovství nemělo moc kouzlo zlomit. Nic nepomáhalo. A některé jeho podoby byly dosud mladé. Napovídaly, že nestárne, ale že jeho mukám nebude konec – nikdy.

V Asylu však v poslední době čarodějové umírali. Kdyby byl zloději řekl, co má v úmyslu, nepřesvědčily by ho možná ani hrozby. Ale Enas Yorl se o tato úmrtí zoufale, dychtivě zajímal. Ischade... Ischade: jméno mělo pohoršlivou příchut'; zlodějská čarodějka, lovkyně čarodějů, pletichářka z temnot, splétala černá tajemství, tahle Ischade, měla důvod nenávidět kořist, kterou si vybrala.

A všichni její milenci zemřeli, většinou klidně a mírně; ale v tomto směru nebyl Enas Yorl nijak vybíravý.

Na okamžik se zastavil. Zaslechl bouchnutí vchodových dveří. Zloděj se vydal na cestu, zloděj bude lovit zloděje. A Enas Yorl pocítil náhlý chlad. V Asylu umírali čarodějové a ta možnost jej uchvátila, nabízela mu naději i strach: strach – protože vzhled, který mu teď náležel, z něj dělal zbabělce, když mu připomínal, že jsou na světě i příjemné věci. V takových chvílích se smrti bál... a zatím zloděj, jehož vyslal do města, mu měl smrt najít.

Darous se vrátil a zůstal klidně stát na mramorové dlažbě. „Dobrá práce,“ řekl Enas Yorl.

„Sledovat, pane?“

„Ne,“ odpověděl Enas Yorl. „Není třeba. Vůbec ne.“ Znovu se ztrápeně rozhlédl. Opět nad ním visela hrozba změny. Znenadání se dal na úprk, kroky na dlažbě byly čím dál tím rychlejší. Darous ho sice vidět nemohl – Darous cítil, ale tady šlo o něco jiného. Bohužel tu byla pýcha.

A během hodiny, v temném ústraní nitra domu, s bazilišky toulajícími se neomezeně sály, cosi nesrozumitelně drmolilo v nočních hávech a se silným citem pro krásu, uvězněným v té sténající hromadě, toužilo po zapomnění.

Darous, který nic neviděl, vycítil podstatu změny a uchýlil se do jiných sálů.

Šupinatí, pružní baziliškové, jejichž studené oči viděly velice dobře, se spěšně odplazili. Upřený pohled je zkrotl a zkrušil.

5.

K Jednorožci mnoho žen nechodilo, alespoň ne z vyšších kruhů, a tato si zabrala stůl sama pro sebe. Jeden z přiovilých pravidelných návštěvníků Jednorožce se o ni lehce otřel, naklonil se k ní a požádal o svolení přisednout... ale dlouhá ruka, která se vynořila zpod černého hábitu, dala najevo nezájem a odmítla ho. Zatřpytil se na ní prsten, stříbrný had, a lotrovy zkalené oči se na něj zadívaly, pak na dokonalé dlouhé nehty a do temných mandlových očí ve stínu kápě. A opar alkoholu se náhle zdál hustější, takže zapomněl všechny duchaplnosti, které jí chtěl říct, a na chvíli zapomněl zavřít ústa. Druhé pokynutí štíhlé ruky olivové pleti a zapomněl na všechno. Zmateně se odpotácel.

„Začátečník,“ posoudil pokus Cappen Varra, shrbený na lavici v koutku, co nejbližší zadnímu vchodu. V poslední době byl U Jednorožce jakýsi zmatek, určitý nedostatek autority, který předtím udržoval klid, a tak se sem vetřela tahle sorta mizerných svalovců. Ale ta žena – byla mimořádná, jako Jednorožec kdysi; žena odjinud... Upoutal její tmavý šat a jeho jemnost. Prsty mu neklidně bloudily po pobryndané desce stolu. Vymýšlel píseň a prsty sahal po pomyslných strunách harfy, kterou zastavil (zase), a v jiném, nezávislém toku myšlenek uvažoval – kupodivu – o Hansi Stínolezovi. Celý den mu nešel z hlavy. Sjekso je po smrti, Hanse dočista zmizel a venku se snáší noc... Hanse nemá za lubem nic pěkného, to je jisté. Celý den po něm nebylo ani vidu, ani slechu a U Jednorožce se začínalo šuškat cosi o pomstě a o Hansovi, o pravděpodobnosti přežití Mradhona Vise – či Hanse, pokud se ti dva sejdou. Znělo to dost věrohodně. A taky se povídalo o jistém slepci, který si bez pomoci našel cestu do Jednorožce a zase ven s Hansem v závěsu... slepec, žádný žebrák, podle toho, jak vypadal – ale muž, o němž se šířily tajuplné zvěsti.

Celá záležitost byla nepochopitelná a nemálo nepříjemná. Cappen nebyl příliš optimistický. Nebylo právě pravděpodobné, že by se Hanse pověsil Visovi na paty. Hanse byl prudký a vzteklý. Jestli někdo vypadal na špehování, pak to byl spíše Vis a Hanse jednal neuváženě, když toho neurvale vyhlížejíciho parchanta

ponoukal... bude z toho víc nesnází, než měl Hanse vůbec v úmyslu způsobit, to bylo jisté. Hanse se pravděpodobně skrývá, pokud už ho Vis nedostal. Cappen opět zdvihl pohár. Pojednou zúžil oči. Ruka, která nesla číši k ústům, se ani nezachvěla, ale upíjel pomalu a zkoumavě: pozoroval druhého muže, jak útočí na stůl dámy.

A byl to sám Mradhon Vis... kdo potichu přistoupil k paní a nesetkal se s odmítnutím. Dáma k němu pozdvihla tvář a oči – obličej byl jistě hoden písni, třebaže tajemné a zádumčivé. A když její pohled padl na Mradhona Vise, paní velice potichu vstala a ve Visově mlčenlivé společnosti... kráčela k zadnímu vchodu krčmy. Otočilo se jen pár hlav u jiných stolů a i tyto pohledy byly jen náhodné. Současně přeběhlo Cappenovi po šíji mravenčení, pocit, který znal: dotkl se amuletu na krku, stříbrného svinutého hada – dárku, záštitě před kouzly, účinnější než většina bezcenných tretek, kterým požehnali knězi... talsman však měl své podmínky. Cappen viděl, s nepříjemným tušením, o to horším, že nikdo jiný v místnosti zřejmě nic nezaznamenal... jak se Mradhon Vis a jeho tajuplná partnerka pohybují se společným záměrem a skrývají v sobě kromobyčejnou hrozbu.

Asylem se šířilo cosi neznámého... úmrtí, která člověka přirozeně nutila, aby myslel na magickou ochranu, a byl rád, pokud takovou měl, protože když umírají mocní, jsou v tom čáry. Dosud si kouzla své oběti vybírala, ale zřejmě jsou i jiné možnosti. Takovým případem byl nicka Sjekso Kinzan. Cappen se ptal sám sebe, zda její ochrana, kterou vlastní, chrání či označuje; a když paní a Mradhon Vis mýjeli jeho stůl u dveří –

Chvilku se Cappen díval vzhůru a paní se na něho podívala pohledem důvěrnějším, než by mu bylo milé. Upřeně se na ni díval a mravenčení, způsobené amuletem, ještě zesílilo. Ztrácel se v jejích tmavých očích s pocitem smrtelného nebezpečí, s pocitem, že celý jeho život se zastavil, rozpadl, ohrozil, jako by ho mohlo převrátit něčí malé postrčení. „Jsi krásná,“ zamumlal, protože podmínkou amuletu, pokud měl vůbec účinkovat, bylo říci třikrát pravdu – „Jsi nebezpečná – a neznám tě.“

Zaváhala, pak natáhla ruku a uchopila ze stolu jeho pohár; zdvihla ho, upila a zase číši postavila, to vše s tajemným náznakem

pobavení nebo hrozby. Celé vystoupení patřilo z celé místnosti jedině jemu. Jedině on, až na Mradhona Vise – nebo jeho se to netýká? – Jen on jediný jí oplácel pohled s jasnou hlavou a s plným vědomím, s něčím, co mu svíralo vnitřnosti a napovídalo, že s touto ženou je všechno jinak.

Usmála se na něho, rty ukázaly bílé zuby, blýskly se černé oči. Působila dojmem, jako by obdivovala to co vidí... a všechna vznešenost, kterou si tak horlivě pěstoval, jeho elegance, jež ho odlišovala od ostatních kolem, jeho nadání, jeho – byť pouliční – nádhera... pro něj byla náhle nebezpečná, protože ho vydělovala z davu. A především... věděla, že jí odolává.

Nato se vzdálila, plavně vyšla dveřmi, které jí Mradhon Vis přidržel. Náraz větru, prudké bouchnutí zavírajících se dveří. Cappen zatoužil po vínu... ale ruka se zastavila těsně u poháru, který právě vrátila, kovu, kterého se právě dotkly její rty, vína, které ochutnala její ústa. Odsunul se od stolu, lavice skřípotem přehlušila lomoz ostatních hostů. Při pohledu na dveře vedoucí do zadních uliček zaváhal, nechtělo se mu vyjít ven, kde se sbírala tma.

Ale byl s tím spojen Mradhon Vis a Sjekso ležel mrtev, bez známky poranění; a Hanse najednou zmizel na lov za Mradhonem Visem, jak se domnívala celá Spleť...

Hanse se zapletl do něčeho, co mu zřejmě přinese smrt. Jak se to všechno týkalo Cappena Varry, nebylo jasné ani samotnému Varrovi. Snad jen že nedávno popíjel s Hansem, malým a poslední dobou úspěšným zlodějem a násilníkem, který chtěl – téměř dojemně – získat styl, který utratil skoro všechno, co se mu dostalo do ruky za lepší zboží, plášť – ach, bohové! ten plášť! – Cappenova aristokratická duše se zachvěla. Ale ze všech nenáročných rváčů, a kolik se jich ve Spleti našlo, bylo v Hansovi alespoň dychtění po něčem jiném.

Řemeslo Hanse poznamenalo – Cappen se teď zastavil a zamyslel se. Vždycky je bezpečnější, předpokládal, postavit se překážce než nechat potíže, aby se přiblížily zezadu a nečekaně. Cappen obezřetně otevřel dveře a vyšel do zadní uličky, ruku na jílci rapíru. Připomněl si Sjeksa, který včera večer použil týchž dveří. Ale venku byla jen tma, poházené letité sudy a staré lahve. Žena v

černém zmizela a Vis s ní. Zmizeli, a Cappen si vůbec nebyl jist, jakým směrem.

Trpělivost byla odměněna. Vis, u všech bohů, a ta Ischade... společně; Hanse se krčil ve stínech uličky, mrazení v zádech, prsty mnul dobře vyleštěný jílec nože v levé botě. Tak by měla vypadat pomsta podle jeho chápání... tak Yorl chce tu ženu, a jestliže se Yorl vypořádá s ní, pak bude Vis jako nadávek. Hanse zklidnil dech, utišil se divokými nadějemi. První znamenala, že vyvázne z této Yorlovy záležitosti a pak že má Yorla, aby se vypořádal s Visem – možnost, jak by ulice byla pro Hanse Stínoleze opět bezpečná. Podej hlášení, řekl Yorl. U všech bohů, chce to mít za sebou, i kdyby měl prochodit celou noc...

Zabočili, ne na cestu, kterou předvídal, k bytu, který předtím sledoval, ale na druhou stranu, směrem k Serpentě. Hanse zaklel a vyklouzl z úkrytu. Skrytě, opatrně je následoval harampádím v průchodu a ven do ulice. Měsíc dosud nevyšel; jediné osvětlení poskytovalo samotné město. Matný svit mlžného pásma u přístavu pronikal ovzduším a sliboval jednu z těch nocí, za jakých se světlo z jakéhokoli zdroje šíří mléčným oparem – noc zlodějů a ještě něčeho horšího.

Dvojice mířila vzhůru Serpentou, nestoudnou jak přístavní šetky... ale ve Spleti bývalo v noci k vidění ledacos – okázale předváděné masky, pláště, zářivé barvy. Temnota noci milosrdně zakryla známky obnošenosti a nuzný stav. Muž a žena byli podezřelí pouze svou nenápadností. Žena byla tak zachumlaná do svých hávů a kápě, že mohla být považována za nějakého nocí se kradoucího kněze s pochybným a drsným strážcem.

Mezi nahodilými chodci je ulicí sledoval Hanse, který měl s takovým plížením své zkušenosti.

...Nuže, alespoň se vyjasnilo, kde skončil Hanse, a zvrátily se Cappenovy úvahy o Hansovi jako chvástalovi, který nemůže nikoho ohrozit. Cappen se zastavil na rohu, trojlístek na dohled, a ohlédl se přes vlastní rameno se špetkou černého humoru a zoufalou myšlenkou, že se vše změní na průvod temnými ulicemi... žena a

Vis, Hanse a teď on sám – alespoň že neviděl pátého člověka, který by sledoval jeho.

Hanse pokračoval v cestě, kryt běžným provozem samozřejmě spěchal ulicí. Jeho dovednost Cappena udivovala... nikdy neviděl Hanse při práci, ne v jeho prostředí; nikdy se nijak zvlášť nechtěl hlouběji zajímat o podstatu tohoto zlodějčička, nechtěl znát, že je na něm vlastně něco víc než výbušná povaha, dýky a marnivost, něco, co z něho dělá nebezpečného muže. Když to Cappen viděl, spočítal si, že pro něho je jedinou rozumnou možností zpáteční cesta k Jednorozci. Zapojí se do nějaké hry, ať už bude jakákoli – tam má v současnosti naději na blahobyť – a úplně zapomene na Hanse, nikdy si nebude připomínat okamžik, kdy se ukáže, že je Hanse mrtvý tak jako Sjekso, protože k takovému konci teď nepochybí směřuje. Ale v tom možná spočíval půvab věci. V podezření, že je tady něco, čeho stojí za to být svědkem... snad jistota, že se Hanse dostal do víru událostí, o nichž moc neví, a že tam někde bez nečisté pomoci rapíru, který se mu pohupuje po boku... možná toho pomstou pomateného blázna dožene a všechno mu vymluví. Hanse byl za daných okolností jeho jediným možným spojencem; ta žena se na něho prve dívala, a v něm hlodala nevíтанá představa Hanse ležícího ráno na prahu a jeho samého na stejném místě o den později – snad výplod morbidní fantazie, ale v zádech ho pořád mrazilo. Šlo jen o to dosáhnout Hanse a zarazit ho, a to bylo jako chytit do ruky stín. Cappen nebyl zvyklý cítit ve svých pohybech neobratnost, na hulváty a darmošlapy, kteří chodili Spletí, se díval spatra; k němu patřil mimořádný půvab – v každé situaci.

Ale ne při chůzi noční Spletí, kdy se snažil zůstat nepozorován. Hanse byl ve svém živlu a Cappen ho neuměle napodoboval, dolů celou Serpentou a na území bohatého města – kde platil zákon a kde hledaný zloděj nebyl ani zdaleka v bezpečí. Domy a obchody tu byly slušnější, o kus dál dokonce vznešené, a ty stály za zdmi a většina měla na oknech mříže. Chodci na chvíli prořídli a Cappen se stáhl dozadu. Obával se, že by on sám mohl upoutat pozornost dvojice, kterou sledoval Hanse... což vážně nechtěl.

Jedna ulice za druhou, občas úzký průchod, kde Cappen viděl, že se Hanse pohybuje opatrněji, kde byli oni čtyři vlastně sami a kde

by nesprávný krok mohl dvojici vpředu vyplašit. Cappen si udržoval celem velký odstup a jednou si myslel, že je všechny ztratil... ale když rychle zahnul za roh, měl zase všechny na dohled. Hanse se v té chvíli otočil, zatím co se Cappen, jenž si vzpomněl na Hansovy nože, snažil zůstat nenápadnou součástí hromady sudů a hluboké temnoty noci. Přicházela mlha a světlo si pohrávalo s okolím; v lehkém oparu dlažba klouzala... a dvojice pokračovala v chůzi, ven z obchodní čtvrti do čtvrti bohů, kolem náměstí Nebeského příslibu, kde prostitutky, smáčené mlhou, seděly na svých obvyklých lavičkách jako zmoklé slepice – Rychle toto místo minuli a zamířili přímo na Chrátovou cestu. Vskutku ošklivě promrzlý Cappen si přitáhl plášť úžeji k tělu. Obdivoval se trojici před sebou, pronásledovaným a pronásledujícím, kteří se pohybovali za svým cílem s takovou neúnavností.

A pak další průchod, nenadálé odbočení, na které se málem nachytl i samotný překvapený Hanse, poblíž pompézní klenby chrámu Ilse a Shipri.

Tam se Hanse ukryl ve stínu a Cappen jej úplně ztratil z očí. Zmizel někde mezi opěrnými pilíři a sochami vystupujícího křídla chrámu.

Pak vyšla do ulice žena v černém, vystoupala na pošinu ve středu schodů Ilse a Shipri k chrátové strážci, která v těchto nelehkých časech chránila bez ustání otevřené dveře... tvořili ji čtyři dobře ozbrojení muži. Jak se k nim někdo přiblížil, měli hned ruce na jílcích. Žena shodila kápi: meče nebyly taseny, ruce se nepohnuly. Strnuli jako hosté U Jednorožce.

Nato se dal do pohybu jiný stín z nestrážené strany schodů, muž ze stínů, nůž v ruce, svižný krok... a způsobil, že se rozmarňý minstrel Cappen cítil ještě bezútěšněji a zalitoval, že nestrávil bezpečnější, nekrvavou noc U Jednorožce.

Sleduj ji, povídal čaroděj. Hanse se tiskl ke zdi, do skrovného stínu kousíčku cihlové stěny, tiskl se k ní zmrzlý, rozčilený se díval – zamžikal hrůzou, když se to stalo. Čtyři muži zemřeli s meči dosud v pochvách – jen poslední se pokusil o obranu, ale Mradhon Vis mu rychlým a jistým pohybem prořízl hrdlo. Hanse znovu zamrkal a ke svému zděšení zjistil, že temná postava ženy zmizela. Mradhon Vis

se teď uprostřed té krvavé podívané krčil na patách. Hanse stiskl rukojeť nože, jako by to byl strážný talisman; jediné, co chtěl, bylo tak zůstat, avšak celou tu dobu mu ledový chlad v jamce na krku připomínal, proč tu je – jaké jiné mocnosti by se mohl dotknout. A počkal, sleduje každé nepatrné hnutí Mradhona Vise, skrčeného nad těly strážných – pozoroval každý sebemenší pohyb muže okrádajícího mrtvé, každé rozhlédnutí, když na hlavní třídě zaslechl nějakého srdnatého kolemjdoucího – ale nikdo nic neviděl, nikdo se nepřiblížil.

Ženu zdržely její záležitosti uvnitř: snad to byla chvilka, snad mnohem víc – čas si pohrával s jeho rozumem. Hanse se znepokojeně vrtěl, až konečně posbíral odvahu, vyklouzl z bezpečné skrýše, a když Vis otočil hlavu za nějakým rušivým zvukem na ulici... opatrně překonal mezeru v krytí a ztratil se v průchodu těsně u chrámu, kudy přišla žena a Vis.

Dosáhl na první ze tří zamřížovaných oken a v největší tichosti se chopil příležitosti, zachytil se mříže a vytáhl se tak vysoko, aby viděl dovnitř. Dýchal neslyšně zavřenými ústy, vnitřnosti se mu stahovaly – okrádá čaroděje, řekl mu tehdy Enas Yorl. A teď je to zlodějka, která okrádá bohy.

Objev ho těžce zasáhl... ne že by nějak často chodil do chrámů městských bohů nebo že by měl ve zvyku dávat almužny; ale existovaly jisté hranice které smělost zloděje omezovaly... nebo bylo všechno špatně. Bylo to jeho řemeslo, proboha, jeho umění, do něhož se ta žena zapletla; a oni byli staří, tihle bohové, a patřili do Asylu tak, jako se to těm novým rankanským, nikdy nepodaří. A ta ženská, cizinka čarodějka, zlodějka, šplhá do klína samého vousatého Ilse a z mramorového krku snímá legendární náhrdelník Harmonie.

„Shalpo,“ zaklel Hanse nezvučně a se skličující příhodností. Pak stále nanejvýš opatrně opustil své výhodné postavení. Jeden ledový pocit mu tepal na krku a další rozechvíval páteř. Tak Enas Yorl chtěl hlášení. Na jedné straně čarodějnice bůhví odkud obírá bohy Starého království, na druhé straně se sem stěhují Rankanci se svými božstvy, s lešením a plány a se zřejmým záměrem zastínit bohy Ilsigu. Princ Kithakadis a rankanští bohové. „Doporučen,“ říkal Enas Yorl, když posílal zloděje sledovat okradení tohoto boha.

Hanse se opět vtiskl do své skrýše s pocitem světské nespravedlnosti a s přesvědčením, že do takových záležitostí by se pouhý zloděj zamotat neměl. Už jednou se ke své nelibosti zamíchal do Pokakakisových věcí... ale teď, teď je možné, že Enas Yorl tu hraje vlastní roli.

A najatá výpomoc.

Varovaly ho kroky, mířící k chrámovému průčelí: přikrčil se a zadržel dech – Ischade se znovu připojila k Mradhonu Visovi. „Hotovo,“ slyšel ji říkat, „končíme. Ať už jsme pryč.“

Pochopitelně to musel být někdo zvenku, někdo jako Mradhon Vis – samozřejmě ne Ilsižan. Ten by nemohl takhle bez rozpaků zabít ilsigské kněze nebo oloupit ilsigské bohy.

Zjednal si je císař? Hanse si lámal hlavu, na zloděje až moc usilovně; navzdory lezavému vlhku ve vzduchu mu po žebrech stékal pot. Vůbec si nebyl jist na čí straně je Yorl... napadlo ho strhnout amulet z krku, zahodit ho do průchodu a utíkat.

Ale jak daleko? A jak dlouho? Opět se věnoval tíživým úvahám o čarodějovi a jeho kontaktech; vzpomněl na Sjeksa a samotného Kithakada... princ nebyl moc vděčný za služby, které mu poskytl zloděj; bylo by víc než nebezpečné, kdyby se něco rozkřiklo, a Yorl by to mohl rozšířit... snadno.

Dvojice zamířila zpět po stejné cestě, jakou přišla, a on se vydal za nimi, protože jinou možnost nenašel.

To půlnoční putování je čím dál tím podivnější. Když pronásledovaná kořist mýjela Cappena, nejdřív ve svém úkrytu ztuhl a pak, když zase zahlédl Hanse, šlapal za nimi tak jako předtím.

Takže k žádnému střetu nedošlo. Přišli, vraždili a zase odešli, zatímco Hanse sledoval jejich stopu. I když viděl to, co viděl... to nebylo Hansovi podobné. Cappen věřil nejasné pohnutky, viděl spiknutí tam, kde nic nebylo. Jistě věděl jen to, že Hanse žene cosi víc, než jen osobní důvody. Vzpomněl si na způsob, jakým žena U Jednorozce prošla sálem plným hostů, jakým ona a její společník šli ulicí, kudy chtěli, jakým strážní padli jak dobytek na porážce...

Úleva, jakou Cappen pocítil při pohledu na Hanse čilého, nepohozeného bez života v dalším průchodu, uvolnila průchod děsu

z tichosti, v jaké bylo vše vykonáno, z úhlednosti; a palčivá hrůza z toho, co kráčí ulicemi. Průvod, který byl zpočátku směšný a při návratu by možná byl také... nabyl teď veskrze hrůzostrašné povahy, takže si Cappen nechal ujít kontakt s Hansem, i když měl v jednom okamžiku příležitost. I Hansova tvář měla v té chvíli, kdy se mýjeli, sinalý, strnulý výraz hrůzy.

Vraceli se téměř stejnou cestou, po jaké přišli a dlouho předtím, než se přiblížili k uličce za Jednorožcem, dospěl Cappen s jistotou k názoru, že takový byl jejich cíl.

6.

Dvojice šla opravdu tam, kam si Hanse spočítal, že půjdou, do uličky za Jednorožcem. Držel se zpátky, jako ostatně celou dobu, a pozoroval je... nanovo litoval, že neměl během dne příležitost vplížit se do Ischadina bytu a trochu si ho prohlédnout. Byla tam však téměř celý den a denní světlo a skutečnost, že byl ve druhém poschodí, mu nedávala možnost volby. Když k večeru odešla, musel ji následovat, ačkoli neměl pořádnou představu o jejích pohnutkách a zvycích... a dobře, že za ní šel, když se večer takhle vyvedl.

Ale pořád tu někdo byl tak jako předtím, šel mu po stopě – a ten někdo byl Cappen. Hanse o něm věděl. Zachytil minstrela pohledem, když opustil své obvyklé území, a viděl ho víc než jednou v ulicích, kde Cappen neměl co dělat.

A kdo si najal Cappena?

Nebylo Cappenovým zvykem nechat se zaměstnat; hrál v kostky a zpíval písně; ale něco takového nikdy nedělal. Nehodil se k tomu. Enas Yorl si mohl najít lepšího. Mnohem lepšího.

Kromě Ischade –

Hanse myšlenku zavrhl. Ale pořád na něho dorážela. V koutku mysli, kam ukládal náhodná zjištění, byla Cappenova ranní přítomnost. Jenomže v noci Cappen rovněž hrál, tak jako Mradhon Vis a Sjekso; a Cappen z toho měl nějaký zisk, stejně jako obvykle.

Cappen mu koupil pití; to bylo nezvyklé, Cappen neměl moc nazbyt. Ale Cappen měl v povaze hrát si na pána a rozházet, co měl.

Cappen se vykolébal z Jednorožce sotva okamžik předtím, než přišel slepý muž. Pitím zajistil Hansovu přítomnost... ale tím by se všechno obloukem vrátilo k Yorlovi a to by nedávalo žádný smysl.

Hanse se zdržel dalšího pohledu přes rameno, neboť si uvědomil, že i Cappenovo nezkušené sledování by mohlo ohlédnutí zachytit. Neustále věnoval pozornost páru před sebou, přesouval se, kam bylo třeba – pozoroval je, jak došli ke schodům a oba se po nich vydali k bytu paní, aniž by sebemenší pohyb prozradil předání lupu.

Ted'... ted', když se mu při stopování stal vodítkem zvuk vrzajících schodů – má příležitost a využije ji. Cestu si naplánoval odpoledne. Rukama se opatrně opřel o sud, přitáhl nohy a našel v hromadě odpadu další stupeň. Lezl nehlučně, kousek po kousku. Zadržel dech, když se jeden úchyt pro nohu rozkolísal, ale další se osvědčil.

Dosáhl střechy, když pár dorazil ke dveřím a otevřel je; sunul se po ní pomalu, s největší obezřetností – alespoň že je střecha dřevěná, ne z tašek, které mají v oblibě někteří obyvatelé vilové čtvrti. Ted' by se potřeboval zbavit bot a lézt naboso, jako tomu bývalo za časů, než se vypracoval k blahobytu, ale spočítal si, že na něco takového není čas. Sunul se po vlhkých šindelích střechy, která by při pohledu shora připomínala písmeno L, na plochu nad samým pokojem.

Zevnitř se ozval hluk, ostrý, zvířecí zvuk, ze kterého se mu zježily chloupky v týle. Náhle si nebyl tolik jistý, zda má na takovém místě vůbec co pohledávat. Připlazil se těsně na samý okraj okapu, vystrčil hlavu a vzhůru nohama sledoval místo, kde okno zakrývala jen pergamenová okenice, jež jen stěží zabránila úniku zvuků a hlasů zvnitřku. Zřetelně slyšel kroky, slyšel nějaký pleskavý zvuk... a náhle úder a prasknutí, když se prastarý krajní šindel pod jeho rukou rozlomil ve dvě. Hanse ztratil rovnováhu, ale zachytil se břichem a rozplácl se na střeše s roztaženýma rukama a nohama. „Pšššt!“ zaslechl zevnitř a on beze slov zapřísahal příslušné bohy a urychleně se plazil dál od zrádného okraje.

Ruce i nohy mu zdřevěněly; dech se mu zkrátil a z talismanu na krku byla hrudka ledu a ohně. Kouzlo, pomyslel si, nějaké strážné

kouzlo na jeho straně... má co do činění s čaroději; tohle je past. Usilovně se snažil přimět ruce a nohy ke známým pohybům: rozvážně si jedním kolenem klekl na mokrou, věkovitou řadu šindelů na šikmé střeše.

Jeden se zlomil; Hanse uklouzl, hlasitě rachotil dolů po vrstvách šindelů, nohy se mrskaly ve vzduchu. Poslední zoufalá myšlenka patřila úvaze, že jestli teď spadne, půjde buď hlavou napřed nebo spadne na záda. Letěl, klouzal, očekáváje závratný dlouhý pád – sudy možná odpadky v uličce by mohly pád zbrzdit a zachránit mu záda a nohy –

Nečekaně narazil na kraj verandy a otřes jím mrštil o dalších pár stop dál po zadním schodišti – tolik hluku, to je směšné, uvažovala jeho otlučená hlava skrze závoj bolesti, tolik trapného rámusu...

A pak se nad ním otevřely dveře a on tam ležel rozplácnutý na zádech, hlavou dolů na úzkém schodišti a mezi nohama viděl Mradhona Vise, jak se k němu blíží a v ruce se mu kovově blýská dýka.

Hanse tasil nůž, který měl za pasem, zkroutil se a vši silou hodil: Mradhon Vis vrávoravě couvl a zahromoval. Úder ho napůl otočil. Hanse se svinul do klubíčka a chystal se vstát. Nohy měl výš než hlavu, zábradlí po levici a zeď po pravici, což spíš překáželo, než pomáhalo. Dostal se až na kolena, když ho vrahova noha zasáhla do čelisti a mrštila jím opět o zeď; následoval nůž – další ponížení – přitisknutý na hrdlo, zatímco ho Mradhon Vis popadl za vlasy a kroutil jimi. Hanse se snažil uvolnit; myslel si, že se rve, ale příkazy šly z mozku strašně pomalu a sužoval ho žár amuletu na krku. Měl z něho pocit, že se dusí – nebo to byla dýka?

„Přived’ ho nahoru,“ přikázal ženský hlas z osvětlených dveří; Hanse viděl jen rozmazaně. Ruka zapletená do vlasů ho škubnutím zvedla na nohy a ostrý hrot dýky se přestěhoval na záda pod žebra. Stoupal po schodech, následován černě oděnou postavou, která uvnitř o kousek couvla. Potlučenému Hansovi, jehož důvtip ztěžkl jako olovo, se v tom okamžiku zdálo, že je všechno poněkud jinak, než plánoval. Oslněný světlem místnosti zamrkal a nechápavě s zadíval na sivorudé hedvábí, na změt’ předmětů z nichž každý sám o

sobě byl krásný, ale které se tu nepořádně povalovaly – jako kosti v doupěti, pomyslel si nepřítomně, uvažuje o šelmách; trhl sebou při nenadálém prásknutí a plácnutí křídel. Svit lampy zakolísal při nenadálém pohybu velkého černého ptáka, který seděl na bidýlku ve zdi.

„Můžeš jít,“ řekla žena a Hansovi okamžitě poskočilo srdce. „Dostal jsi zapláceno. Vrať se zítra.“ Tehdy teprve poznal, že oslovila Mradhona Vise.

„Zítra.“

„Ano.“

„To je všechno? Tohle tu mám nechat?“ Dloubl Hanse do zad. „Musel jsem na něj vzít nůž, paní; v ruce mám díru a ty si ho necháš a mě vyženeš do deště? Opravdu?“

„Ven,“ poručila hrubším hlasem.

A k Hansovu údivu se nůž ztratil. Poté se Hanse pohnul, bleskově se otočil, neboť předpokládal rychlé bodnutí zezadu, vlastní ruku na zápěstní pochvě... tasil, Mradhona Vise před sebou – ale nějak pohyb nedokončil. Viděl, jak se Mradhon Vis odvrací a rozmrzele míří k otevřeným dveřím.

„Zavři za sebou,“ zavolala za ním žena a Mradhon Vis poslechl a ani jimi nepráskl. Hanse nevěřičně zamrkal. Amulet na krku jej bolel víc než všechny rány, které utržil. Pálil a jemu nezbylo dost rozumu, aby se ho zbavil.

Ischade se na svého hosta zamyšleně usmála, pak si ho chvilku nevšímala a zabývala se naléhavějšími věcmi. „Perézi,“ pravila jemně, zatřepáním hlavy shodila kapucu a ze šatů vytáhla náhrdelník, přitáhla obrovského dravce... nebo spíše kuklu, kterou měl sobě. S největší péčí vsunula náhrdelník do malého váčku, který visel po straně bidla a obtočením tkanice připevnila sáček k šupinaté noze ptáka. Peréz stál neobvykle klidně, se složenými křídly. Naposled ho polechtala po peří na hrudi, na hebkém krku – v posledních týdnech si zvíře oblíbila víc než co jiného, co s ní sdílelo život. Usmála se do upřeného pohledu černého topasového oka.

„Otevři okno,“ dala pokyn svému vetřelci / hostu. A Hanse se dal do pohybu, pomalu, s výrazem muže, polapeného zlým snem.

„Otevři ho,“ a on tak učinil. Vypustila Peréze. S plácáním křídel vzlétl, řítil se vstříc temnotě, úpornému chladu větru.

Takže letí. Její zaměstnavatel dostane vše, co si zaplatil – a dobře zaplatil. A je sama. Přenesla svá duševní pouta na lupiče... okamžitě mu z tváře vyzařoval zmatek. Jeho ruka vyhodila nůž do výšky. Nechala toho. Vypadal popleteně, jako by úplně zapomněl, k čemu ten nůž v ruce má. A to úsilí ji přijde draho. Zase přijde ráno: zítra ji bude příšerně bolet hlava a bude k smrti unavená, takže se jí pár dní nebude chtít dělat nic jiného než klímat. Ale teď jí ještě žilami proudí horká krev, vzrušení trvá a při hrozbě nudy a osamělosti, které po tak riskantním úkolu následují... pocítila jiný druh vzrušení a podívala se na svého nezvaného návštěvníka s vědomím, plným vědomím, že v takových okamžicích je šílená a jaká je v té chvíli cena za vyléčení takového šílenství...

Přitažlivý. Neměla vyhraněný vkus, ale v pečlivě rozškatlukovaném mozku ji potěšil... i dokončený úkol... a že měl Mradhon možnost odejít. Stojí tu někdo, koho lze postrádat – podle všech známek tomu tak bude. Spravedlnost jí to dlužila za všechnu tu bolest... bylo dvakrát sladké, když se tak jako teď všechno sešlo, když se uspokojení a poslední neuspořádaná vlákna obchodu svážou a zastříhnou.

Vztáhla ruku a přistoupila blíž, plná hořkosladkého pocitu, který jí do žil vnášelo vzrušení... cítila ho v těch oslabujících chvílích vždycky od doby, kdy oloupila nesprávného čaroděje a nechala ho naživu. Ráno si kvůli tomu bude uvědomovat jakousi zmučenost, zmatenou lítost: když byli hezcí, vždycky se tak cítila, cit pro krásu oslaboval. Ale pro tuto chvíli byla zbavená rozumu.

A bylo jich už tolik.

Hanse pořád svíral dýku a necítil ji; pak zaslechl vzdálený úder, když nůž dopadl na podlahu. Pohmožděniný jej nebolely, nevnímál nic než teplo a ženinu blízkost. Její oči ho pozorně sledovaly, obklopil ho její parfém. A amulet na jeho hrdle, který vyzařoval kousavý chlad: to byla jediná, poslední příčina jeho neklidu. Objala ho pažemi kolem krku a prsty našla řetízek. „Nechceš ho,“ řekla a velice něžně mu ho přetáhla přes hlavu. Slyšel ho padat, daleko,

daleko. Pravda, nechtěl ho. Chtěl ji. Došlo mu, že takhle to bylo se Sjeksem, než skončil mrtvý a studený před Jednorožcem, ale nevadilo mu to. Přitiskla své rty na jeho a, bohové, chtěl ji.

Podlaha se rozhoupala, dovnitř vnikl vítr, ztežkly nasládlým kadidlem...

„Promiňte,“ omluvil se Enas Yorl a dvojice na hranici větších důvěrností se od sebe odtrhla. Žena na něho zírala rozšířenýma očima, Stínolez s neurčitým zmatkem. Sivorudé hedvábné závěsy se dosud vlnily v průvanu, který způsobil čarodějův příchod.

„Kdo jsi?“ zeptala se Ischade a Enas Yorl okamžitě pocítil malý pokus o zkoušku jeho obrany. Setrásl ho ze sebe. Ischadin výraz ihned prozradil jistou ostražitost.

„Nechej ho jít,“ požádal ji Enas Yorl a ukázal rukou na Stínoleze. „Je až neskutečně mlčenlivý. Byl bych ti velmi vděčný. – Utíkej, Stínolezi. Hned. Rychle.“

Stínolez zamířil ke dveřím, tam zaváhal s výrazem narušeného duševního zdraví.

„Ven,“ pobídl ho Enas Yorl.

Zloděj se otočil a otevřel dveře. Náraz svěžího větru.

A utekl.

Hanse v běhu dorazil ke schodům a nepatrně na nich zpomalil. Postavy, která se vynořila pod nimi, si nevšiml, dokud téměř nenarazil na nůž namířený na jeho břicho.

Srazil útočící ostří stranou a chňapl po rukou nebo šatech, po čemkoli, co by udržel, a vtom již padal. Ochromen srážkou se kutálel spolu s útočníkem a jeho čepelí, až při dopadu na zem svou kořist ztratil. Dopadl na záda a zoufale popadl útočící ruku s nožem. Tvář Mradhona Vise se blížila k jeho, tížilo ho tělo o třetinu těžší než to jeho. Bránil se útočící paži levou rukou, rukou jež uměla zacházet s nožem. Jeho zle zřízené svaly se chvěly námahou, zatímco se usilovně snažil pravou rukou, která na to nebyla zvyklá, dosáhnout na dýku připevněnou k noze. Levá paže klesala.

Vtom se Visova váha přesunula doprava, svalila se na něho a ochablé tělo mu přitlačilo druhou paži. V prostoru, který původně

patřil Visovu šklebu, kupodivu stál Cappen Varra a oběma rukama svíral prkno ze sudu.

„Potřeboval jsi pomoci?“ zeptal se Cappen zdvořile. „Nebo je to všechno nějaká nová zábava?“

Hanse zasakroval a kopáním a kroucením se vyprostil zpod Visova nehybného těla. Vystrašeně mu sebral dýku. Cappen mu prohlédl paži. Zuřivý žár z něho vyprchal a zůstala po něm jen chvějivá nevolnost. „Ať visím,“ řekl otupěle, „jestli jsi ho nemoh praštit mím a dát mi taky příležitost?“

A pak očima zachytil zdroj světla, které na ně dopadalo shora schodištěm. Nad nimi byly otevřené dveře pokoje, v němž se setkal čaroděj a čarodějka. „Bohové,“ zamumlal, s námahou vstal a chytil Cappena za paži.

A utíkali jako o život.

„Nemůžu za to.“

„Ne?“ Enas Yorl pocítil, že se mu nepatrně rozšířila ramena, rysy se pohnuly a byl sám na sebe pyšný, že odolal pohledu na své ruce, aby se přesvědčil. Snad takhle podoba nebyla tak strašná: Ischadě zajiskřily oči, ale nevypadala vyděšeně.

„Žádná z vražd, které tě zajímají,“ vysvětlila „není moje. Nemí můj styl. Věřím, že ve svém oboru něco znamenám. Tak jako ty, Enasi Yorle.“

Nepatrně se uklonil. „I když o to nestojím, mám jistou pověst.“

„Znám tvůj příběh.“

„Aha.“ Znovu ucítil změnu. Projela jím hrůza. Sehnul se a sebral amulet, který ležel na podlaze. Viděl, jak se jeho ruka pokryla bledými opalizujícími šupinami. Pak se šupiny ztratily a zbyla jen mladá ruka, podle tvaru mužská. Skryl amulet do svého hávu a napřímil se. Zadíval se na Ischade, tentokrát poněkud klidněji. „Takže ty to nejsi. Nebudu se tě tedy ptát, pro koho pracuješ. Můžu to odhadnout, když vím, co děláš – aha, už vážně vím. Do rána kněží odhalí ztrátu a něčím ji nahradí – nakonec, války bohů následují politiku, že? A co znamená nějaká ta výtržnost v Asylu? Nikoho z nás to nezajímá.“

„Tak co chceš vědět?“

„Jak zemřeli, Ischade – tví milenci? Víš to? Nebo nejsi překvapená?“

„Tvá zvědavost – má nějaký zvláštní důvod?“

„Ale ne, žádný zvláštní důvod. Jen se ptám.“

„Nedělám nic. Je to jejich chyba. ... smůla, nemocné srdce, pád... jak to můžu vědět? Když jdou ode mě, jsou v pořádku. Taková je pravda.“

„Ale do rána jsou mrtví, do jednoho.“

Pokrčila rameny. „Už bys to mohl pochopit. Nemám s tím nic společného.“

„Ano, oba máme smůlu. Já vím. A když jsem se dozvěděl, že přijedeš do Asylu –“

„Trvalo mi pěkných pár dní, než jsem se přizpůsobila; doufám, že jsem ti nezpůsobila nepříjemnosti a že se jeden druhému budeme v budoucnosti vyhýbat.“

„Ischade: jak vypadám – teď?“

Zaklonila hlavu, dívala se, nerozhodně zamrkala „Mladší,“ řekla. „A docela pěkný, vážně. Zdaleka se nepodobáš tomu, co jsem o tobě slyšela.“

„Opravdu? Takže se na mě můžeš dívat? Vidím, že můžeš. Většina lidí to nezvládne.“

„Mám práci,“ prohlásila, protože se jí to líbilo čím dál tím méně. Nebyla zvyklá pociťovat strach... Honila se za vzrušením v městských uličkách v naději, že objeví hranice života. Ale tohle ji rozčilovalo. „Musím se připravit.“

„Copak, nový zaměstnavatel?“

„Nejde o zabíjení čarodějů, pokud tě trápí tohle. Jde o mé soukromé záležitosti a není třeba, aby ses do toho míchal.“

„A kdybych tě přijal do služby?“

„Čeho by se to mělo týkat?“

„Jedné společné noci.“

„Zbláznil ses.“

„Možná se zblázním – víš, nestárnu. A v tom je ta potíž.“

„Ty se nebojíš? Těšíš se na smrt? Proto to všechno?“

„Ach, občas se bojím. Ve chvílích, jako je tato, když je podoba dobrá. Ale nikdy netrvá dlouho. Jsou i jiné... a zase budou. A vůbec nestárnu, Ischade. Nic takového na sobě nepozoruji. Děsí mě to.“

Zvažovala jeho žádost... byl pohledný, velice. Uvažovala, zda takové bylo jeho první vzezření, když byl mladý, jestli jej právě vzhled přivedl do nesnází. Jeho tvářnost byla natolik půvabná, že se to tak mohlo stát. Měl krásné oči, plné bolesti. Mnoho jejích mladíků z ulic bylo naplněno stejnou bolestí. Zasáhlo ji to tak, jak se jí nemohlo nic jiného dotknout.

„Jak je to dlouho,“ ptal se, pokládaje jí nesmírně jemně ruce na ramena, „co jsi měla milence, který byl hoden toho označení? A jak je to dlouho, co jsem mohl v něco doufat? Možná jsme na sebe čekali, Ischade. Jestli mám zemřít, pak jsi pro mne východiskem; a jestli ne – pak nakonec nejsi odsouzena k tomu, abys je ztratila všechny. Je to tak, Ischade? Některé mé podoby by asi nebyly podle tvého vkusu, ale jiné – mám nekonečné možnosti, Ischade. A vůbec se tě nebojím.“

„Proto jsi mne sledoval? Tak proto, ano – amulet, způsob, jak se ke mně dostat –“

„Nebude tě to nic stát. Neublížím ti. Pro tebe je to maličkost, Ischade...“

Bylo to lákavé. Byl krásný, alespoň v této chvíli, této jediné chvíli, a noci a roky jsou dlouhé.

A pak ji napadla jiná možnost a roztřásla se. Ona, která se nezachvěla už roky. „Ne. Ne. Možná jsi připraven na smrt, ale já ne. Ne. Postav proti sobě dvě prokletí, jako jsou ta naše – mohla by padnout půlka města, nemluvě o tobě a o mně. Jde sice jen o možnost, pouhou možnost – Ne. Nechci přijít o život...“

Zamračil se, napřímil, rty se mu nepatrně zachvěly zděšením. „Ischade...“ Hlas se začal měnit. Náhle se jeho rysy zavlnily. Začalo to ústy, jako by ta námaha byla příliš silná, příliš dlouhá a udržovaná s velkým úsilím. Šupiny se vrátily. „Ne,“ vykřikl a zabořil tvář do dlaní, které se už rukám příliš nepodobaly. Závěsy se rozvlnily i samotný vzduch se rozčeřil. „Ne...“ vydechl vzduch ozvěnou. Zaúpění, vzlyknutí pomalu sláblo.

Zachvěla se podruhé a ztrápeně se rozhlédla, ale byl pryč.

Tak to by bylo, pomyslela si. Dostalo se mu odpovědi jednou pro vždy. Její záležitosti ji přiváděly na různá místa císařství, ale objevila v sobě slabost pro Asylum. Líbilo se jí tu jako na žádném jiném místě... a je dobře, že Yorl dostal odpověď a vše se vyjasnilo. Třeba přijdou další poslání. Ale v této chvíli myslela na dům u řeky. Tento podnámek je už příliš známý; mohla by se procházet u řeky... třeba by někoho potkala – cestou.

Víno šplíchal do poháru. Hansova hlava byla ve stavu, kdy se ani nedíval, kdo obsluhuje, pouze zdvihl pohár a zhluboka se napil.

„Je to dobrý,“ řekl Hanse; a Cappen Varra, sedící u stolu v Jednorožci naproti, pozoroval, jak ze sebe strásá duchy. Pozvedl svoji číši. Žalostně myslel na píseň, které se musí vzdát, na příběh, který bude lépe nezpívat, dokonce ani na bezpečném území Jednorožce. Zítřka bude město plné otázek a nejlepší je nevědět nic... jak s určitostí věděl, Hanse měl v úmyslu pamatovat si ze všech nejméně.

„Zahrajeme si?“ navrhl Cappen.

„Ne. Dneska žádné kostky.“ Hanse zalovil ve svém měšci, vytáhl stříbrný prsten a opatrně ho položil na stůl. „To je za další džbáněk, až bude tenhle prázdný. A za dnešní nocleh.“

Cappen si znovu dolil, tentokrát až po okraj poháru – je zázrak, že Hanse kupuje pití. Rozhazuje peníze jako kdyby se jich chtěl zbavit.

„Zítřka si zahrajeme,“ řekl Cappen s nadějí v hlase.

„Zítřka,“ souhlasil Hanse a zdvihl číši.

Slepý Darous naléval. Držel pohár tak, aby prstem ucítil chlad tekutiny... pečlivě odměřil a pak naplněnou sklenku podal svému sedícímu pánu. Dnes měl chraplavý dech. Ruka vzala nožku číše nanejdříve opatrně, vůbec se nedotkla Darousových prstů a on za to byl hluboce vděčný.

A u řeky stál dům, stranou od ostatních... vypadalo to divně, když se tak lišil od svého zašlého okolí: měl zahradu a zeď, a přesto vypadal prapodivně zchátrale. Mradhon Vis stál před branou –

smutný a značně rozladěný. Ona je uvnitř: našla si mladíka podobného Sjeksovi, s nímž se teď dělila o teplo a světlo.

Došel až sem.

A nakonec, protože věděl to, co věděl, udělal těžší rozhodnutí a odešel.

Dar na rozloučenou

Robert Asprin

Když se Hort objevil v asylském přístavu, stálo Slunce již dobré dvě pídě nad obzorem; den začínal, ale ne podle rybářských měřítek. Mladík přivřel bolavé oči, nepřivyklé jasů ranního slunce. Jeho vroucím přáním bylo ocitnout se doma v posteli... nebo u někoho v posteli... nebo kdekoli, jen ne zde. Nicméně slíbil matce, že dnes ráno Starci pomůže. Zatímco výchova mu nedovolovala slib porušit, jeho paličatost vyžadovala, aby jako výraz nesouhlasu přišel pozdě.

Třebaže se po tomto přístavišti toulal už v raném dětství a znal ho natolik, že mohl zůstat v podstatě velice čistý, volil Hort cestu co nejopatrněji, aby se vyhnul jakémukoli styku svého oblečení s okolím. V poslední době byl ke svému vzhledu mnohem pozornější; dnes ráno zjistil, že už nemá staré šaty vhodné do člunu. Když si uvědomil marnost snahy udržet oděv čistý během celodenní práce ve člunu, objevil návyky, kterými se snažil minimalizovat škody.

Stařec na něho čekal. Seděl na převráceném člunu jako nějaký majestátní mořský pták, vyspávající plný žaludek. Nůž v jeho ruce v pomalém, rytmičtém tempu laskal vyplavený kus dřeva. Při každém pohybu čepele odpadla dlouhá spirála dřeva a přidala se k hromadě u jeho nohou. Velikost hromady byla němým svědectvím délky Starcova čekání.

Bylo zvláštní, že na něho Hort vždycky myslel jako na Starce, nikdy jako na otce. Dokonce i muži, i s nimiž rybařil v těchto vodách od doby společně stráveného chlapeckého věku, ho nazývali Starcem a ne Panitem. Nebyl doopravdy starý, i když obličej klamal. Vrásčítá, nepřízní počasí zbrázděná Starcova tvář vypadala jako jedno z těch

říčních koryt v rudém jílu, které viděl v poušti za Asylem: vysušená, popraskaná, čekající na déšť, který nikdy nepřijde.

Ne, to nebyla pravda. Stařec nevypadal jako poušť. Stařec nikdy neměl nic společného s tak velkým množstvím hlíny. Byl rybářem, mořským tvorem a byl stejnou součástí moře jako ty povětřím rozrušené skály, které přerušovaly přístav.

Starý muž při příchodu syna vzhlédl, pak svou pozornost opět věnoval vyřezávání.

„Jsem tu,“ oznámil Hort zbytečně a dodal: „Promiň, že jdu pozdě.“

Jak mu ta poznámka vyklouzla, hned si neslyšně vyhuboval. Předsevzal si, že se nebude omlouvat, ať už Stařec řekne cokoli. Ale když Stařec neřikal nic...

Otec rozvážně vstal a po celá léta opakovaným pohybem, plynulým a samozřejmým, uložil nůž do pochvy.

„Pomoz mi,“ požádal ho, shýbl se a uchopil jeden konec člunu.

Jen to. Žádné přijetí omluvy. Žádná rozzlobená odpověď. Jako kdyby čekal, že jeho zdráhavý pomocník přijde pozdě.

Hort se kvůli tomu vztekal po celou dobu, kdy s hekáním pomáhal malý člun zvedat a bezpečně spustit na vodu. Celá událost ho tak nahněvala, že už seděl v lodi a přijal vesla, nezbytná k vyplutí z přístaviště, když si vzpomněl, že otec plavidlo vypouští celé roky bez pomoci. Nezkušené ruce jeho syna nemohly být pomocí, jediné překážkou.

Hort měl nový důvod ke vzteku. Nechal zád' člunu, aby ji unášel proud od mola, právě když se otec chystal skočit na palubu. Malicherné gesto přišlo vniveč. Stařec do člunu nastoupil. Natáhl nohu přes vodu a nevěnoval drobné schválnosti svého syna více pozornosti, než kolik poskytuje kupec klíčům v zámku.

„Vesluj tudy,“ dostal syn rozkaz.

Hort stiskl zuby zklamáním a sehnul se, aby splnil příkaz.

Starý rytmus se mu naštěstí vrátil po několika málo záběrech. Kdysi byl rád, když mohl veslovat se svým otcem. Býval hrdý, když vyrostl natolik, aby vesla zvládl sám. Už nebyl malým dítětem, aby jej hlídala matka, vyhříval se v důležitosti postavení Starcova plavčíka. Kamarádi z dětství mu záviděli spojení s jediným rybářem

v přístavu, který dokázal kdykoli ulovit nepolapitelnou rybu – v hejnech žijící rybičku, jejíž jemné maso mu každé odpoledne, když se vrátil s úlovkem, přinášelo nejvyšší zisk.

Samozřejmě, to už je dávno. Tehdy se chtěl dozvědět všechno o rybě – teď znal mň; vzpomínky vybledly.

Když vyrostl Hort, vyrostl i jeho svět. Zjistil, že dál od přístavu Starce nikdo nezná a ani nikoho nezajímá. Pro obyčejné obyvatele Asylu to byl jen další rybář a rybáři nestáli na společenském žebříčku města vysoko. Rybáři nebyli bohatí, ani neměli přístup k místní šlechtě. Neměli barevné šaty jako S'danzové. Nešel z nich strach jako z vojáků či žoldáků.

A páchli.

Dál od přístavu se Hort na toto téma často pouštěl do sporů s rošťáky z ulice, dokud ho rozbité nosy, monokly a pohmožděniny nenaučily, že rybáři se neumějí ani prát. A kromě toho opravdu páchnou.

Hort ustoupil do bezpečí přístavní společnosti a zjistil, že se na kulturu, která ho vychovala, dívá se směsí opovržení a hořkosti. Jediní lidé, kteří si vážili rybářů, byli jiní rybáři. Mnoho jeho starých přátel odnesl čas – našli si nové životy v tlačenici a vzruchu vlastního města. Ti, co zůstali, byli hloupí mladíci, kteří našli pocit jistoty v neměnných zvyklostech rybářského řemesla a kteří již začínali vypadat jako jejich otcové.

Jak rostla Hortova osamělost, začal přirozeně využívat peněz na nákup nového oblečení, které zabalil a ukryl mimo rybinou prosáklou chajdu, které říkal domov. Zuřivě se drhl pískem, převlékal se a snažil se splynout s městskými lidmi.

Zjistil, že obyvatelé města jsou pozoruhodně příjemní, když se jednou zbavil známek rybářského společenství. Ochotně mu pomáhali s učením, jak nakládat s penězi. Získal si kroužek přátel a trávil mimo domov stále více času, dokud...

„Matka říkala, že odcházíš.“

Nenadálé Starcovo prohlášení Horta vyburcovalo, surově ho vytrhlo z duševních toulek. Bleskově mu došlo, že se chytil do pastí, před níž ho přátelé varovali. Sám s otcem ve člunu bude

nedobrovolným posluchačem, dokud se příliv neobrátl. Teď uslyší vztek, obvinění a nakonec zoufalé prosby.

Ze všeho nejvíc se Hort děsil proseb. Ačkoli mezi nimi byly v minulosti spory, zůstávala v něm váhavá úcta k otci, úcta, která jak věděl, zemře, pokud se Stařec sníží ke kňourání a prošení.

„Sám jsi to říkal stokrát, Staře,“ poukázal Hort s pokrčením ramen, „ne každý se narodil pro rybařinu.“

Vyznělo to tvrději, než měl v úmyslu, ale Hort už nepřidal žádná vysvětlení. Možná se otcův hněv rozdmýchá do bodu, kdy bude rozhovor ukončen před litaniemi nad jeho povinnostmi rodině a tradici.

„Myslíš si, že si dokážeš v Asylu vydělat na živobytí?“ zeptal se Stařec, nevšímaje si synova trápení.

„My... nebudu v Asylu,“ oznámil opatrně Hort. Ani jeho matka o tomhle nevěděla. „Ve městě se sbírá karavana. Za čtyři dny vyráží do hlavního města. Já a moji přátelé jsme byli pozváni, abychom cestovali s ní.“

„Do hlavního města?“ Panit pomalu pokýval hlavou. „A co budeš v Ranke dělat?“

„Ještě nevím,“ připustil syn, „ale na jedno místo v Asylu je jich v Ranke deset.“

Stařec si zprávu beze slov přebíral. „Čím zaplatíš cestu?“ zeptal se nakonec.

„Doufal jsem... Mám za to, že v naší rodině je taková tradice, ne? Když syn opouští domov, věnuje mu otec dar na rozloučenou. Vím, že moc nemáš ale...“ Hort se zarazil; Stařec pomalu, nesouhlasně vrtěl hlavou.

„Máme míň, než si myslíš,“ řekl smutně. „Předtím jsem nic neříkal, ale tvoje pěkné šaty z nás vytahaly úspory; a rybaření moc nejde.“

„Jestli mi nic nedáš, řekni to rovnou!“ vybuchl Hort vzteky. „Nemusíš si kvůli tomu vymýšlet strastiplné historie.“

„Dám ti dárek,“ ujistil jej Stařec. „Jen jsem tě chtěl varovat, že to zřejmě nebudou peníze. Víc doleva.“

„Nepotřebuji tvoje peníze,“ zavrčel mladík a upravil záběr. „Přátelé mi nabídli půjčku na nezbytné výdaje. Prostě jsem si myslel, že by bylo lepší nezačínat nový život s dluhem.“

„To je moudré,“ souhlasil Panit. „Teď zpomal.“

Hort se ohlédl přes rameno, aby jistil, kde je úlovek, pak se překvapeně napřímil. Vesla se volně vznášela ve vodě.

„Je tam jen jedna bóje!“ oznámil prostoduše udivený Hort.

„Je to tak,“ přikývl Stařec. „Je milé vědět, že jsi nezapomněl počítat.“

„Ale jedna bóje znamená...“

„Jednu síť,“ souhlasil Panit. „Zase trefa. Říkal jsem ti, že se rybaření moc nedaří. Když už jsme sem ale přijeli, rád bych viděl, co v mé jediné síti je.“

Syn přeslechl jízlivost ve Starcově hlase. Hort bezděčně manévroval člunem do blízkosti bójky a hlavou se mu horečně honily myšlenky.

Jedna síť! Stařec obvykle pracoval s patnácti, dokonce dvaceti lapadlovými sítěmi; přesný počet se lišil den ode dne podle jeho tušení, ale pokud Hort věděl, nikdy nenastražil méně než deset pastí. Samozřejmě, nya byly nevypočitatelné ryby, jejichž přesuny mátlý každého kromě Panita. Tedy – ochotně vpluly do sítě, pokud náhodou byla v blízkosti jejich nepředvídatelného putování.

Jedna past! Možná se hejna krmila jinde; to se občas přihodilo s každou rybou. Ale pak se rybáři jednoduše zaměřili na jinou kořist, dokud se jejich hlavní zdroj obživy nevrátil. Kdyby byl Stařec méně pyšný na své schopnosti a pověst, mohl udělat totéž...

„Starče!“ vytryskl z Horstových rtů bezděčný výkřik, když přejížděl očima po obzoru.

„Co se děje?“ zeptal se Panit a přestal na chvíli vytahovat síť z hlubin.

„Kde jsou ostatní lodě?“

Stařec opět obrátil pozornost na past. „V přístavu,“ oznámil příkře. „Dnes ráno jsi kolem nich šel.“

Hort, ústa otevřená, se v paměti vracel do přístavu. Zaměstnávaly ho vlastní potíže, ale... ano! V přístavišti kotvila spousta člunů.

„Všechny?“ zeptal se zaraženě. „Chceš říct, že dneska jsme jediná loď na moři?“

„Přesně tak.“

„Ale proč?“

„Okamžik... tady!“ Panit zajistil úchyt sítě a vytáhl ji do člunu. „Proto.“

Lapadlová síť byla zničená. Většina dřevěných latí, které tvořily stěny, byla vpáčená dovnitř, a ty které nebyly, se volně klátily. Kdyby Hort nečekal, že spatří past na nya, vůbec by ji v té změti dřevěných úlomků nepoznal.

„Takhle to chodí už víc než týden!“ vychrlil ze sebe Stařec s náhlou prudkostí. „Pasti rozdrcené, síť roztrhané. Tak proto se ti, co si říkají rybáři, krčí na souši, místo aby se vzmužili a sedli do člunů!“ Hlučně si odplivl přes bok lodi.

Tak proto matka trvala na tom, aby Hort Starci pomohl?

„Vesluj do přístavu, chlapče. Rybáři! Měli by rybařit v kbelících, tam by byli v bezpečí! Fuj!“

Hortovi nahnal Starcův hněv strach. Obrátil člun ke břehu. „Co to dělá?“ chtěl vědět.

Chvilí bylo ticho, to se Panit zahleděl na moře. Hort si na okamžik myslel, že otec otázku přeslechl, a chystal se ji zopakovat. Pak si všiml, jak hluboké jsou vrásky v jeho obličeji.

„Nevím,“ zašeptal Stařec konečně. „Ještě před dvěma týdny bych byl řekl, že znám každého tvora, který plave nebo leze v těchto vodách. Dnes... prostě nevím.“

„Hlásil jsi to vojákům?“

„Vojákům? Tak tohle ses naučil od těch svých naparáděných kamarádů? Běhat za vojáky?“ Panit se doslova třásl vzteky. „Co vojáci vědí o moři? Ha? Co chceš, aby dělali? Stáli na břehu a mávali meči na vodu? Nařídili tomu netvorovi, aby odešel? Vybrali od něj daně? Ano! Tak je to! Jestli vojáci uvalí na netvora daň, možná odplave, aby ho nevysáli jako nás ostatní! Vojáci!“

Stařec si opět odplivl a ponořil se do mlčení, které by Hort nerad přerušil. Místo toho mířil rovnoměrně zpět a v duchu uvažoval o přišere rozbíjející sítě. Svým způsobem věděl, že je to zbytečné; lepší hlavy než jeho, například Starcova, se snažily vymyslet nějaké

vysvětlení a nikam to nevedlo. Neměl velkou šanci na něco přijít. Stejně se mu to však honilo hlavou, dokud nedorazili do přístavu. Až když převrácený člun ležel zase na pozdním dopoledním slunci, troufl si Hort obnovit rozhovor.

„Pro dnešek jsme skončili?“ otázal se. „Můžu teď jít?“

„Můžeš,“ odpověděl Stařec a s nic neříkajícím výrazem se obrátil na syna. „Když to ovšem uděláš, budou možná potíže. Takhle, když se mě tvá matka zeptá: ‚Vypluli jste dnes na moře?‘, můžu říct ano. Když zůstaneš se mnou a ona se zeptá: ‚Strávil jsi den se Starcem?‘, můžeš říct ano. Jestli ale, na druhou stranu, odejdeš sám, budeš muset říct ‚ne‘, až se zeptá, a oba budeme mít co vysvětlovat.“

Horta to překvapilo víc než objev neznámého netvora, který se volně potuluje v rybářských vodách. Nikdy nepokládal za možné, že by byl Stařec schopen skrývat své jednání před manželkou takovou promyšlenou sítí polopравd. V patách ohromení se dostavila vlna silné zvědavosti. Uvažoval, jaké jsou otcovy plány na tu dlouhou dobu, po kterou své ženě nechce nic říct.

„Zůstanu.“ slíbil Hort s hranou nenuceností. „Co budeme dělat teď?“

„Nejdřív,“ oznámil Stařec, když zamířili z přístaviště, „navštívíme Vinný soudek.“

Vinný soudek byla vratká krčma na přístavní hrázi kterou měli v oblibě rybáři, a proto se jí všichni ostatní vyhýbali. Hort věděl, že otec nepije, a pochyboval že byl vůbec kdy uvnitř, ale nechal se vést jeho pevným a sebejistým krokem do ztemnělého vnitřku.

Byli tam všichni: Tersí, Omat, Varis; všichni rybáři, které znal Hort od dětství, ale i spousta neznámých. Byla tam i Haron, jediná žena, kterou kdy rybáři mezi sebe přijali, ačkoli její kulatá, masitá a větrem ošlehaná tvář se sotva lišila od mužských.

„Ahoj, Starče? Konečně jsi to vzdal?“

„Tady je volné místo.“

„Přineste víno pro Starce!“

„Další rybář, co ztroskotal na síti!“

Panit si nevšímal výkřiků, které při jeho příchodu přilétaly z nejrůznějších míst zešeřelého výčepu. Nezměněným krokem došel k velkému stolu, který podle zvyklostí náležel nejstarším rybářům.

„Povídal jsem ti, že se tu nakonec objevíš,“ přivítal ho Omat a dlouhou, hubenou nohou odstrčil prázdnou lavici. „No, kdo je zbábělec?“

Stařec si nevšímal ani posměšku, ani lavice a opřel se oběma rukama o stůl. Oslovil nejzkušenější rybáře: „Přišel jsem se jen na něco zeptat,“ sykl. „Hodláte vy všichni nebo někdo z vás udělat něco s tou potvorou, ať je to cokoli, co vás vyhnala z moře?“

Rybáři bez výjimky odvrátili pohled.

„Co můžeme dělat?“ zachmuřil se Tersí. „Ani nevíme, co je zač. Třeba se odstěhuje...“

„...A třeba ne,“ uzavřel zlostně Stařec. „Měl jsem to vědět. Vyděšení muži nemyslí; skrývají se. No, já jsem nikdy nepatřil k těm, co posedávají a čekají, až si to těžkosti rozmyslí a půjdou si po svém. Nemám v úmyslu se teď změnit.“

Odkopl prázdnou lavici a otočil se ke dveřím. Zjistil, že mu Hort stojí v cestě.

„Co chceš dělat?“ volal za ním Tersí.

„Chci najít odpověď!“ oznámil Stařec a opovržlivě si změřil všechny v místnosti. „A najdu ji tam, kde jsem vždycky odpověď našel – na moři; ne na dně poháru s vínem.“

S tím vypochoďoval ze dveří. Hort se chystal vyrazit za ním, když vtom někdo vykřikl jeho jméno a on se otočil.

„Myslel jsem si, že jsi to ty, pod těmi městskými šaty,“ řekl Omat zahořkle. „Dávej na něj pozor, chlapče. Je tak trochu cvok a blázný někdy zabijí, než se stačí uzdravit.“

Od stolu se ozvalo tiché souhlasné mumlání. Hort přikývl a spěchal za otcem. Stařec na něho čekal přede dveřmi.

„Hlupáci!“ vztekal se. „Jsou týden bez peněz a sedí a propíjejí, co jim zbylo. Fuj!“

„Co teď uděláme my, Starče?“

Panit se rozhlédl, pak z haldy na hrázi popadl jednu past na nya ryby. „Tohle budeme potřebovat,“ řekl, téměř pro sebe.

„Není to jedna z Tersího sítí?“ zeptal se opatrně Hort.

„Přece ji nepoužívá, nebo snad jo?“ střelil po něm odpovědí Stařec. „A navíc si ji chci jen půjčit. Tak, ty bys měl znát město – kde je nejbližší kovář?“

„Nejbližší? No, jeden, co spíš opravuje, je na bazaru, ale nejlepší jsou...“

Stařec už byl na cestě. Nechal Horta, aby ho dohnal, a už cílevědomě pochodoval ulicí.

Nebyl tržní den; bazar ještě dospával, mnoho stánků dosud neotevřelo. Hort ani nemusel ukazovat cestu, protože energická, zvonivá melodie kladiva bušícího do kovadliny, se hlasitě nesla přes loudavé zákazníky. Kladivem se oháněl černý obr. Podíval se po nich, když se přiblížili, ale pokračoval v práci.

„Ty jsi kovář?“ zeptal se Panit.

Vysloužil si další, delší pohled, ale žádná slova. Hortovi došla směšnost otázky. Ještě několik ran, obr odložil kladivo a obrátil plnou pozornost na své nové zákazníky.

„Potřebuju lapací síť na nya. Takovou.“ Stařec strčil past kováři pod nos.

Kovář mrkl na síť, pak zavrtěl hlavou. „Jsem kovář, žádný truhlář,“ prohlásil a už zase sahal po kladivu.

„Já vím!“ vyštěkl Stařec. „Chci stejnou past, ale ze železa.“

Obr se zarazil a znovu se upřeně zadíval na své zákazníky, nato past zvedl a zkoumal ji.

„A potřebuju jí dneska – před západem slunce.“

Kovář opatrně síť postavil. „Dva stříbrné,“ oznámil pevně.

„Dva!“ vyrazil ze sebe Stařec. „Myslíš si, že jednáš se samotným Pokakakisem? Jeden.“

„Dva,“ trval na svém kovář.

„Dubro!“

Všichni otočili hlavy k ženušce, která se objevila zpoza závěsu za kovárnou.

„Udělej to za jeden,“ navrhla tiše. „Potřebuje ji.“

Zkřížila s kovářem pohled v souboji dvou vůlí, pak obr přikývl a odvrátil se od své ženy.

„S'danzo?“ zeptal se Stařec, ještě než žena zmizela ve tmě, ze které se předtím vynořila.

„Napůl.“

„Máš dar vidění?“

„Trochu,“ přiznala. „Vidím, že tvůj záměr je nesobecký, ale nebezpečný. Nevidím výsledek – kromě toho, že k úspěchu potřebuješ pomoc Dubra.“

„Požehnáš síti?“

S'danzo zavrtěla hlavou. „Jsem vědma, ne kněz. Udělám pro tebe znamení – Lodní bodec podle našich karet – dáš ho na síť. Přináší štěstí v námořních bitvách; snad ti pomůže.“

„Mohl bych tu kartu vidět?“ zeptal se Stařec.

Žena zmizela. Vrátila se o několik okamžiků později a nesla kartu. Přidržela ji před Panitem. Hort se díval otci přes rameno a spatřil neuměle nakreslený obrázek velryby. Z hlavy jí vyrůstal kovem pobitý roh.

„Pěkná karta,“ pokýval hlavou Stařec. „Za to, co nabízíš – zaplatím dva stříbrňáky.“ Usmála se a vrátila se do tmy. Přistoupil Dubro a nastavil dlaň. „Až si vyzvednu past,“ nedal se Panit. „Nemusíš se bát. Nedovolím, aby se tu na ni prášilo.“

Obr se zamračil, přikývl a vrátil se ke své práci.

„Co máš v plánu?“ dožadoval se Hort vysvětlení, když se otec zase vydal na cestu. „Co s tím má spojitýho námořní bitva?“

„Každé rybaření je námořní bitva,“ odbyl ho Stařec pokrčením ramen.

„Ale za dva stříbrné? Kde chceš sebrat takové peníze? Po tom, co jsi mi řekl ve člunu dnes ráno?“

„Hned se na to podíváme.“

Hortovi došlo, že se nevracejí do města, ale míří západně k chatrčím Povětrova. Povětrov nebo... „Jubal?“ zvolal. „Jak z něj chceš dostat peníze? Chceš mu prodat informace o tom netvorovi?“

„Jsem rybář, ne špicl,“ ťal ho Stařec, „a do starostí rybářů suchozemcům nic není.“

„Ale...“ začal Hort, pak však raději zmlkl. Jestli jeho otec chce držet pusku na zámek a nic mu o plánech neprozradit, ani sebeusilovnější nucení s ním nehne.

Když dorazili na Jubalovy pozemky, ohromila Horta lehkost, s jakou se Stařec vypořádal s otrokářovými pomocníky, kteří je zastavili tak jako každou jinou návštěvu. Ačkoli bylo dobře známo,

že Jubal zaměstnává mnohanásobné hrdlořezy a vrahy, kteří svou podobu skrývají za modrými jestřábími maskami, nenahnala Panitovi hrůzu ani jejich namyšlenost, ani jejich zbraně.

„Co tu chcete, vy dva?“ vyštěkl otráveně strážce v bráně.

„Přišli jsme si promluvit s Jubalem,“ odsekl Stařec.

„Očekává vás?“

„Potřebuju se objednat, abych mohl mluvit s otrokářem?“

„Jaké obchody by mohl vést starý rybář s otrokářem?“

„Kdyby ti do toho něco bylo, řekl bych ti. Chci navštívit Jubala.“

„Nemůžu prostě...“

„Máš příliš mnoho otázek. On ví, že se tolik vyptáváš?“

Poslední Starcův dotaz sluhu přesvědčil a potvrdil Hortovo životem ve městě upřesněné tušení, že většina Jubalových obchodů nebyla průhledná, ale utajená.

Nakonec je uvedli do velkého pokoje, kterému na jednom konci vévodilo obrovské, trůnu podobné křeslo. Čekali jen chvíli, než vstoupil Jubal, zapínaje si pás županu, přehozeného přes svalnaté, ebenové údy.

„Měl jsem vědět, že jsi to ty, Starče,“ řekl otrokář a téměř se usmál. „Žádný jiný rybář by si průchod přes mé strážce nevymluvil tak lehce.“

„Vím, že máš raději peníze než spánek,“ pokrčil rameny Stařec. „Tvoji lidé to vědí taky.“

„To je celkem pravda,“ chechtal se Jubal. „Nuže, co tě přivádí tak daleko od přístavu tak brzy po ránu?“

„Pro některé den končí,“ poznamenal suše Panit. „Potřebuju peníze: šest stříbrných. Nabízím své místo u hráze.“

Hort nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Otevřel ústa, aby promluvil, pak se zarazil. Byl vychován lépe, než aby se pletl do věcí svého otce. Jeho pohyb ovšem neušel Jubalovi.

„Překvapuješ mě, Starče,“ přemítal otrokář. „Proč bych vůbec měl chtít koupit rybářské místo?“

„Protože hráz je jediné místo, kde nemáš své zvědy,“ usmál se Panit sevřenými rty. „Posíláš k nám své špióny – ale my nemluvíme

s lidmi odjinud. Když chceš slyšet, co se děje v přístavu, musíš tam patřit – nabízím ti místo u přístavní hráze.“

„To je celkem pravda,“ souhlasil Jubal. „Nepředstavoval jsem si, že mi taková příležitost spadne do klína jako zralá hruška...“

„Mám dvě podmínky,“ vložil se mu do řeči Stařec. „Za prvé: mé místo ti bude náležet až za čtyři týdny. Jestli ti peníze vrátím – nebude ti patřit...“

„Souhlasím,“ přikývl otrokář, „ale...“

„Za druhé: jestli se mi v příštích čtyřech týdnech něco stane, postaráš se o mou ženu. To není dobročinnost; zná přístaviště a nya – zaslouží si slušnou mzdu.“

Jubal si Starce chvíli zkoumavě prohlížel přimhouřenýma očima. „Tak tedy dobrá,“ souhlasil nakonec, „ale mám pocit, že jsi mi neřekl všechno.“ Odešel z pokoje a po chvílce přinesl stříbrné mince, které lehce chřestily v ohromné tlapě. „Jedno mi vysvětli, Starče,“ požádal ho podezíravě, „všechny ty podmínky – proč si prostě neřekneš o půjčku?“

„Za celý svůj život jsem si nikdy nic nepůjčil,“ zakabonil se Panit, „a nebudu s tím teď začínat. Platím, co potřebuju. Když nemám dost peněz, obejdu se bez zboží nebo prodám, co je třeba.“

„Jak je libo,“ odbyl řeč otrokář a podal mu mince. „Čekám, že mě za třicet dní přijdeš navštívit.“

„Nebo dřív.“

Mlčení mezi otcem a synem se již stalo zvykem a vydrželo téměř do chvíle, kdy se zase přiblížili k městu. Kupodivu to byl právě starý muž, kdo první prolomil ticho.

„Jsi nějaký zamlklý, chlapče,“ řekl.

„Samozřejmě,“ vybuhl Hort. „Není co říct. Objednáváš věci, za které nemůžeme zaplatit, prodáváš své celoživotní dílo největšímu darebákovi v Asylu a pak se divíš, že mlčím. Víím, že mi nedůvěřuješ – ale Jubal! Ze všech lidí ve městě... A to dohadování o podmínkách! Co tě přivádí k názoru, že nějakou z nich dodrží? Nevěříš vojákům, ale věříš Jubalovi!“

„Dá se mu věřit,“ odpověděl mírně Stařec. „Je tvrdý, když je ve výhodě – ale za svým slovem si stojí.“

„Ty už jsi s ním jednal dřív? Ted' už mě nic nepřekvapí,“ bručel Hort.

„Výborně,“ pokýval hlavou otec. „Zavedeš mě ted' k Oplzlému jednorožci?“

„K Oplzlému jednorožci!“ Byl překvapen.

„Ano. Nevíš, kde to je?“

„Vím, že je to někde ve Spleti, ale ještě jsem tam nebyl.“

„Jde se.“

„Víš jistě, že chceš k Oplzlému jednorožci, Starče?“ naléhal Hort. „Myslím, že tam nikdy žádný rybář nevstročil. Lidé, kteří pijí u Jednorožce, jsou žoldáci, hrdlořezové a jako přívažek pár zlodějů.“

„Říká se to,“ přikývl Stařec. „Nešli bychom tam, kdyby nebyli. Povedeš mě tedy nebo ne?“

Jakmile vstoupili do neblaze proslulé krčmy, všechen hovor utichl. Když se Hort usilovně snažil přivyknout tmě, cítil na sobě oči celého výčepu. Měřily si je, odhadovaly, zda znamená výzvu nebo oběť.

„Hledáte někoho, pánové?“ Z barmanova hlasu byl cítit názor, že by nebylo vhodné, aby se tu zdrželi na skleničku.

„Potřebuju nějaké zápasníky,“ oznámil Stařec. „Slyšel jsem, že tady je na to správné místo.“

„Slyšel jsi dobře,“ souhlasil náhle trochu zdvořilejší barman. „Pokud nevíte, koho chcete, rád vám posloužím jako prostředník – za skrovný poplatek ovšem.“

Panit s ním jednal tak jako předtím s ostatními rybáři. „Své lidi umím posoudit sám – ty se vrať ke svému nádobí.“

Barman zlostně sevřel ruce v pěst a ztratil se na druhé straně pultu. Stařec se otočil do místnosti.

„Potřebuju dva, možná tři muže na půldenní práci,“ zvolal nahlas. „Měďák hned a stříbrňák, až bude po všem. Žádné meče ani luky – jen sekery nebo sochory. Budu venku.“

„Proč s nimi budeme mluvit venku?“ chtěl vědět Hort, když svého otce následoval na ulici.

„Chci vědět, co kupuju,“ vysvětlil Stařec. „Uvnitř není vůbec nic vidět.“

Zabralo to většinu odpoledne, ale nakonec si z malé bandy, která za nimi vyšla na ulici, vybrali tři siláky. Slunce se již sklánělo k obzoru, když dal Panit poslednímu muži minci jako zálohu a obrátil se na syna.

„Tak to je pro dnešek asi všechno,“ oznámil. „Běž si za svými přáteli. Postarám se o síť.“

„Nevysvětlíš mi svůj plán?“ naléhal Hort.

„Nemám to ještě úplně promyšlené,“ připustil Stařec, „ale jestli chceš vidět, co se stane, buď zítra za úsvitu na hrázi. Uvidíme, jak je ta potvora chytrá.“

Na rozdíl od předešlého dne byl Hort v přístavu hezkou chvíli před svítáním. Jakmile začaly první úponky světla rozbřesku zahánět noc, už tudy netrpělivě rázoval. Zimomřivě se choulil ve vlhkém ranním chladu.

Nad vodou těžce visel opar a dodával jí záhadný, nadpřirozený vzhled, který Hortovy obavy nijak neumenšil. Střídavě svého otce proklínal a bál se o něho. Dosud nedorazil. Bláznivý stařík! Proč nemohl být jako ostatní rybáři? Proč jen na sebe vzal úkol rozluštit záhadu mořského netvora? Protože Hort věděl, že nejlepší způsob jak vyhrát nad zimou, je pohyb, rozhodl se vypustit na vodu rodinný člun. Pro jednu bude připraven, až se Stařec objeví.

Pochodoval po hrázi, pak zpomalil a nakonec se po vlastních stopách vrátil. Loď zmizela. Že by se asylští zloději přece jen rozhodli provozovat na hrázi své řemeslo? Těžko. Komu by ukradený člun prodali? Rybáři znali vybavení ostatních stejně dobře jako své vlastní...

Že by už Stařec vyplul na moře? Nemožné – aby byl v přístavu před Hortem, musel by se Stařec nalodit v noci – a v těchto vodách, s netvorem...

„Hej, ty tam!“

Hort se otočil a uviděl tři najaté muže, jak se blíží po molu. V takovém světle to byla nevlídná posádka a sochory, které dva z nich nesli, jim dodávaly vzhledu veslařů samotné Smrti.

„Tak jsme tu,“ oznámil vůdce trojice a posunul si válečnou sekyru na rameni do lepší polohy, „i když žádný civilizovaný člověk touhle dobou nebojuje. Kde je ten stařík, co si nás najal?“

„Nevím,“ přiznal Hort a odstoupil od divoké skupinky. „Řekli mi, abych na něj počkal tady, stejně jako vám.“

„To je dobrý,“ prskal sekerník. „Přišli jsme, jak jsme slíbili. Měďáky jsou naše – malá cena za takový šprým. Řekni tomu starci, až ho uvidíš, že jsme vrátili do postele.“

„Ne tak rychle.“ Samotného Horta překvapil vlastní nenadálý, hlasitý projev odvahy, když se muži obrátili k odchodu. „Znám Starce celý svůj život a není žádný vtipálek. Jestliže vám zaplatil, abyste tu byli, bude vás potřebovat. Cožpak nechcete stříbro které k těm měďákům patří?“

Muži zaváhali a v hloučku si potají něco mumlali.

„Horte!“ Spěchal k nim Tersi. „Co se děje? Proč jsou na molu ti hrdlořezové?“

„Stařec je najal,“ vysvětloval Hort. „Neviděl jsi ho?“

„Od včerejšího večera ne,“ odpověděl vytáhlý rybář. „Bylo už pozdě, když přišel a dal mi tohle, abych ti to předal.“ Vložil do mladíkovy ruky tři stříbrňáky. „Povídal, že jestli se neobjeví před polednem, máš tím zaplatit ty muže.“

„Vidíte!“ zakřičel Hort na muže a zdvihl mince. „Dostanete zaplacen v poledne a ne dříve. Budete prostě muset počkat tak jako my.“ Otočil se k Tersimu a ztišil hlas do spikleneckého šepotu. „Co ještě Stařec povídal – říkal něco?“

„Jen že bych dnes ráno měl naložit svou nejpevnější síť,“ pokrčil Tersi rameny. „Oč jde?“

„Chce zkusit ulovit toho netvora,“ vysvětlil Hort, neboť mu došel Starcův plán. „Když jsem přišel, jeho loď už tady nebyla.“

„Netvora,“ zamrkal Tersi. „Stařec vyjel sám lovit netvora?“

„Myslím, že ne. Já jsem tady byl ještě před rozedněním. Ne, ani stařec by nevyplul ve člunu za tmy – ne lovit netvora. Určitě je...“

„Podívej! Tamhle je!“

Slunce se konečně objevilo nad obzorem a s prvními jeho paprsky se opar začal rozpadat. Nějakých sto sáhů od břehu klesal a

zase se vynořoval člun a v něm spatřili Starce, jak se zuřivě opírá do vesel.

Jak ho tak pozorovali, vytáhl najednou vesla na palubu a vyčkával. Vtom se člun se škubnutím otočil, jako by ho táhla neviditelná ruka, a Stařec se opět sklonil k veslům.

„Má ho! Dostal toho netvora!“ vriskal Tersi a samou radostí nebo hrůzou se roztančil.

„Ne!“ odporoval Hort ostře, sleduje vzdálenou loďku. „Nemá ho. Vede ho, láká na mělčinu.“

Všechno mu došlo. Železná past! Netvor byl zvyklý vykrádat sítě, takže mu stařec nastražil takovou, kterou nešlo prolomit. Teď neznámé zvíře dráždil a vedl ke břehu. Táhl síť jako tahá dítě motouz před hravým kotětem. Ale toto koťátko bylo neznámý, smrtelně nebezpečný tvor, který mohl na ruku, která táhla motouz, snadno zaútočit.

„Rychle, Tersi,“ nařídil Hort, „přines síť! Až ke břehu za ním nepůjde.“

Vytáhlý rybář civěl na výjev, pozornost ztracenou ve vlastních myšlenkách. „Chytit obludu do sítě?“ brblal. „Budu potřebovat pomoc, ano, pomoc... POMOC!“ Letěl po hrázi a cestou povykoval do dosud temných, tichých chýší.

Tady nebyli ve Spleti, kde si volání o pomoc nikdo nevšímá. Dveře se otevíraly a rybáři s rozespálýma očima klopýtali na molo.

„Co je to?“

„Co je to za randál?“

„*Nasedněte do člunů! Stařec dostal netvora!*“

„Netvora?“

„Dělej, Ilaku!“

„Stařec chytil netvora!“ Volání šlo od chýše k chýši

A už tu byli, hemžili se u svých člunů jako hnízdo rozezlených mravenců: Haron, jejíž svěšená prsa se zmítala pod noční košilí, kterou pořád nosila; Omat jehož zmrzačená paže neznamenal žádnou překážku, když s pomocí jedné ruky vrhal člun na vodu, a v čele Tersi, který vesloval jako první, pak v loďce vstal a křičel příkazy na ostatní.

Hort se nepohnul, nepřipojil se k nim. Oni jsou rybáři a znají své řemeslo lépe než on. Místo toho jakoby přirostl k molu, znehybněn úctou ke Starcově odvaze.

Svým vnitřním zrakem si Hort vybavil, co viděl jeho otec: seděl v malém člunu na inkoustovém moři, čekal na první škusnutí provazu – pak prudce zabral vesly dozadu, aby dotáhl železnou past k pevnině. Stále si hlídal, aby neviditelnému zvířeti příliš neutekl, ale udržel si jeho zájem. Starcovým nepřítelem byla tma stejně jako netvor; hrozilo, že ztratí směr – a ta mlha! Ze všech stran ho obklopoval oslepující bílý oblak. Přesto Stařec všechno zvládl a teď je netvor v dosahu sítí svých obětí.

Teď rozprostřeli těžkou síť a vytvořili z ní stěnu mezi záhadným zvířetem, které pronásledovalo Starce, a otevřeným mořem za sebou. Jak čluny na obou stranách začaly táhnout síť ke břehu, Stařec srovnal záběry a pravidelnými údery se sunul vodou... ale byl již unavený; Hort to viděl, i když nikdo jiný si toho všimnout nemohl.

„Tam!“ volal Hort na najaté muže a ukazoval k čáře břehu. „Tahle to vyvrhnou na břeh! Rychle!“

Vedl svůj útok dolů přistavem. Spíše slyšel, než viděl, jak se síť uzavírají kolem kořisti; z loďek se zvedl nadšený výskot. Čekal, po pás ve vodě, až Starcův člun konečně dorazí na mělčinu. Hort popadl úchyty a táhl člun ke břehu, jako by to byla hračka, zatímco otec se vyčerpaně svezl mezi vesla.

„Past,“ sípal Stařec mezi trhanými vdechy, „vtáhni ji dovnitř, než se těm hlupákům zamotá do sítí!“

Lano bylo studené a tvrdé jako kotevní řetěz, ale Hort usilovným ručkováním vytáhl past z mořského sevření. Nebylo překvapením, že byla plná rybiček nya, které se leskly a pleskaly v ranním slunci. Hort bez přemýšlení sáhl za otce a vyklopil ryby do lodní komory, aby nelekly.

Všechny čluny už byly u břehu a kolem sítě na mělčině se ozývalo cákání a šplouchání.

„Jaký je?“ oddychoval prudce Stařec; dokázal sotva zvednout hlavu. „Jaký je ten netvor?“

„Vypadá jako krab,“ hlásil Hort, natahuje krk. „Ti, cos je najal, ho dostali.“

A taky ano; máchnutím ruky odehnali natlačené pozorovatele a probrodili se vodou, aby udeřili na pavoukovitého obra, ještě než se síť dostala na břeh.

„Myslel jsem si to,“ přikývl Stařec. „Na sítích nebyly žádné stopy zubů. Nějakému čarodějovi utekl domácí miláček,“ dodal.

Hort kývl hlavou. Teď, když obludu spatřil, zapadlo všechno do zvěstí, které občas zaslechl ve městě. Purpurový mág choval ohromné kraby, aby mu hlídali dům na řece Březnici. Šuškal se, že je mrtev, že ho zabilo vlastní kouzlo. Krab pověsti potvrdzoval; když už nedostával nažrat, musel putovat po proudu do moře.

„Čí je to úlovek?“

Hort se otočil a uviděl, že těsně u něj stojí dva Ďasové. Současně si uvědomil houf obyvatel města který se sbíhal v ulicích.

„Všech,“ prohlásil Stařec, kterému se už vracela síla. „Oni ho chytili. Nebo někdo jiný. Možná je Tersiho – roztrhal mu síť.“

„Ne, Starče,“ tvrdil Tersi a přistoupil k nim. „Je to tvůj úlovek. Na hrázi není jediný člověk, který by to chtěl popřít – tím méně já. Ty jsi ho chytil. My ho pro tebe lapili do sítě a harpunovali, až když bylo po boji.“

„Pak je tvůj,“ rozhodl Ďas a pohlédl Starci do tváře. „Co s ním chceš dělat?“

Hortovi proběhla hlavou myšlenka, že vojáci možná budou chtít otce pokutovat za zavlčení kraba na pláž; možná to nazvou narušením veřejného pořádku nebo něčím takovým. Chytil Starce pevněji za paži, ale svého otce by nikdy nezadržel.

„Nevím,“ pokrčil Panit rameny. „Kdyby ještě byl ve městě cirkus, zkusil bych jim ho prodat. Na maso se prodat nedá – může být jedovatý – já bych ho nejed.“

„Koupím ho,“ prohlásil k jejich překvapení Ďas. „Princ má ochutnavače a zálibu v neznámém. Jestli je jedovatý, alespoň se o tom bude mluvit u stolu samotného císaře. Dám ti za něj pět stříbrňáků.“

„Pět? Deset – doba je zlá; zadlužil jsem u Jubala místo pro svůj rybářský člun,“ smlouval Stařec, kterého Ďasové nevystrašili o nic víc než samotný Jubal.

Při zmínce o Jubalovi se vysoký Ďas zakabonil a jeho snědý společník se prudce nadechl přes stisknuté zuby.

„Jubal?“ zamumlal vysoký muž, když sahal pro měšec. „Budeš mít svých deset stříbrných, rybáři – a zlaták k tomu. Za dnešní práci by měl mít muž víc než otrokářský příjem.“

„Díky,“ dodal Panit, když přijímal mince. „Pohlíďte si bažiny a mokřiny; nikdy není jen jeden krab, ale deset. Zažehně je na pevnou zem a Pokakakis bude jíst krabí maso celý měsíc.“

„Děkuji za informaci,“ zatvářil se Ďas. „Pošleme posádku, aby se na to podívala.“

„Na jeden den to není špatný úlovek,“ zasmál se Stařec vítězoslavně, když se vojáci ztratili, „a navíc nya. Pošlu dvě mince pro štěstí kováři a S'danzo a pořídím si dvě nové sítě.“ Zvedl hlavu k synovi. „Tak,“ vyhodil peníz do vzduchu a zase ho chytil, „a ještě mám tohle a přidám ti to k tvému druhému dárku.“

„Druhému dárku?“ Hort se zaškaredil.

Úsměv spadl ze Starcovy tváře jako maska. „Ovšem,“ vyštěkl. „Proč si asi myslíš, že jsem to vůbec podnikal?“

„Kvůli ostatním rybářům?“ navrhl Hort. „Abys zachránil loviště?“

„Jo,“ zavrtěl Panit hlavou. „Ale především to byl dar pro tebe; chtěl jsem tě naučit hrdosti.“

„Hrdosti?“ opakoval Hort tupě. „Ty jsi riskoval život, abych byl na tebe pyšný? Vždycky jsem na tebe byl hrdý! Jsi nejlepší rybář v Asylu!“

„Hlupáku!“ vybuchl Stařec a vyskočil na nohy. „Ne kvůli tomu, co si myslíš o mně; kvůli tomu co si myslíš o sobě!“

„To nechápu,“ vyhrkl Hort. „Chceš, abych byl rybář jako ty?“

„Ne, ne, ne!“ Stařec skočil do písku a vyrazil k odchodu. Pak se otočil a v celé své výšce se vztyčil nad mladíkem. „Říkal jsem už předtím – ne každý může být rybářem. Ty jím nejsi – ale buď něčím, čímkoli, a buď na to hrdý. Nebuď metař, nepřelétej z místa na místo. Vyber si cestu a jdi po ní. Vždycky ses uměl uhlazeně vyjadřovat – buď minstrelem nebo dokonce vypravěčem, jako Hakim.“

„Hakim?“ naježil se Hort. „Je to žebrák.“

„Žije tady. Je dobrý vypravěč; jeho bohatstvím je jeho hrdost. Kamkoli půjdeš, cokoli budeš dělat – buď na to hrdý. Buď zadobře sám se sebou a poradíš si i s těmi nejlepšími. Přijmi můj dar, synu; je to jen rada, ale bez ní budeš chudší.“ Hodil zlaták do písku u Hortových nohou a důstojně odkrácel.

Hort minci zase zvedl a zíral na záda Starce, pochodujícího pryč.

„Dovolíš, mladý pane?“ Starý Hakim cupital po pláži a rozčileně mával rukama. „Byl to Stařec – ten, co chytil obludu?“

„To je on,“ přitakal Hort, „ale myslím, že na rozhovor s ním není vhodná doba.“

„Znáš ho?“ zeptal se vypravěč a pevně se držel Hortovy paže. „Víš, co se tu stalo? Zaplatím ti za ten příběh pět měďáků.“ Byl žebrák, ale nevypadal, že hladoví.

„Nechej si své peníze, Hakime,“ zašeptal mladík a pozoroval teď prázdnou pláž. „Ten příběh ti věnuju.“

„Co?“

„Ano,“ usmál se Hort, vyhodil peníz do vzduchu, chytil ho a šoupl do kapsy. „A co víc, koupím ti k tomu pohár vína – ale jen když mě naučíš jak vyprávět.“

Vivisektor

Andrew J. Offutt

1.

Nad Guvernérským palácem se pochopitelně vypínal minaret. Úzká, na konci zašpičatělá věž připomínala protaženou cibuli. Jehlovitá špička se tyčila k obloze, jako by ji chtěla propíchnout. Špička se pochopitelně pyšnila praporcem. Nesl znak Rankanského císařství (*Ranket Imperatrix*). Dole byla věž sevřena kruhovou hradbou, připomínající vzhůru obrácené zuby býložravce. I kdyby na palác někdo zaútočil, ohrožovali by ho lučištníci ve střelných cimbuřích. Hrozily by mu nádoby, z nichž se vyklápěl vroucí olej.

V každém ohledu byla zubatá zeď povýšenecká a pánovitá, urážlivě císařská. A vysoká.

Dokonce se z vršku (nižší) zdi sýpky na druhé straně ulice, která vedla od hradby obklopující celý Guvernérský palác, nedaly hodit žádné hákovací kotvice, neboť žádný člověk nebyl tak silný.

Samozřejmě se dal vystřelit šíp.

Jedné noci, kdy měsíc nad Asylem nebyl bílým kyprým panenským nadrem, ale titěrným srpečkem který by se nehodil ani jako kosa, zadrnčel luk jako doznívající loutna. Šíp svištěl k vlajkové vížce Guvernérského paláce. Za ním, jako vlákno obratného pavouka nebo větrem hnaný příbytek housenky, spěchalo hedvábné vlákno tak teninké, až bylo neviditelné.

A pak je střelec pracně a zdlouhavě vlekl a táhl nazpět, neboť se minul cílem.

Znovu zacílil, tvář staženou spíše kletbami než modlitbami. Zdvihl luk trochu výš, přitáhl tětivu k tváři a pak troufale ohrozil pružné dřevo, když ji přitáhl ještě o něco víc. Když tětivu pustil, neskouzla mu ze rtů modlitba, ale kletba. Šíp odletěl. V sinavém měsíčním světle za sebou táhl pavoučí vlákno jako pramének plivnutí.

Ukázalo se, že noc rozumí kletbám, když už nevyslyší modlitby. Tak to chodilo v Asylu, zvaném Svět zlodějů.

Hrot se mihnul kolem špičky věže. Vlákno se zcela odvinulo, i když šíp nezpomaloval, a trhlo jím nazpět. Přinutilo hrot k zakřivenému pokusu o únik. Šíp se s lupavým zvukem otočil kolem špičky. Dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Střelec rozhodně táhl. Napínal hedvábnou šňůru, koupenu za cenu kouzelných zlatých náušnic s ametysty a chryzoprasy, které ukradl – to je jedno, komu. Energicky přitahoval lanko. Napjal ho a ještě jím trochu trhl. Motouz na šípu se tak utáhl kolem špice, která byla samozřejmě pozlacená.

Pak veškerý pohyb ustal. Truchlící holubice zalkala do noci, ale nikdo nevěřil, že bolestné volání zvěstuje déšť. V Asylu ne! Ne v tomto ročním období Lukostřelec se vši silou zapřel patami a plnou vahou se opřel do motouzu. Vlákno bylo přímkou napjatou až k nehybnosti, neviditelnou pod nevýrazným svitem luny v třetím dnu po novu.

Přítmím se zableskly zuby. Patřily střelci, jenž stál na střeše sýpky za asylským Guvernérským palácem. Hřívá vlasů byla černější než temná noc a téměř takové byly i oči pod obočím, jež se téměř stýkalo nad orlím nosem, kterému chybělo jen málo k zobanu.

Posbíral svou výzbroj, ztěžka polkl a omotal si lanko kolem rukou tak, že se přitom vypínal na špičkách.

Pak se mu hlavou mihlo cosi jako modlitba a on se zhoupł vpřed.

Zhoupł se nad ulici dostatečně širokou, aby po ní přejelo vedle sebe několik vozů naložených obilím. Přelétl přes ni. Řítla se na něho zubatá hradba.

I když předem pokrčil nohy, že se téměř dotýkaly hrudi, vysloužil mu dopad na nepoddajnou zeď hlasité cvaknutí zubů a modlitby přešly v kletby. Nic neprasklo, ani nohy, ani hedvábná

šňůra. V žádném případě pak ne hradba, zbudovaná z kamene, lámaného a otesaného tak, aby tvořil bariéru čtyři stopy tlustou.

Šplhal po laně, jako by slaňoval opačným směrem, střídaje ruce a nohy. Vytahoval se po zdi, nohama se opíral o dokonale posazené kameny. Vznášel se na hranici smrti, jež hrozila jako trest za uklouznutí. Země byla hluboko a s každým povytažením ještě o kousek hlouběji.

Na hloubku vůbec nemyslel ani na smrt, neboť možnost uklouznutí ho vůbec nenapadla.

Nebyl žádný mocný válečník. V lukostřelbě bylo mnoho stejně dobrých nebo lepších. Mládenec však byl bez chyby – štíhlý, šlachovitý a silný. Byl velice zručným zlodějem v městečku zvaném po zlodějích. Nebyl žádný kapsář nebo pouliční chmaták nebo otrapa; zloděj. Lupič. Jako takový lezl skvěle po zdech a v tom neměl soupeře a asi ani sobě rovného. Dovedl také proklouznout vysoko posazenými okny.

Barvou a oděvem náležel noci a stínům. On a stíny byli starými přáteli.

Neuklouzl. Vystoupal vzhůru. Silou svalů dosáhl vrcholu široké hradby asylského Guvernérského paláce. S jistotou proklouzl střílnou mezi dvěma zuby, podobnými dolním stoličkám nějakého obrovského chrupu. A už byl doma, ve stínu.

Ted' si upřeně prohlížel samotný palác; palác zlatého prince vyslaného z Ranke, aby (naoko) vládl Asylu. Zloděj se usmál, ústa však zůstala zavřená. Byli zde tygři v podobě strážců a mladé zuby by se blýskly i v takto kalném měsíčním světle. Takovou opatrnost měl dobře vžitou.

Bylo mu jen asi dvacet let. Nebyl si jist, zda je mu devatenáct, dvacet nebo o trochu víc. V tomto senilním městě, jemuž vítězní Rankanci říkali Svět zlodějů, to nevěděl s jistotou nikdo. Možná to věděla jeho matka – rozhodně ne otec, kterého nikdy nepoznal a který pro ni znamenal jen náhodnou známost. Tento zloděj byl bastard rodem a často, dokonce obvykle, i povahou – ale kdo ví, kdo nebo kde byla jeho matka?

Pod ním, v bezpečí hradby, stály hospodářské budovy, nádvoří velké jako široká cesta nebo náves malé vesnice a stráže. Naproti,

hned z nádvoří, vyrůstal palác. Stejně jako zloděj se ve tmě rýsoval jako pouhý stín, ale mnohem působivější.

Jednou se tam už vloupal. Spíš si tenkrát tajným způsobem předem zajistil noční vstup, neboť měl pomocníka. Nechal mu nezamčenou bránu a pootevřené dveře.

Takový vstup byl mnohem snazší a mnohem víc mu vyhovoval. Ale člověk, který mu tehdy otevřel bránu, si vzal do hlavy, že veřejně zesměšní a potupí guvernéra, a o to zloději nešlo.

Princ–guvernér Kadakithis ve skutečnosti nebyl pro mladíka, který se plížil stíny nesprávného konce města, nepřítel. Zloděj poskytl rankanskému princovi dvě nezanedbatelné služby. Byl také odměněn, i když ne tak, aby mohl žít šťastně až do smrti.

Ted', za noci titěrného měsíčního srpku, se postavil na vrchol hradby a vytáhl za sebou svoji šňůru. Stále se táhla vzhůru k špičce věže s praporcem. Zůstávala napjatá. Musel věřit, že tak vydrží. Jinak by se rozplácl na dláždění jako upuštěné granátové jablko, ovoce s bohatou dužinou, plnou červené šňávy.

Když byl provaz opět napjatý, zloděj sebou mrskl, přešlápl, napjal se, trhl sebou, ztěžka polkl a kopnutím se odrazil od zdi do prostoru. Jeho žaludek spadl o dvě patra níž, na dláždění; on ne. Nohy v chráničích a měkkých botách dopadly na další zeď z přitesaného hnědožlutého kamene. Úder nebyl žádná zábava a on měl co dělat, aby potlačil zasténání

Pak se vydal vzhůru.

„Slyšel si něco, Fraxi?“ Hlas jako koněm tažené saně klouzající po tvrdé zemi. Ne po kameni, ne písku, ale udusané tvrdé zemi.

„Mmm? Hm? Co? Cože?“ Hlubší hlas.

„Povídám: Fraxi, neslyšel si nic?“

Ticho. (Při zvuku hlasů zloděj znehybněl. Ruce předloktí a půlka těla na úplném vrcholku paláce; spodní část těla ve vzduchu a nohy od sebe.)

„Hmm. Jo. Něco sem slyšel, Purte. Sem jí slyšel říkat ‚Ach, Fraxi, krasavče, seš nejlepší. A teď chvilku cucej tenhle, drahoušku,‘ a pak si mě vzbudil, ty mizero.“

„Máš být na stráž, ne spát. Krucinál, Fraxi. – Která to byla?“

„To ti nepovím. A ani sem nic neslyšel. Co se tu dá slyšet? Armáda z Povětrova leze přes ty blbý zdi? Někd jede na houkavý sově?“

„Teda,“ třásl se vysoký hlas Purtera. „Tohle neříkej. Dneska večer je pořádná tma a mně to nahání husí kůži.“

„Seš stuporózní rektum,“ obvinil jej Frax vážně, i když nepříliš pohotově, a zase si opřel hlavu o pokrčená kolena.

Během jejich výměny názorů dostal zloděj dlouhé nohy na zeď. Pohyboval se téměř neslyšně, ale ty dva pitomce by nepřehlušilo ani něco tak hlasitého. jako je lusknutí prstů. Protáhl se další střílnou a seskočil na obranný ochoz, který vedl nahoře kolem celého paláce, pod věží se špičkou, jež se vypínala vzhůru, výš než vnější hradba. Muži ve stráži, přemýšlel s opovržením, něco slyší a klidně si žvaní. Zavrtěl hlavou. Pitomci! Mohl by těmhle hloupým měkoprdelatým „vojákům“ udělit pár lekcí z ostražitosti. Ve městě, jako je toto, je zapotřebí civilisty, aby znal nejlepší bezpečnostní opatření. Především, když si myslíš, že jsi něco slyšel, měl bys, hernajs, sklapnout a poslouchat. Pak bys měl nějakým nepatrným zvukem předstírat nezáměr a zase ztuhnout, abys narušitele nachytl při dalším pohybu.

Stín stínu se pohyboval po galerii, mezi hladkou křivkou báně a cimbuřím zdi. Po jedenatřiceti krocích zaslechl šoupavou chůzi a ťukání násady píky neopatrné hlídky. To jej přimělo se přikrčit, co nejtěsněji se přitisknout ke zdi a zalehnout. Plochou těla se mačkal ke zdi, jejíž zuby vyčnívaly nad galerii. Ležel naprosto bez hnutí, stín ve stínu.

Přes rameno se mu vydal pavouk, putoval vzhůru po obličejí a začal se nerušeně prodírat houštinou vlasů. Pavouk cítil teplo, ale ne pohyb ani cukání. (Kdyby uměly v duchu pronášené kletby zabíjet, byl by už pavouk nebožtík.)

Strážný prošel loudavě kolem, šoupal nohama a opíral se o píku. Zloděj ho slyšel zívat. Pitomec, pomyslel si, pitomec. Jak je od strážných milé, že chodí a dělají hluk, namísto aby nehybně naslouchali!

Hlídká přecházela doleva podél obvodu zdi a zloděj se přesunul doprava; na severozápad. Na pravém rukávu nad loktem měl kožený

a měděný pásek a na zápěstí stejné paže chránič z černé kůže. Oba pásy zakrývaly nebezpečné vrhací nože s matnou, modročernou tenkou střenkou. Další byl ve vysoké botě na levé noze. Na takovém místě by pochva a jílec byly leda na ozdobu. Žádné jiné zbraně neměl, alespoň ne na viditelném místě. Rozhodně neměl meč nebo sekýru a luk zůstal u paty zdi zásobárny.

Zastavil se. Vkročil do mezizubí ve výšce dvou stop. Upřeně se díval do tmy. Ano. Tam je štíhlý hrot věže chrámu ubohé svaté panenské Allestiny. To byl první z orientačních bodů, které si dnes odpoledne pečlivě vybral a zapamatoval.

Zloděj neměl v úmyslu vstoupit do paláce jen tak nějakým oknem. Věděl naprosto přesně, kam má namířeno.

Úkol znovu získat šňůru a šíp byl obtížnější, než očekával. Polkl zabručení a nadávky. Zauzluje desetkrát silný provaz a zhoupněte se na něm a ten zatracený krám možná povolí sám od sebe. Vystřelte šíp, aby omotal lanko tenčí než malíček kolem toho proklatého pozlaceného mosazného vlajkového stožáru, a budete se s tím krámem muset porvat, aby povolil.

Čtyři nebo šest minut (za nezvučného bručení a klení) nespočetkrát zatahal za šňůru, škubal jí, kroutil a vlnil, jen aby šíp uvolnil. Jednou, dvakrát se zhoupl kolem špičky, narazil na lanko a zachytil se. Další kletby, cosi jako modlitba a zase škubání a vlny letící vzhůru po šňůře. Jen se zdráháním přestal šíp zamilovaně objímat vížku s praporcem. Provazec se s třepotáním uvolnil. Šíp letěl dolů. Dopadl s klepnutím, jež zloději krytému stínem připadalo jako hrom za bezmračného dne.

Ospalý strážce neslyšel zahřmění. Slyšel ho jen zloděj. Přitáhl si lanko a šíp. Přikrčen sáhl za sebe do batohu, který mu těsně přiléhá k zádkům. Vytáhl z něho dva válečky z tvrdého dřeva, zabalené do černé látky. Omotal kolem nich své lanko a oddělil šíp. Chvilku se nehýbal a naslouchal. Probučela kolem něho neposedná a hlučná moucha. Zloděj neslyšel nic, co by napovídalo, že některá z jeho činností vyvolala poplach.

Vstal a vydal se na cestu. Po obvodu paláce, vlajkami zdobenou cestičkou mezi věží a zubatou zdí.

Pohyboval se s kočičí pružností, která by pozorovateli připadala vyděšená, a dosáhl svého druhého orientačního bodu. Viděl ho v dálce, hezky zarámovaný ve střílně mezi dvěma zuby. Purpurově černý obrys julavainina kopce. Zase se usmál sevřenými rty.

Zub na zdi se za pomoci dvou dřevěných válečků, které si k tomuto účelu zloděj přinesl, změnil na naviják. Válečky budou odvíjet hedvábnou šňůru a zabrání jí, aby na kameni klouzala. Druhý konec si zloděj pevně přivázal ke kotníkům. A ztuhl. Čekal na dupot strážce při obchůzce. Ten už teď netloukl důležitě násadou kopí o zem. Již se nesnažil udržet vzhůru. Zloděj zaskřípal zuby. Tvrdé dřevo drncající po ještě tvrdších dlažebních kamenech vydávalo příšerné zvuky. Ten vepř za sebou píku táhl!

Pak bylo ticho tak husté, že by se dalo krájet podobným nožem, jakých měl zloděj víc než dost. Čekal. A čekal.

Konečně vstoupil, stále přikrčen, do střílny. Opatrně, pozpátku, se pomocí navijáku spouštěl po zdi dolů. Dolů a dolů, dokud nedorazil k jistému oknu. Bylo vytesáno ve tvaru diamantu. Stavební rozhodní se netýkalo jen vzhledu; takovou dírou se zatraceně těžko lezlo dovnitř.

Nanejvýš ostražitě se otočil. Rukama povoloval lanko, dokud nevisel hlavou dolů hned před oknem. Zatímco napínal svaly a zrak, aby se ujistil, že v komnatě nikdo není, hrnula se mu do hlavy krev.

Pak se zloděj Hanse se smíchem zhoupł a zlehka seskočil do ložnice Jeho Královské Výsosti Kadakitha, prince guvernéra v Asylu.

Dokázal to! A tentokrát sám, bez pomoci. Překonal hradbu, unikl pozornosti strážce, pronikl do paláce a ocitl se v nejsoukromější komnatě samotného prince guvernéra!

Tak, princi, chtěl jsi vidět Stínoleze – je tu a čeká na tebe! Takto uvažoval, když si z kotníků uvolňoval drahé hedvábné lanko a snímal rukavice. Alespoň že zde tentokrát na svého mladého pána nečekala žádná jeho konkubína.

Hanse měl co dělat, aby se samou pýchou a radostí hlasitě nerozesmál.

„Nechala to tu pro tebe hezká dívka, Hansi,“ oznámila mu vědma Kopretina. „Dala jí to nějaká jiná – spolu s mincí od cesty – která ho dostala zase od další.“

Hanse zdvihl tmavé, temné obočí a zahákl prsty o šagrénový opasek, který nosil přes křiklavě rudou šerpu. Na jednom boku mu z pásku visela dýka. Ilbarsiský nůž, dlouhý jako celá paže, mu visel u druhé nohy.

„Ty jsi to... viděla, Kopretino?“

Usmála se, nesmírně tlustá žena s naprosto nevhodným jménem, která přetékala ze dvou polštářů na nízké stoličce. Zнала ho už jako malého chlapce a vždycky si nechala poplést hlavu jeho šarmem, který dokázala vidět snad jen ona.

„Ale ne,“ namítla téměř koketně, „nepotřebovala jsem se dostat do takových potíží. Vím své, však víš.“

„Ano, vím, že ledacos znáš, ty chytrá potvůrko,“ oslovil nakynutý knedlík v několika sukních v barvách, z nichž ani dvě nebyly stejné. „A tentokrát mi dovolíš, abych se dozvěděl, jak to víš, to vím určitě.“

Kývla směrem k ořechové skořápce opatřené voskovou pečetí, se kterou si ledabyly pohrávala jeho levá ruka. „Znáš mě až moc dobře, vid', ty rošťáku! Přivoň si.“

Téměř srostlé obočí se opět zdvihlo a on přiblížil skořápku k nosu. Zakoulel očima. „Aha! Parfém. A dobrý. Jediná opravdová čarodějka v Asylu má tedy zlaté časy.“

„Ty víš, že to není můj parfém,“ odporovala. Neodolala, naklonila hlavu s modrými copy a vrhla na něho škádlivý pohled.

„Teď to vím,“ řekl Stínolez. Vypadal ve slunečním světle bezstarostně, byl samý žert a šprým, téměř roztomilý. „Až když jsi mi to řekla. Takže ořech ti dala dobře zaopatřená dívka, navoněná kvalitním parfémem. Vsadím se, že ten kouzelný amulet měla v záhradě.“

Zvedla prst s dolíčky. „Ale! Právě o to tady jde. Vůně na tomto amuletu není má a dívka, která mi ho dala, nebyla navoněná vůbec.“

„Ach, Kopretino, ty jsi pýcha S'danzů a Asylu! U Ilse, kdyby P–G znal tvé nadání, nedržel by si u dvora toho ošklivého starého šarlatána, ale tebe, jediné tebe! Tak. Podle parfému víš, že je tu

nějaká třetí žena, která dala tohle a peníz jiné, aby to dala tobě a ty mně.“ Zavrtěl hlavou. „Pěkný kolotoč! Především, podle čeho si myslíš, že jí tu věcičku dal někdo další?“

„Viděla jsem minci,“ naznačila Kopretina, škádlivé kotě v těle, které by ucpalo dveře či donutilo sténat zdatného oře.

„Taky nějak voněla?“

Kopretina se zasmála. „Hansi, Hansi. Já to vím. A ty to určitě budeš taky brzy vědět, jen co tu ořechovou skořápku otevřeš. Nepochybně je v ní zpráva od někoho, kdo nechtěl, aby kdokoli věděl, že ti to poslal.“

„On?“

„Chceš se vsadit?“

Chlapík, jemuž říkali Stínolez, k sobě křečovitě, v předstírané hrůze přitiskl ořech. Druhou rukou teatrálně sevřel měšec. „Vsadit se s tebou? S tvou moudrostí? Nikdy! Nikdo mě ještě nenařkl z hlouposti.“ Tedy, skoro nikdo, dodal v duchu, vzpomínaje na statného cizince, Ďasa Tempa... Tempa... jak dál?

„Ztrat’ se a otevři ho až v soukromí. Stojíš mezi mnou a platícími zákazníky!“

Nikdo tam nebyl, jak se Hanse ujistil, než řekl: „Hned to bude,“ a nehtem palce projel vosk, který chránil rtům podobný uzávěr ořechové skořápky. Věděl, že se Kopretina mračí, protože si myslí, že by měl být tajnůstkářštější, ale stejně tak věděl, co má v úmyslu. Gesto, pouhé gesto. Vytáhl kousek mimořádně jemného papíru a ještě složený ho strčil do svého měšce. Přitiskl půlky skořápky k sobě a palcem přimáčkl vosk tak, aby připomínal pečeť, a pak ho zdvořile předal věstkyni S'danzo, která neúnavně dokazovala, že není žádná šejdírka.

„Pro Miniril,“ pravil, předstíraje nesmělost. „Aby si mohla navonět své... své oblečení, nebo něco takového?“

Na okamžik se těstovitá tvář Kopretiny zakabonila, neboť její okatou dceru nebezpečný mládenec z Povětrova celkem upoutal a zdroje jeho příjmů nebyly žádným tajemstvím. Nato se usmála a voňavou skořápku přijala. Kvapně zmizela pod šálem v nezměrném výstřihu, kterému říkala náprsní pokladnice.

„Ty jsi tak milý chlapec, Hansi. Dám jí to. Teď zmiz a pořádně si svou zprávu prohlídni. Třeba si nějaká urozená dáma chce zalaškovat s tvou pohlednou maličností!“

Pak ji ten štíhlý, dlouhonohý mladý muž zvaný Stínolez opustil. Úsměv a dokonce i příjemný výraz z jeho obličeje zmizel. Pyšně si vykračoval jako mrševadanský bojový kohout. Obličej a chůze tvořily součást celkového dojmu, jakým působil na lidi, a nikdo by se neodvážil říci, že jeho snaha pramení z nejistoty. Slova Kopretiny by ho stejně nepřiměla k úsměvu. Nebyl pohledný a věděl to. Stejně věděl, že výškou není víc než průměrný. Největší na něm byla jeho domýšlivost – třebaže rty, které byly podle některých smyslné, připadaly jemu příliš plné. Přezdívkou mu vymysleli jiní. Nevadila mu; jeho učitel Bago Slibochyba mu kdysi řekl, že je dobré mít přezdívkou – i takovou, jako je „Slibochyba.“ Hanse bylo jen jméno; Stínolez bylo dramatické, s romantickým a poněkud zlověstným nádechem, což se mladíkovi zamlouvalo.

Když odcházel od Kopretiny, vzpomínal, jak si před časem skutečně zahrával se zámožnou kráskou. Nebyla urozená, i když byla z paláce a bohatě oděná. Její pozornost se dotkla jeho ješitnosti a hrabivosti. Až později objevil, že ve skutečnosti se o něho nezajímal. Ona a další spiklenec byli ve službách někoho až z Ranke – samotného císaře, jenž Kadakithovi možná záviděl pěkný vzhled? – kdo chtěl poškodit dobrou pověst nového prince guvernéra, kterému přezdívali Pokakakis, a zničit ho. Vybrali si Hanse a využili ho ve svém spiknutí; Hanse jim posloužil jako hejl! – na chvíli.

Ale to už je pryč. V tuto chvíli odešel od Kopretiny a chvástavě si vykračoval ulicemi. Přivíral oči a jeho zbraně byly všem na očích. Někteří před ním uskakovali z úzkého prkenného chodníku a potichu se za to proklínali. Udělali by to nicméně znovu. Na pohled, stažený do sebe, ježatý ostrými noži, byl „příjemný asi jako dna nebo vodnatelnost“, jak ho jednou popsal jistý kupec.

No, je naživu. Půvabná intrikánka a její spoluspiklenec, zrádný Ďas nikoli. A navíc, Kadakithis mu je vděčný. A teď, jak Hanse ke svému údivu zjistil, když se vrátil domů, mu princ guvernér doopravdy posílá vzkaz!

Hanse znal pečeť a klikyháky na spodku stránky z jiných dokumentů. Protože princ Kadakithis věděl, že Hanse neumí číst, neobsahoval kousek jemného papíru písmo, ale chytré kresby. Guvernéřská pečeť, od ní natažená ruka přivolávala tmavou skvrnu. Měla tvar lidského – stínu. Pod tím byla neuspořádaná změt (krájeného tuřinu?), z níž vyzařovaly rovné čáry. Stínolez se mračil jen chvíličku. Pak přikývl. Porozuměl – alespoň doufal.

„P–G chce, abych ho přišel navštívit, a je tu příslib odměny: blýskavé mince. Zapečetil zprávu do ořechové skořápky a dal ji spolu s příkazy jedné ze svých konkubín. Nikdo by neměl vidět, že zloděj Hanse dostal zprávu od prince guvernéra, jinak bude Hanse na obtíž a princ se mu vyhne. Takže ta dívka našla jinou a předala jí ořech, peníz a pokyny svého pána: ‚Dej to Kopretině pro Hanse.‘

A ona to skutečně udělala, aniž by slídila a v pokusu získat poklad větší než jedna mince ořech otevřela. No, zázraky se dějí, přemítal Hanse a zadumaně si prohlížel podivnou zprávu. Kdyby skořápku otevřela, pak by pravděpodobně vzkaz zahodila.

Nebo ho zneklidněně nacpala zpátky do skořápky a cupitala s ním za Kopretinou. *Třeba někdo skutečné ví, že Hanse dostal vzkaz, který ukazuje zvoucí ruku rankanské pečeti a kupu peněz. Doufám, že je to mlčenlivé děvče! Kdybych věděl, kdo to je, vyděsil bych ji tak, že by rozhodně nemluvila. Ale možná ho vůbec neotevřela...*

Vtip je v tom, že do paláce chodím nerad, ať ve dne nebo v noci. Jak by to vypadalo? Já!

Kromě toho někdo uvnitř zřejmě získává údaje pro někoho tady venku a všechno by se mohlo prozradit. Hanse prostě přišel a odešel a prošlo mu to! Pozor na něj; možná je to špeh toho zlatovlasého rankanského kluka v paláci!

A jak tak Hanse přemýšlel, začal se usmívat a pak chystat. Šel ven na průzkum a připravil plán, a teď se vloupal dovnitř, nikdo ho neviděl a nepoznal, a čeká na toho, kdo ho povolal, v jeho soukromé komnatě!

A teď tady sedí a čeká. Hanse dál přemýšlel a přemítal a tvář se mu zachmuřila. Paže ho začaly svrbět. Nejdřív pomalu, ale svědivý pocit rostl.

Už jednou do této komnaty pronikl, rovněž v noci a potají. Stal se tehdy nevědomým nástrojem krásné Lirain, kterou tak chytrě svedl nebo která „svedla“ jeho (a nedělalo jí to vůbec žádné potíže!). Ukradl tenkrát skutečný symbol rankanské moci, žezlo zvané Savankh. Nakonec všechno dobře dopadlo a guvernér se zlodějem si porozuměli. Jako odměnu získal Hanse milost za všechny činy, které snad spáchal – když ujistil mladého prince, že nikdy nevráždil. (Od té doby už zabil. Čin mu poskytl málo radosti či hrdosti.) Hanse vyšel z bolestného dobrodružství s hezkým malým jméním. Naneštěstí je ve dvou sedlových brašnách, dočasně odpočívajících na dně studny. Doufal, že brašny jsou z dobré kůže.

Ted' už se sem tedy vloupal podruhé. Tentokrát dokázal, že se do komnaty dostane i bez pomoci uvnitř nebo venku. Co pak, až se nad tím Kadakithis zamyslí?

Hanse uznával rozum mladého Rankance. V mnoha směrech byl nevyzpytatelný. Hanse to viděl a pocítil na vlastní kůži, když se jako Kadakithův nedobrovolný vyzvědač účastnil zničení dvou spiklenců, Bouřného a Lirain.

Předpokládejme, přemítal zakaboněný Hanse, že by o tom Kadakithis rozumoval a dovedl své úvahy do konce.

V Asylu žije člověk, který se podle libosti dostane do jeho komnat a tak i k jeho královské a gubernátorské výsosti. Kdykoli, na strážcích a hlídkách vůbec nezáleží! Předpokládejme, že by se ten člověk rozhodl přijít znovu jako zloděj? – nebo by ho někdo najal, třeba jako atentátníka. Taková možnost by určitě chytrému Kadakithovi nešla z hlavy. Mohl by se pak rozhodnout jinak, než že Stínolezovi, zloději a navíc bezohlednému, vůbec není moudré důvěřovat? Mohl by pak ve svých myšlenkách zajít ještě dál a rozhodnout – ze svého úhlu pohledu moudře – že po zvážení všech hledisek je Hanse spíše nebezpečný než cenný?

V takovém případě by princ guvernér mohl velmi snadno vyvodit, že jemu a tudíž i Asylu a tudíž i Ranke bude lépe bez takového zdroje nesnází, byť by to byla jen možnost. Za takových okolností by ho mohlo napadnout, že světu by bylo lépe bez další Hansovy přítomnosti v něm. Ne že by svět věnoval pozornost příhodnému odchodu drzého mladého zloděje.

Hanse polkl a zamžikal. Seděl ztuhá na divanu v přepychové komnatě a znovu si všechno probíral. A pořád dokola. Došel k vlastnímu závěru.

Byl jsem blázen. Všechno jsem dělal kvůli své pýše, abych dokázal, jaký jsem chytrý chlapík. Jsem chytrý zloděj, ale pitomý chlap! Až sem přijde a já tu budu, vydělám si další podpis na dalším jeho dokumentu – a tentokrát to bude můj rozsudek smrti! U moru a neštovic, co jsem to provedl!?

Nic, pomyslel si, když s mohutným povzdechem vstával, může všechno vrátit... snad. Může si pomoci jedinečně tak, že se odtud vytratí, aniž by Kadakithis nebo někdo jiný vůbec věděl, že se sem vloupal. Každopádně je mu silně proti srsti nic neukrást!

A tak šel Stínolez k oknu a unaveně zahájil ústup z Guvernérského paláce a jeho pozemků.

2.

„Ukázalo se, že potřebuji pomoc,“ pravil princ Kadakithis, „a nevidím žádnou možnost, jak k ní někoho donutit.“

„Včetně mě?“

„Včetně tebe, Hansi. A co víc, pokud mi nepomůžeš, nevidím ani možnost jak tě potrestat.“

„To rád slyším. Ale nevěděl jsem, že existuje něco, co by nemohl udělat guvernér, tím spíše princ.“

„Nuže, Stínolezi, teď to víš. Ani Pokakakis není všemocný.“

„Potřebuješ pomoc a Ďasové ti ji nezajistí?“

„Je to důvěrné, Hansi. Císařská elitní stráž mi s tím pomoci nemůže. Tak to alespoň chápu.“

„Moc bych si přál, Výsosti, aby ses posadil. Taky bych rád.“

Kadakithis přešel po hustém koberci své nejsoukromější komnaty a sedl si na kraj postele, zakryté přehozem v barvě páví modři. Pokynul Hansovi: „Sedni si na divan nebo na ty polštáře, jak je libo.“

Hanse kývl na znamení díků. Ponořil se do polštářů a při pocitu takového přepychu jen stěží potlačil široký úsměv. Včera v noci seděl na divanu a ví to jen on. Dnes si vybral pohodlí hromady vycpaného auvershanského hedvábí. (Ďas Quag měl službu v bráně. Poznal slepého žebráka zahaleného v kápi, který na něho mrkl. Quagovi bylo předem tajně oznámeno, že Hanse byl pozván, a tak uvedl slepého žebráka k Jeho Výsosti. Háv s kapucou teď ležel na posteli vedle prince, který Hansovi blahopřál k chytrému vstupu. Hanse si nechal ujít příležitost mu oznámit, oč chytřejší byl minulou noc.)

Teď se rozhodl, že si může dovolit být trošičku troufalý. „Bud' špatně slyším, nebo jsi mi právě řekl, že mne potřebuješ k něčemu, co Ďasové, chci říct Císařská elita, nemůže udělat. Nebo jim v té záležitosti nemůže Tvoje Výsost důvěřovat? Nebo nechceš, aby o tom věděli?“ Odhalení: „Nebo jde o... něco nezákonného?“

„Nepotvrdím ani nevyvrátím nic z toho, co jsi řekl.“ Když to princ vyslovil, jenom se na něho zadíval. Ten kluk se ale umí tvářit záhadně, přemítal Hanse. Úplně přehlédl skutečnost, že jsou zhruba stejného věku.

„Pokud princ promine, že něco takového říkám... velitel jeho bezpečnostních sil by se určitě neměl při takovém... poslání obcházet.“

Princ si ho nepřestával prohlížet. Pod nechutně hezkou kšticí blonděatých vlasů se lehce zvedlo jedno světlé obočí. A pak bylo na Hansovi, aby zíral.

„Tempus! Týká se to Tempa, že jo! Neviděl jsem ho už celé týdny.“

Kadakithis přesunul upřený pohled na zdobenou jenizedskou tapiserii. „Hansi: ani já.“

„Tvoje Výsost ho nepověřila žádnými úkoly?“

„Oslovuj mě zájmenem, Hansi, a ušetříme z našich životů celé dny. Ne. Nepověřila. Zmizel. Kdo by si mohl přát, aby tu nebyl?“

Hanse si dával pozor. Nechtěl sloužit jako zdroj informací, ale neviděl žádný důvod, proč na tuto otázku neodpovědět. „Ach, půlka lidí ve městě. Možná víc. Zhruba stejný počet by si přál, aby zmizel

guvernér. Samozřejmě prosím o prominutí, guvernére. Nebo císař. Nebo Ranke.“

„Hmm. No, Císařství stojí na výbojích, ne lásce i když často je to samozřejmě jedno a totéž. Ale ze všech sil jsem se snažil být tady slušný. Spravedlivý.“

Hanse uvažoval. „Je možné, že jsi spravedlivější, než jsme snad čekali.“

„Hezky řečeno. Vhodně vybraná slova. Možná by ses ještě mohl stát diplomatem, Stínolezi. A Ďasové? Co je s nimi?“

Hanse se kratičce usmál, když štíhlý šlechtic nazval svou elitní gardu jménem, jaké jí dali lidé; vskutku, dnes si tak říkali i Ďasové. Jméno bylo dramatické, s romantickým a poněkud zlověstným nádechem, což se jim podobným zamlouvalo.

„Mám odpovědět muži z Ranke, který má takovou moc? Jakou moc mám já?“

„Máš vliv na prince guvernéra, Hansi, a na velitele bezpečnostních sil. Odhalil jsi spiknutí proti mně a pomohl jsi mi ho rozbít.¹ Získal jsi tu příšernou hůlku strachu a přišla tě draho.² Nedávno jsi v nějaké záležitosti pomohl také Tempovi. Teď si alespoň trochu rozumíme, ano?“

„Alespoň trochu? Já? Se mnou? Hanse z Asylu a bratr císaře?“

„Nevlastní bratr,“ opravil ho princ a upíral na Hanse pohled modrých, široce otevřených očí. Připomněl Hansovi jeho vlastní důmyslný postoj. „Ano. Už jsme oba zabili. Já Bouřného. Ty... tu noc, kdy Tempus přišel o svého koně.“

„Princ guvernér není neinformován,“ podotkl Hanse.

„Další obezřetný diplomatický obrat! Takže: Tempus se pustil do ničení pochopů našeho přítele Jubala. Nevíš proč?“

„Třeba je Tempus rasista,“ navrhl Hanse. Snažil se o nevinný a chytrý pohled.

Zdálo se, že nezabírá. Sakra. Tenhle hošík se zlatými lokny je mazanější než Kopretina, navzdory jejím nadlidským schopnostem. Hanse si vzdychl. „Ty to víš. Jubal je otrokář a jeho tajemně

¹ Viz. svazek Svět zlodějů

² Viz. svazek Příběhy od Oplzlého jednorožce

maskovaných služebníků se všichni bojí. Jubal má respekt a moc. Tempus pracuje pro tebe, pro rankanskou moc.“

„Nebudeme se o to sázet. Řekl bys, že se jeho zabíjení modrých masek dá nazvat vražděním, Hansi?“

„Snad kdyby byl jedním z nás.“ Hanse svá slova směřoval na leslou desku nízkého stolku. „Určitě to však není vražda pro někoho, kdo o nás mluví jako o Křivácích.“

Princ sebou trochu trhl a nepodařilo se mu pohyb utajit. „Silná slova, Hansi z Asyly. Mluvíš s někým, kdo neříká o Dětech Ilse, že jsou ‚Křiváci‘!“

„Ano, a opravdu bych si přál, abych nic takového nevyslovil. Vlastně si přeju, abych tady vůbec nebyl. Jak si tady můžeme věřit? Jak ti mám říct, co si myslím, když ty nejsi ty, ale princ a guvernér?“

„Hansi, už jsme spolu něco prožili.“

Tak říkáš, pomyslel si Hanse. Do tebe nikdo nedlubal tou prokletou hůlkou hrůzy a nestrávil jsi půl noci ve studni a druhou na mučidlech!

„Dokonce jsem si myslel, že jsem ti něco dlužen,“ pokračoval Kadakithis.

„Začíná mi být nanejvýš trapně, můj rankanský pane,“ řekl Hanse promyšleně. „Mohl by mi můj princ vysvětlit, proč jsem zde?“

„Zatraceně!“ Kadakithis sledoval koberec a těžce vzdychl. „Mám dojem, že nabízet ti víno by bylo plýtvání časem, příteli. Takže –“

„Příteli!“

„Proč ne, Hansi,“ namítl Kadakithis. S doširoka otevřenýma očima vypadal, že svá slova myslí upřímně. „Říkám ti příteli. Jsme dokonce stejného věku.“

Hanse se jediným, obdivuhodně plynutým skokem ocitl na nohou. Rázoval po místnosti. „Ne,“ odporoval za chůze. „U všech bohů, principi – neříkej mi příteli! A ať to nikdo jiný neslyší!“

Princ vypadal, že se ho už už dotkne, ale byl si jist, že by se Hanse odtáhl. „Jak jsme oba osamělí, Hansi. Ty žádné přátele mít nechceš a já je mít nemohu! Netroufám si někomu důvěřovat a ty, který bys věřit mohl – odmítáš i napřaženou ruku.“

Na Hanse to téměř udělalo dojem. Přátelé? Vzpomněl na Baga, nebožtíka Baga. Na Kopretinu. Na Tempa. Je Tempus přítel? Kdo může věřit Tempovi? Kdo může věřit člověku, jemuž náleží titul „guvernér“?

„Ranke a Asylum nejsou přátelé,“ odpověděl pomalu, potichu Hanse. „Ty jsi Rankanec. Já jsem z Asyly, a... ještě něco. Nejsem, no, urozený.“

„Důvěryhodný přítel guvernéra? Zloděj Stínolez?“

Hanse se přistihl, že má na jazyku „Zloděj? Kdo, já, guvernére?“, ale včas slova zarazil. Kadakithis to věděl. Nebyl Kopretina nebo pouliční prodavač melounů Irohunda, aby se nachytal na Hansův vypěstovaný (a zřídka využívaný) klukovský výstup. Ale... příteli. To slovo mu nahánělo strach. Jemu, Stínolezi z povětrova a Spleti.

„Zkusme být větší než Ranke a Asylum. Pokusme se o to, Hansi. Já se snažím. Jednoduše řečeno: Tempus vyhlásil válku Jubalovi – bez mého příkazu – a Jubal se pomstil nebo se o to alespoň snažil. Byl jsi u toho a neutekl jsi. Tempus ztratil koně a získal přítele. Bránil jsi Tempa, pomohl mu. Zemřeli další Jestřábi. Hrozí ti proto z Jubalovy strany nebezpečí?“

„Zřejmě. Snažím se na to nemyslet.“

„A mně?“

„Císařský guvernér v Asyly může chodit ozbrojen a obklopen strážemi, protože je guvernér,“ řekl Hanse bez váhání.

„Diplomatické, zase opatrná slova. – A Tempus?“

Ted' Hanse poznal, proč je tam. „Myslíš... myslíš si, že Tempus je u Jubala?“

Princ ho pozoroval. „Hansi, někteří lidé se nijak zvlášť nesnaží být oblíbení. Zdá se, že Tempus se snažil být neoblíbený. Nedokáží si představit, že bych ho nazýval přítelem.“ Kadakithis se odmlčel, aby měl Hanse čas jeho nárazku plně pochopit. „Nicméně představuji Císařství. Vládnu za Ranke, podléhám Císaři, Tempus slouží mně a reprezentuje mne a Ranke. Nemusím ho milovat nebo mít v oblibě. Ale! Jak bych mohl přehlížet jednání namířené proti někomu z mých lidí?“ Kadakithis rozhodil rukama a Hanse Napadlo: *Je divné, že víc myslím na Tempa – Thala – než na prince guvernéra, kterému slouží!*

„Nemohu, Hansi! Nemohu k vyšetřování ani využít Ďasy, ne v tak citlivé záležitosti, jako je tato. Nemohu ani vyhlásit útok na Jubala, ani ho zatknout – nemohu to udělat a vládnout způsobem, jakým bych si přál.“

Vážně chce jednat slušně, sprátelit se s Asylem! To je ale zvláštní Rankanec! „Mohl bys ho pozvat k výslechu,“ řekl Hanse s nadějí.

„Raději ne.“ Mladý Rankanec zvaný Pokakakis s báječnou mrštností vyskočil na nohy. Stačily mu k tomu jen svaly nohou a téměř přitom dosáhl zlodějova plavného půvabu. „Raději bych se ujistil, že žije, rozumíš?“ Mávl rukou, až akvamarínový hedvábný rukáv zašustil. Udělal krok, otočil na Hanse vážnou tvář. „Jsem zde guvernérem. Jsem Císařství. Tempus je –“

„U všech bohů, princí, já jsem jen zatracený zloděj!“ vyhrkl Hanse.

Kadakithis se zamračil a rozhlédl se. Nevšímal si výrazu hrůzy v Hansově pohledu. „Neslyšel jsi o tom někoho mluvit?“

„Ne.“

„Ani já ne. Jak jsem říkal. Tempus pro mne tolik neznamená a já neznaménám moc pro Tempa. Tempus, obávám se, slouží Tempovi, a ať má jakékoli záliby, je to jeho osud. Asi by mi ani nechyběl. Přesto jsou jisté věci, které nehodlám připustit nebo tolerovat. Ach, kéž bys mohl trochu pochopit, jak je těžké narodit se v královské rodině a zastávat tento úřad!“

Hanse, který nikdy neměl žádnou práci, se o to pokusil. A aniž by se snažil, vypadal vážně a soucitně. Soustrast s princem!

„Tak si myslím, že jsi Tempův přítel, Hansi. Mučil by ho Jubal?“

Hanse cítil, jak se v něm vzrývá chuť na skleničku něčeho silného. Díval se na šerpu druhého velmi mladého muže – ilsizskou šerpu – a kývl. Hned se mu chtělo trochu si zaláteřit. Místo toho ucítil, jak se mu kočičím krokem vkrádá do mysli neobvyklá a nevíтанá modlitba: *O Ilsi, bože mého lidu, otče mého patrona Shalpy! Je pravda, že Tempus–Thales slouží Vashanku Desetivrahovi. Ale pomoz nám, božský Ilsi, a já přísahám, že udělám, co je v mých*

silách, abych zničil Vashanku Krvesmilného nebo ho odtud vyhnal, jen když mi ukážeš jak!

Hanse zamžikal očima a rozhodně takové směšné a nechtěné nápady pustil z hlavy. To jsou ale modlitby!

„Hansi... uvažuj o mezích mé moci. Nejsem muž Kadakithis; jsem guvernér. Nemůžu s tím nic dělat. Já ne.“

Hanse vzhlédl a setkal se s pohledem blankytně modrých očí. „Princi, kdyby se sem teď někdo vloupal a pokusil se tě zabít, pravděpodobně bych tě bránil. Ale vplížit se do Jubalovy pevnosti bych se nepokusil ani za půl tvého jmění a všechny tvé ženy.“

„Sám proti Jubalovi? Pane, ani já ne!“ Teď k němu Kadakithis přistoupil a položil mu ruce na ramena. Ve velkých očích měl vášnivý výraz. „Mám k tobě jedinou žádost, Hansi... přál bych si jen, abys souhlasil, že se pokusíš zjistit, kde Tempus je. To je vše. Svým způsobem, Hansi, a za mnohem menší odměnu, než je polovina mého jmění a ženy, které jsem si přivedl.“

Hanse couvl před jeho rukama, před upřeným pohledem upřímných očí. Zamířil k posteli a k hávu s kapucou slepého žebráka.

„Chtěl bych teď zmizet čtvrtým oknem, principi. Spustím se tudy na střechu vaší udírny. Jestli chceš zavolat své strážce, aby se na to podívali, budu pryč, ještě než dorazí.“

Kadakithis přikývl. „A?“

„A – nechci žádnou odměnu, ale ať tě ani nenapadne někomu prozradit, co jsem řekl, nebo mi to někdy připomínat! Dám ti vědět –“ otočil se a probodl druhého mladičkého muže obviňujícím pohledem – „příteli.“

Kadakithis byl natolik moudrý, že přikývl, aniž by se usmál nebo něco poznamenal. Ostatně vypadal, že nemá daleko k pláči nebo že chce Hansovi podat ruku.

„Chápu tvoje důvody, Hansi. Ale víš jistě, že se ti podaří se odtud dostat... z paláce?“

Hanse se odvrátil a zvedl oči ke stropu. „S tvou pomocí, principi, se mi to možná podaří. I když bych se nerad pokoušel vloupat dovnitř!“

3.

Školenému vyšetřovateli z Ranke by hledání trvalo možná týden nebo celý život. Ďasovi by zabralo měsíc nebo dva životy (Tempův život?), nebo několik dní s pomocí ošklivých, lesklých přesvědčovacích nástrojů. Asylskému zloději trvalo shromažďování informací necelý den. Kdyby uměl psát, udělal by si seznam.

Protože psát neuměl, musel odvozovat a usuzovat jen v hlavě. Promluvil s tím a oním, pak zase s dalšími. Jen jedna osoba si uvědomila, že Hanse záměrně sbírá údaje, a navíc jen proto, že jí to Hanse prozradil. Teď měl v hlavě seznam, rozvaloval se na posteli a koukal do prázdna.

Tempus nevycházel s ostatními Ďasy.

Tempus vedl soukromou válku s Jubalem. Bylo to jeho vlastní rozhodnutí. (Ne zrovna šťastné; z Jubalových obchodů měl zisk Svět zlodějů stejně jako Císařství.)

Jubal byl obchodník, který se zabýval lidským zbožím. Něco málo dodával vychrtlému chlapíkovi jménem Kurd, o němž i otrlí Asylané mluvili šepem a s pohledy, které neklidně těkaly ze strany na stranu.

V kasárnách měl Tempus vážné rozpory s Razkulim a s tím vzteklým bručounem Zalbarem. (Quag se o tom za nanejvýš důvěrných okolností zmínil před jistou ženou. Špatný, ale obvyklý čas pro sdělování tajností.)

Seveřan Stulwig utratil blýskavý peníz s císařovou podobou. Takové mince tu nebyly zrovna obvyklé, i když je zde rádi viděli. Podobné mince občas utratili lidé v guvernérových službách. Bylo pravděpodobné, že si u Stulwiga někdo něco koupil; někdo z paláce. Stulwig obchodoval s lektvary, drogami i horšími látkami.

Harmocohl Mokronos nedávno viděl dva muže, jak dopravují značně velké břemeno do Kurdova domu s půvabnou zahradou. Harmocohl měl dojem, že ti dva v pláštích s kápí byli Ďasové.

Ďasové byli elitní císařští gardisté a s takovými jako Stulwig nebo Kurd obchody neuzavírali. Jeden z nich ve skutečnosti Kurda nesnášel. Bylo sotva pravděpodobné, že by mu Ďasové dodávali

lidský materiál. Ledaže by šlo o někoho, koho nenáviděli víc než tajemného experimentátora.

Tempus zmizel.

Povídalo se, že Jubal rázně přestal prodávat lidské zboží vivisektoru Kurdovi... muži s rankanským přízvukem.

Proč by se měl někdo jako Jubal zbavovat takového zdroje příjmů? Z morálních důvodů, protože Kurd páchal na lidech strašné věci? Sotva. Protože Jubal uzavřel obchod s dalšími Tempovými nepřáteli? Například se Zalbarem a Razkulim? Snad proto, že teď je v hnusných a krví zbrocených rukou záhadného výzkumníka Tempus?

V jedné ošklivé, tmavé, páchnoucí místnosti se Hanse dozvěděl o Kurdovi a jeho činnosti víc. Kurd prohlašoval, že je oddán bohu Vědy. Medicíně. To vyžadovalo pokusy. Ale Kurd se nespokojil s experimenty na zraněných nebo obětech nehod. Bezkrvný chlápek si vytvářel vlastní. A, jak víc než znechuceně uvažoval Hanse, Kurd se mohl celý život zabývat člověkem, jehož zranění – Hanse měl podezření a myslel si, že to ví – se hojila s nelidskou rychlostí a úplností. Bylo to nadlidské, nadpřirozené. Tempus, který si nechával říkat i Tálés, byl válečník, který se účastnil mnoha bitev. Nicméně neměl žádné jizvy. Ani jedinou.

Tempus/Tálés.

„Připouštím, že ty mě můžeš zavolat kdykoli,“ říkal Hansovi. Říkal mu „příteli“. A „Prostě mi pověz, že tě nemám považovat za přítele,“ vyzýval Hanse. Ale Hanse mu tak říkat nedokázal. Mlčky tak odhaloval svoji zoufalou touhu po přátelství, příteli, po někom, komu by na něm záleželo. Po někom, na kom by mu záleželo.

Hanse se roztahoval na zádech ve své posteli v pokoji na horním patře domu v srdci Spleti a přebíral si, co se dozvěděl. Vstal, rázoval po místnosti a kousal si plný dolní ret. Duše, srdce, všechny touhy se mu zračily v očích ve své úplné nahotě. Dobře, že ho nikdo nemohl vidět, protože Hanse vždycky chtěl, aby ostatní viděli jen to, co on záměrně ukazoval.

Jediné, co teď potřebuji, je ohlásit všechno Pokymu – Kadakithovi, uvažoval. Princi guvernérovi, který při nástupu do úřadu prohlásil, že se zdejší občané dočkají zákona, pořádku a

bezpečí, a pověsil, mimo jiné, jakéhosi Baga Slibochybu, Hansova učitele (a ztělesnění otce?). P–G nemá rád Tempa (ztělesnění Hansova otce?).

Nic jiného Hanse dělat nemusel. Jen ohlásit co se dozvěděl a jaká má podezření. Pak už by bylo všechno na Kadakithovi. Má moc a prostředky. Muže a meče. Savankh.

Tak daleko sahala Hansova zodpovědnost ke Kadakithovi a Tempovi. Jestli vůbec lze cítit odpovědnost k tyranovi, který šnupe krrf.

A... předpokládejme, že by Jeho královská Výsost Kadakithis neudělala nic. Nebo co kdyby jeho Ďasové, okouzlující Razkuli a Zalbar, dostali rozkazy, ale jen předstírali činnost? Kdyby Rankanci nebránili jednoho ze svých? Kdyby vojáci neuposlechli nadřízené? Kdyby mezi těmi zlodějskými nejvyššími pány neexistovala čest?

Pokud ne, pak by to bylo s Hansovým světem pěkně nahuté. Navzdory předstírání tu musela existovat důvěra a jakýsi druh pořádku, že ano, a důvěryhodnost? Hanse se zamračil a divoce se rozhlédl. Zvíře v kleci, bojí se, ale nemůže utéct, nicméně bojí se i toho, co leží za mřížemi. Ani dítě stínů nechce žít ve světě tak křivém a nahnutém. Kdyby tomu tak bylo, kdyby skutečně byl svět v rukou Náhody a Chaosu, raději by to nevěděl. Tempovi se naučil důvěřovat v boji. Byl nucen důvěřovat Kadakithovi, protože byl na dně studny na Orlím hnízdě. Později, s nedůvěrou a nerad, zjistil, že Rankanci může věřit. Zjištění otrásl cynickou slupkou a těžko se přiznávalo. Nebyl však cynismus pouhou maskou na tváři idealisty, který hledá víc, hledá dokonalost, hledá vyvrácení svých cynických domněnek?

Mnohem lepší by bylo podat hlášení o všem, co vím, nechat to být a starat se o své. To by stačilo. Tempus mu už stejně něco dlužil a slíbil mu protislužbu.

Stínolez začal shromažďovat potřeby nezbytné pro zlodějskou noc, pro vloupání a vkrádání. Měl práci zloděje a takové byly jeho nástroje. Přesto věděl, že se nechystá krást.

Jsi hlupák, Hansi, řekl si s kletbou a Shalповým jménem na rtech a hned si to odsouhlasil. A pokračoval v tom, co začal.

Ve dveřích se zastavil a přivřel oči. Zamračeně se ohlédl. Až teď si vzpomněl na pohled, který mu uštědřila Miniril zrovna před dvěma hodinami, a na její zvláštní slova. Nic neznamenal a k ničemu se nevztahovala. „Ach, Hansi,“ vzdychla s podivnou naléhavostí v dívčí tváři. „Hansi – vezmi si s sebou ten hnědý hrnec s křížky.“

„S sebou kam?“

Ale musela prchnout, neboť ji volala nasupená matka.

Teď Hanse upřeně hleděl na hnědý hliněný hrnec dvěma vyrytými X. Miniril o něm nevěděla. Nemohla. Miniril mluvila přesně o něm! Byla dcerou Kopretiny... Ve jménu Zahaleného stínem, určitě má vsobě taky něco z Moci!

Hanse se vrátil a sebral dobře uzavřenou nádobu, vypálený hrnec o něco větší než vojenská jídelní miska. *Proč, Miniril? Proč, mocný Ilsi?*

Získal ho před několika měsíci, snadno a rychle, aniž by věděl, co obsahuje. Miniril ho nikdy neviděla a nemohla nic vědět o nádobě s nehašeným vápnem. Nemohla vědět, kam dnes večer jde, protože se zrovna rozhodl (a ještě si to plně nepřiznal); je dcerou Kopretiny...

Hloupé, nešikovné, nesmyslné, přemýšlel, když hrnec vsouval do pytle z dobré nepromokavé kůže, které se zmocnil na bazaru. Připevnil ho k opasku tak, že se mu shora opíral o jednu hýždi. Dotkl se Thufirova sandálu přibitého nade dveřmi a vyrazil.

Bílá záře slunce se již před mnoha hodinami změnila na každodenním konci svého života na žlutou, potom na oranžovou. Teď slunce klesalo a zdálo se, že přes tmavnoucí nebe rozprostírá karmínové stuhy. Vůbec to nevypadá jako krev, říkal si Hanse. A navíc, brzy bude tma a všude budou jeho přátelé v černi, indigu a uhlu. Stíny.

Mohl bych použít dobrý meč, napadlo stín, když se míchal do jiného stínu. Od té události s Miniril v něm stále přežíval pocit tajemna. Rozhodně ani si nezasloužil nehašené vápno. Tenhle dlouhý „nůž“ z Ilbarsiských kopců je dobrý nástroj, pomyslel si ve snaze

soustředit se na rozumné, praktické záležitosti. *Ale je na čase, abych měl dobrý meč.*

Budu se muset pokusit nějaký ukrást.

„*Dostane se ti meče,*“ zahřměl mu v hlavě hlas, lev v setmělých chodbách jeho mysli, *pokud osvobodíš mého cenného a věrného spojence. Zajisté, i skvělé pochvy dobudeš. Stříbrné!*“

Hanse se zastavil. Nehýbal se, temný jako stín stromu nebo kamenné zdi. Uměl to; před šesti minutami přešli kolem něho tak blízko, že se ho mohli dotknout, čtyři opatrní lidé a žádný z nich nepoznal, že tam je.

Nic od tebe nechci, bože. Jsi z Ranke a dopustil ses incestu, myslel si. Téměř promluvil. Zdálo se mu, že si podél jeho páteře hrají tisíce mravenců. *Tempus ti slouží. Já ne a nikdy nebudu.*

Dnes večer jej však vyhledáš, zněla tichá slova, jež nepochybně patřila bohu Vashankovi. A mrak pohltil měsíc.

Ne! Sloužím – chci říct... já ne... Ne!... Tempus je můj... můj... jdu na pomoc pří – muži, který by mi asi taky pomohl! Nechej mě a jdi za ním, žárlivý rankanský bože! Odejdi z Asylu a zanech ho mému Shalpovi, patronu zlodějů, a našemu pánu Ilsovi. Ilsi, Ilsi ó pane Tisícioký, proč to nejsi Ty, kdo ke mně mluví?

Odpovědi se nedočkal. Mraky se převalovaly a připomínaly temné muže, sedící obkročmo na hřbetech temných koní, kteří plavně běželi, hřívy a dlouhé ocasy jim vlály.

Hanse pocítil náhlý chlad. Duch v jeho hlavě zmizel. Za okamžik se už modlil, ne k bohům, ale proklínal sám sebe. Neměl si všímat preludů tmavé noci. Luna, bledá jako rankanská konkubína, teď přikrytá jako děvka, a tou také byla, špatně vládla noci. Dnes v noci vládl Rychlonohý.

Hanse pokračoval v cestě. Nešel ve stínu, neboť nebylo stínů; všechna zem byla jeden nesmírný stín. Kolem Asylu. Přikryl milence, kteří neviděli ani neslyšeli Stínitele, syna Shalpova. Šířil se dál, k překrásně udržovaným zahradám obklopujícím dům té chodící kostry s těstovitým obličejem, které říkají Kurd anebo hůř. Uzounký srpek měsíce předstíral návrat. Byl to jen duch slabě se deroucí skrze mraky, jež jako neklidné stíny začernily oblohu.

Dobře udržované, vonící zahrady poskytovaly příjemný, ač nepotřebný plášť. Stín ve tvaru člověka přízračně klouzal mezi stíny ve tvarech bylin. Hanse mířil přímo k domu. I ten byl tmavý.

Nikdo nechce navštívit Kurda. Nikdo neuvažuje o krádeži v Kurdově domě. Tak proč by to nemělo být snadné? Kurd si určitě myslí, že nepotřebuje žádné zajištění nebo obránce!

Stejně raději při úsměvu neukázal zuby. Vklouzl do vonných křovin, zvláštních listnatých keřů s dlouhými, úzkými větvičkami, vysázených přímo u Kurdova domu. Jásal radostí, jak je vše snadné. Vtom se plazivé úponky křovin pohnuly, zašuměly, otočily pospojovaly, sevřely. A stáhly. Tehdy Stínolez pochopil, že Kurd není bez vnější ochrany.

Už když se s křovím – bezvýsledně – rval, věděl, že znalost přišla příliš pozdě. Ať si ta kytky vzala do hlavy, že ho uškrtí nebo že mu bude kroutit ruce a nohy tak dlouho, až se zlámou, nebo že jej bude pouze držet, dokud někdo nepřijde, bylo to hrozné a účinnější, než lidské strážce či tři hlídací psi. V tichém šelestivém děsu Hanse trhal úponky tenčími než špendlík brože a jen si pořezal prsty. Nůž se jen tupil, když jím Hanse sekal do cílevědomých úponků, které řezaly, ale říznout se do nich nedalo. A hýbaly se, splétaly, ševalily pronikaly mu mezi tělo a paže, ovíjely se kolem nohou, paží a trupu a – krku!

Bojoval, až mu krvácely prsty. Úponek byl houževnatý. *Ach, bohové, ne, ne, tak ne* – umře, potichu ho uškrtí šlahoun té prokleté kožnaté kytky!

Opravdu umíral. Jeho „N –“ jej zbavilo posledního dechu. Nemohl se znovu nadechnout. Když mu začaly vylézat oči z důlků, tupé hučení, které začalo útočit na jeho uši, přerostlo v ryk a pak ve věčné ticho, napadlo ho, že Kurdova zahrada by mu mohla způsobit něco víc než ho zardousit. Kdyby se úponky svíraly dál, zakrojily by se do něho, až by uškrcenému tělu odřízly hlavu.

Hanse bojoval s veškerou silou a navíc s energií, jež mu dodala zoufalství. Stejně mohl vzdorovat příboji nebo pouštnímu písku. Jak mu rostlina sešněřovávala končetiny, jeho pohyby ustávaly. Závrť se rozrostla v bouřkové mraky a hučení přerostlo v burácení vichřice.

Něco podobného se dělo s mraky nad jeho hlavou a z obtížené oblohy začaly padat velké těžké kapky vody. Bylo to stejně tajemné jako nemožné, protože v Asylu přšlo v závislosti na ročním období a toto období nebylo to pravé. Půda byla na týdny vzdálená od času zvaného Ještěřčí léto, kdy se v poušti ještěrky smaží, nebo se to o nich alespoň tvrdí, ve vlastní šťávě.

Co na tom? Rostliny milují déšť. A tato miluje zabíjení. A zabíjí Hanse, který ztrácí vědomí a cit, zatímco se sluch omezuje na řev v jeho hlavě. Déšť zesílil a umírající Hanse se snažil polykat a nemohl. Pak udělal něco, o čem si myslel, že by nikdy neudělal: Začal se vzdávat.

Paměť se mu vrátila jako bílý záblesk v bouři pozdního léta. Uslyšel její slova tak jasně jako před několika hodinami. „*Hansi – vezmi si s sebou ten hnědý hrnec s křížky.*“

I ten náhlý výbuch naděje přišel patrně pozdě, neboť jak by mohl svázanýma rukama odepnout pytel od opasku, otevřít ho, otevřít hrnec uvnitř a poslat tomu rostlinnému dravci zprávu, které by porozuměl?

Odpověď: nemohl.

I když umíral, mohl o čtyři nebo pět palců škusnout předloktím. Trhal jím, znovu a znovu, bez dechu, umíral, ztrácel vědomí, ale stále se hýbal, znovu a znovu propichoval kožený vak a bušil hrotem nože do hrnce, jehož povrch byl hladký, glazovaný, dobře vyrobený a sakra, zatraceně, tak tvrdý!

Praskl. Střepy se zapíchaly do dírek po noži a rozšířily je. Nehašené vápno se rozlilo do bílého pramínku. Hanse si byl jist, že syčí v mokré trávě kolem vlhkých kořenů škrťící rostliny – ale Hanse nemohl slyšet syčení nebo cokoli jiného, neslyšel nic než burácení vlnobití mocnějšího, než mohla lidská bytost snést.

Sesul se, mrtev, stroužky žíravé zátopy se rozlévaly kousek od jeho nohou – a znenadání se fanatická křovina počala vlnit a chňapat kolem sebe šlahouny, jakoby ji chytil sám Pytel větrné růžice, odkud vychází vítr do všech směrů najednou. Ve škusavém smrtelném zápasu svou kořist nejen pustila, ale mrštila jí o několik stop dozadu. Hanse ležel s roztaženýma rukama a nohama kus od rostliny a v bezpečí před dýmající žíravou smrtí u jejích kořenů. Z podrážek

vysokých bot se kouřilo. Déšť mu bičoval tvář a on ležel, bez hnutí, bez hnutí, zatímco zabijácká rostlina umírala.

V Asylu nepršelo, ale z jasné noční oblohy udeřil syčivý blesk, který do základů otrásl budovou, která ho přitáhla. Vyryté jméno VASHANKA však z průčelí oné budovy okamžité zmizelo. Byl jí Guvernérský palác.

4.

Ale zatraceně, ta moje proklatá hlava bolí!

Mor a neštovice, lije mi do obličeje a jsem celý promočený!

Sláva nebesům – jsem živý!

Žádná z těch myšlenek nedonutila Hanse ke změně polohy. Dlouho ne. Pokusil se otevřít ústa, aby mu déšť pomohl zmírnit bolest v hrdle, a při páté nebo šesté kapce se zakuckal. Chvatně se posadil. Zamručel, ale nemohla za to jeho hlava. Cítil, že ji má nateklou, nabobtnalou a naplněnou k prasknutí. Svižně se odvalil doleva, aby se zbavil ostřejší bolesti. Ležel předtím na zádech. Pod ním, připoutány k opasku, byly trosky hezkého koženého pytle s rozbitou keramikou.

Jestli nevykrvácím k smrti, budu si týden vybírat střepy ze zadku!

Myšlenka ho rozzlobila. S hlubokým zachroptěním vstal a vítězoslavně pohlédl na slabě kouřící zbytek zpustošeného keře. Jeho soused vypadal téměř tak zle. Stínolez mu nedával žádnou naději. Vyhýbaje se keřům a vůbec všemu rostlinného původu, co bylo větší než stéblo trávy, došel k nejbližšímu oknu. Jakmile pomalu rozřízl prasečí měchýř, natažený přes otvor, uslyšel zevnitř příšerný zvuk. Zasténání, dlouhé rozkolísané, odporné. Hanse ze sebe setřásl husí kůži a chystal se vejít do domu.

Nevešel. Poodešel od poškozeného okna a nahlédl do temné místnosti, v níž nebyla ani postel, ani člověk. Měl na paměti svůj

proděravělý, rozedřený zadek a vešel. S hlavou se mu nestalo nic. Koneckonců, byl uškrcen. Nebo byl tak blízko smrti, že nestálo za to uvažovat o rozdílu – až na to, že je naživu, což je každopádně jediný rozdíl, na němž záleží.

Pohnul se až po úmyslně dlouhé době, kdy stál klidně, naslouchal a snažil se prohlédnout tmou. Nic neslyšel. Žádný ston, žádné hnutí, žádný déšť. Měsíc byl zpět. Nestál v jedné přímce s oknem, ale byl tam a dovnitř se vplížilo trochu světla na pomoc zloději.

Našel zeď, sloupek. Sedl si do dřepu, pak se ještě přikrčil. Trhl sebou bolestí v zadku. Ujistil se, že pode dveřmi neproniká žádné světlo. Jednoduchý háček, který se stlačoval dolů, sloužil jako závora. Dal si načas a vytlačil ho nahoru. Ještě víc času mu zabralo pomalé, pomaloucké otevírání dveří. Ukázala se chodba či krátká síň.

Zatímco rozvažoval, zda se má vydat vlevo nebo vpravo, ozval se znovu strašný zvuk agónie. Tentokrát znělo úpěnlivé sténání jako roztřesené mumlání a Hanse znovu pocítil ledový, mravenčivý dotek husí kůže.

Zvuk přicházel z pravé strany. Zasunul nůž zpět do pochvy, polaskal ostatní nože uložené v pochvách a rozvázal řemínek na opasku, aby uvolnil pytel. Bolelo ho, když se úlomek keramiky nořil z oblečení a z něho. Pohyboval rukou velmi pomalu. Uvědomoval si, že by keramický střep mohl zazvonit o podlahu. Než se ohlédl, přimhouřil oči. Nechtěl, aby se jeho rozšířené zornice zase zúžily.

V okně se ukázala hezká noc s malým měsícem ale tmavou oblohou, bez mraků a deště. Aniž by vůbec tušil, že déšť byl omezen na Kurdovy pozemky, Stínolez se zachvěl. Existují bohové? Pomáhají?

Hanse udělal dlouhý krok směrem do chodby a zahrnul doprava. Na konci řemínku, který držel v pravé ruce, se zhoupł vak. Jen pro případ, že by se někdo objevil. Možná by tak vypadal méně nebezpečně: každý rozumný člověk by z toho vyvodil, že je normální pravák.

Když došel na konec chodby, velké dveře před sebou a další po levici, někdo se objevil. Postranní dveře se otevřely a vylilo se z nich

světlo. Šířilo se z olejové lampy v ruce trpasličího muže, oblečeného jen do dlouhé neopásané tuniky; noční košile.

„Tady –“ začal a Hanse mu skočil do řeči: „Tady jsem,“ a udeřil jej mokrým, proděravělým pytle plným střepů. Protože ho uhodil do tváře, chlapík zaúpěl, upustil lampu a oběma rukama se rychle chytil za zkrvavený obličej. „Zatraceně,“ ulevil si Hanse. Zpozoroval, že horký olej šplíchl na mužovu tuniku a nahé ruce a nohy. Vystříkl i na stěnu a dveře. Hořící olej se rozběhl po podlaze. Ve stejném okamžik se zpoza druhých velkých, stále zavřených dveří ozval třetí sten nesnesitelného utrpení.

„Pane!“ zavřískal Hanse vysokým hlasem. „HOŘÍ“ A odhodil skrčence dozadu, za ním kopl hořící lampu a s trhnutím zavřel dveře. Okamžitě zaútočil na druhé dveře. Hned nato vstoupil do Pekla.

Na stole částečně ležel člověk, malý vyzábělý chlapík. Ted' byl ještě menší a vyzábější, neboť byl zbaven obou nohou a rukou, všech vlasů a levé bradavky s kusem prsního svalu. I když se Hanse rozklepal, věděl, že pro toho ubožáka je jen jediná záchrana. Hanse nevzal na vědomí blýskavé ostré nástroje, které používal Kurd, a vytáhl dýku dlouhou jako paže, které ti blázni v Ilbarských kopcích říkají nůž, popadl ji, jak uměl nejlépe, a oběma rukama a veškerou silou udeřil. Vytryskla krev. Hanse stiskl zuby, aby potlačil dávení. Musel udeřit znovu, aby úkol dokončil. Ted' ležel na stole jen trup. Roztřesený Stínolez se pevně držel zbraně a pokradmu si prohlížel sál plný stolů, promyšleně vybavený stupňovitými korýtky v podlaze, jejichž úkolem bylo odvádět krev.

„Tále?“

Odpověděla mu dvě zasténání. Jedno z nich, slabé jako od kotěte, končilo „pomoc“. Nebyl to Tempův hlas, ale Hanse přistoupil ke stolu.

„On – on – on mi uřízl pravou paži a... a tři prsty na le-levé ruce... jen aby... jen aby...“ Chvění, jež silně otřáslo celým tělem, zabránilo muži doříct.

„Nekrvácíš. Co tvé nohy?“ Hanse měl oči přivřené, protože ve skutečnosti nechtěl nic vidět.

„Já-já- jsou... jsou...“

„Rozmysli si to,“ řekl mu Stínolez a ztěžka polkl. „Můžu přefíznout tvá pouta nebo krční tepnu. Přemýšlej a vyber si.“ Chystal se od něho odvrátit.

„Jsem... ži-živý... můžu ch-chodit...“

Hanse přetřel řemeny, které muže poutaly, hledám Tempa.“

„Hledáš zde smrt, zloději!“ ozval se hlas a sál zaplavilo světlo.

Hanse se nezastavil, aby odpověděl nebo se podíval, kdo světlo přináší. Otočil se, vytrhl nůž bez zástity, podobný ocelovému listu, a hodil. Až pak doopravdy pohlédl na muže ve dveřích; jednou hodil aby protivníka vyvedl z rovnováhy, podruhé zacílil. Hubený, víc než hubený byl ten muž se sinadou napjatou kůží. Muž v objemné noční košili, muž, který by prochladl v jižním červnovém větru. Muž, který v jedné ruce nešikovně držel nataženou kuši a ve druhé jakousi lampu či lucernu se stínidlem. Rukáv se mu svezl a ukázal ruku, jež nebyla nic než kost obalená pergamenem.

Vyhnul se svištící dýce, která ho minula o několik palců. Lucerna se divoce houpala a rozstříkovala bláznivé záblesky žlutého světla po stěnách, podlaze a stolech se strašnými skvrnami. Doktůrek měl nejdřív postavit světlo, napadlo Hanse, když tasil další plátek ostré oceli. S oběma rukama na té malé kuši by Kurd mohl být nebezpečný. Namísto toho mu nůž přišpendlil paži ke dveřím. Dýka zachytila látku, kůži jen škrábla – maso tam nebylo – takže zrůda zaječela spíš strachy než bolestí. Kuše udeřila o dveře, zadrnčela a s drnčícím, brnkavým zvukem vyslala střelu do zdi nebo nohy stolu nebo – Hansovi to bylo jedno.

„Přišel jsem si pro Tempa, řezníku. Jen tam hezky stůj a svíť. Hni se a hodím zas.“ Předvedl Kurdovi třetí blýskavé ostří a strčil ho do pochvy. „Stejně bys vypadal líp s dalším pupkem.“ Pak popošel ke zdroji třetího sténání. „Ach, bohové, ach, bohové, jak tohle můžete dovolit?“

Žádný bůh neodpověděl na mučivou otázku, která vytryskla z Hanse při pohledu na Tempa.

Velký plavý Tempus, bez jizev a bez paží, odpověděl a odpověď vyšla z úst bez jazyka. Podařilo se mu dát Hansovi najevo, že v každém pahýlu jsou zaraženy tři hřeby. Hanse se zatvrdil a hřeby vytáhl, ale pak se odvrátil a zvracel na drážkovanou podlahu

Kurdovy laboratorní mučírny. Otočil se zpět a vrhl na vivisektora takový pohled, že se Kurd zachvěl a stál bez hnutí jako socha, s lucernou vysoko zdviženou.

Hanse nožem uvolnil Tempova pouta a pomohl mu do sedu. Velký muž nekrvácel. Měl různé řezné rány, ale všechny vypadaly staře. Nebyly. Vydával zvuky, při nichž se žaludek i srdce svíraly, příšerné zvuky, které si Hanse vyložil jako „Já se uzdravím,“ což bylo stejně tak hrozné.

„Můžeš jít?“

Další skřeky. Opakovaly se. Znovu. Hanse si myslel, že rozumí, a sklonil se, aby se mohl podívat. Ano. Chybí nějaké prsty na nohou, říkal Tempus. Chyběly. Tři. Ne, čtyři. Na levé noze zmizel prostřední prst.

„Tále, jsem tu jen já a já tě neunesu. Osvobodil jsem ještě jednoho a ten taky nepomůže. Co mám dělat?“

Tempoví trvalo poměrně dlouho, než mu Hanse porozuměl. Snažil se tvořit slova bez jazyka. Náhle se Kurd pohnul. Hanse se otočil a spatřil, jak kolem Kurda prchá druhý osvobozený nešťastník. Hanse zahrozil a Kurd ztuhl. Držel lucernu v rozechvělé ruce na konci kývající se paže.

Přivaž Kurda ke stolu, povídal mu Tempus. Kde je sluha?

Na otázku odpověděl Kurd, když mu Hanse podržel nůž u plochého břicha. Jeho zahradník a jediný člen domácnosti je v bezvědomí.

„Ach,“ prohlásil Hanse, „bude tedy chtít svázat“ a vytrhl čepel z rukávu a dveří. S nožem v každé ruce mu pokynul. „Pověš lucernu.“

„Nemůžeš –“

Hanse jej postrčil ostrou zbraní. „Můžu. Jakmile budeš moci, běž si stěžovat principi guvernérovi. Můžeš taky hned umřít, což by byla smůla. Ale pokusím se tě bodnout do břicha, nízko, jen tak hluboko, abys umíral den nebo tři. Třeba na otravu krve. *Pověš tu lucernu, zrůdo!*“

Kurd poslechl. Zavěsil ji na hák, který byl celkem pochopitelně vedle dveří. Otočil se a setkal se s Hansovou nohou, která mířila přímo mezi jeho vyzáblá lýtka. Prudce narazila.

„Něco pro tvoje koule, jestli je vůbec máš,“ prozradil mu Hanse a ani nepohlédl na muže, který s vyvalenýma očima klesl na podlahu a lapal po dechu, obě ruce v poloze, jaká se dala tušit. Hanse spěchal na místo, kde ležel zahradník, nestejněměrně přikrytý dekou, kterou jeho pán udusil oheň. Když Hanse dokončil jeho svazování pruhu noční košile, byl trpaslík spoután tak pevně, že by zemřel hladu, než by se mu podařilo se osvobodit. O pár minut později byl k jednomu ze svých stolů přivázán jeho pán. Hanse mu ucpal ústa roubíkem, protože Kurd přestal vyhrožovat a začal plačtivě prosit a slibovat nejsměšnější věci. Hanse se vrátil k Tempovi.

„Neuvolní se ani za pytel zlata, Tále. Jak tě teď při všech bozích mám dostat odtud a zpátky do města, kamaráde?“

Tempus potřeboval pět minut, možná víc, než mu Hanse porozuměl. *Nedělej to. Polož mě zpátky. Zahojím se. Prsty na nohou budou první. Zítra budu schopen chůze. Víno?*

Hanse ho zase položil. Přinesl víno a polštáře a přikrývky a jakýsi ovesný pudink. Hanse věděl, že Tempus nenávidí svou bezmoc. Nakrmil ho, pomohl mu vypít tak galon vína, uložil ho do pohodlnější polohy, přikryl ho, zkontroloval Kurda a jeho sluhu, ujistil se, že je dům zamčený a vydal se na průzkum.

Chirurgické nástroje, měšec peněz, hromada ložního prádla, kterou navršil ke dveřím sálu s vědeckými pokusy. Nelehl by si do postele té zrůdy ani na žádný z těch stolů! Konečně spal, na zemi. Na lůžkovinách z pokoje zahradníka, ne Kurda. Nechtěl nic, co patřilo Kurdovi.

Cenné nože a váček s penězi jsou něco jiného.

Procitl za úsvitu, v úžasu pohlédl na tři muže spící uvnitř a zmizel z místa, jež bylo za dne devětkrát strašnější. Našel párek, chvílku se nad ním rozmýšlel a pak si dal raději chlebovou placku. Jen bohové a Kurd vědí, jaký druh masa ten párek obsahuje. V kůlně Hanse našel vozík a mulu. Stálo ho to trochu běhání a potu. Nakonec dostal Tempa z polorozbořeného domu a do vozíku vystlaného senem. Hanse ho zakryl, ale třásl se přitom hrůzou. Tempovy řezné rány vypadaly o několik dní starší, téměř se zhojily.

„Chtěl bys na cestu pár Kurdových prstů nebo nos nebo něco jiného, Tále?“

Taktak že se Tempus nezamračil. „E,“ odpověděl a Hanse poznal, že to bylo ne. „Chceš si je nechat ehm, na... později?“ Tempová odpověď vypadala skoro jako ano, pro sebe.

Hanse ho odvezl. Použil většinu Kurdových peněz aby zaplatil ubytování a služby němé, téměř slepé stařeny, a k tomu nějaké dobré jídlo, víno, příkrývky a plášť. Odešel od nich s několika mincemi a škaredými vzpomínkami. Za mince si koupil drahé ošetření felčara, jenž si nedovolil žádné poznámky nebo smích pod vousy, když mu čistil a obvazoval mnohokrát rozdrásaný zadek. Prohlásil, že se bude krásně hojit.

Necelý týden pak Hanse stonal ve svém pokoji. Za zbývajících tři mince si pořídil anestetikum v podobě silného pití.

Další týden se strachoval, že Tempa potká na ulici nebo na jiném místě, ale nepotkal. Pak zase, když zaslechl něco o nedalekém pozdvížení, měl strach, že už Tempa neuvidí, a samozřejmě ho brzy spatřil. Uzdraveného, bez jizev. Hanse šel domů a zvracel.

Vyměnil několik věcí za silnější pití, opil se a chvíli v tom stavu zůstal. Prostě se necítil na zlodějnu nebo setkání s Tempem, ba ani Kadakithem. Zdálo se mu o dvou bozích a asi šestnáctileté dívce. Ilsovi, Shalpovi a Miniril. A o nehašeném vápnu.

Nosorožce a jednorožec

Diana L. Paxson

„Tak proč ses vlastně vracel?“ přerušil Lalo rezavý Gillin hlas. Lalo se pokoušel vysvětlit, proč nebyl večer předtím doma, ale ostrá otázka ženy ho zarazila. „Že by ti všechny krčmy v Asylu ukázaly dveře?“ Opřela pěsti o mohutné boky. Prudký pohyb roztřásl buclaté maso nad lokty, odhalené pod krátkými rukávy spodní košile. Gilla se na něho zadívala.

Lalo ustoupil, zachytil patou o nohu malířského stojanu a s rachotem se zřítíl na zem. Padající zmeť odštěpnutého dřeva a kostnatých údů rozplakala miminko. Zatímco Lalo lapal po dechu, Gilla udělala dlouhý krok ke kolébce, přivinula dítě k prsům a konejšivě je poplácala. Z ulice pod okny k nim ozvěnou doléhaly hádky starších dětí a jejich druhů. Hlasy se mísily s klapotem vozíku a voláním prodavačů kteří na bazaru nabízeli své zboží.

„Teď se podívej, co děláš!“ obvinila jej Gilla, když se dítě utišilo. „Cožpak nestačí, že nenosíš domů chleba? Jestli nedokážeš vydělat na slušné živobytí malováním, proč se nedáš na zlodějínu? V téhle kupě hnoje, co si říká město, to stejně dělá každý.“ Její obličej, zrudlý hněvem a denním žářem, se nad ním vznášel jako škraboška démonické bohyně Dyareely v období svátků.

Aspoň mi zbylo trochu cti! Lalo svá slova včas polkl. Vzpomněl si na časy, kdy mu jeden z jeho stálých zákazníků, kupců, odmítal zaplatit. Malíř se náhodou, zatímco popíjel U Oplzlého jednorožce, zmínil o místě slibujícím bohatý lup. A jestli se pak jeden z jeho méně vážených známých rozhodl podělit se s ním o několik anonymních mincí, jeho čest po něm rozhodně nevyžadovala, aby se zeptal, odkud pocházejí.

Ne, není to čest, kvůli čemu zůstává poctivý, pomyslel si Lalo zahořkle, ale strach, že uvrhne Gillu a děti do hanby, a rychle upadající víra ve vlastní umělecký osud.

Vyhrabal se na jeden loket. V tomto okamžiku byl příliš sklíčen, než aby vstal. Gilla podrážděně ohrnula nos, položila dítě a rozzlobeně odpochoďovala na druhý konec jediné místnosti pronajatého obydlí, která sloužila jako kuchyně a ložnice pro rodinu a jen málokdy i jako malířský ateliér.

Trojnohá stolička zasténala, když na ni Gilla usedla, položila na stůl malý sáček a s přehnanou pečlivostí začala do misky vylupovat hrách. Okenicemi pronikalo pozdně odpolední slunce a propůjčovalo zašpiněnému brokátu, před nímž pózovaly modelky, zdání nádhery. Nechávalo ve tmě koše se špinavým prádlem, které daly manželky bohatých a vážených (pojmy, které měly v Asylu zhruba stejný význam) blahosklonně Gille na vyprání.

Kdysi by Lalo rozradostnila hra světla a stínu nebo by alespoň výsměšně zapřemítal o vztahu iluze a skutečnosti. Ale chudoba skrytá ve stínech mu byla nadmíru blízká – za všemi jeho představami se skrývala špinavá pravda. Jediné místo, kde se mu dnes zjevovala krása, bylo na dně džbánku s vínem.

Toporně se zvedl a neúspěšně se pokusil odstranit modrou barvu, která potřísnila již beztak zacákanou tuniku. Věděl, že by měl uklidit barvy rozlité po podlaze, ale proč se snažit šetřit barvu, když jeho obrazy nikdo nechce?

Touhle dobou už pravidelní hosté míří k Oplzlému jednorožci. Tam se o jeho šaty nikdo nestará.

Když zamířil ke dveřím, Gilla vzhledla a světlo vrátilo jejím šedivějícím vlasům dřívější zlaté zabarvení, ale nepromluvila. Kdysi běžela za manželem a políbila ho na rozloučenou nebo láteřila, že má zůstat doma. Lalo klopýtal dolů po schodech a za sebou slyšel jen zuřivé pleskání hrachu dopadajícího na prasklou glazuru misky.

Lalo zavrtěl hlavou a upil vína, rozvážně, protože džbánek byl již téměř prázdný. „Bývala krásná...“ Posteskl si. „Věřil bys, že se podobala Eshi, když vrací světu jaro?“ Otupěle civěl skrze přítmí v Oplzlém jednorožci na Cappena Varru a snažil se minstrelovy

zasmušilé rysy překrýt obrazem zlatovlasé panny, jíž se dvořil před téměř třiceti lety a na kterou si už sotva pamatoval.

Vzpomněl si však jen na pohrdání v Gilliných šedých očích, když si ho dnes odpoledne měřila, nasupeně a svrchu. Měla pravdu. Je opovrženímhodný – víno mu nafouklo břicho, ryšavé vlasy prořídly a sliby, které před ní kdysi učinil, jsou prázdné jako jeho měšec.

Cappen Varra zaklonil tmavovlasou hlavu a rozesmál se. Lalo zachytil ve světle blikotajících lampy záblesk jeho bílých zubů, stříbřitý třpyt amuletu na krku, půvabný tvar hlavy na pozadí šerosvitu hostince. Při tom zvuku se nejasné postavy za ním otočily, ale hned se zas vrátily k ještě nejasnějším záležitostem, jež je sem přivedly.

„Vůbec bych si netroufl hádat se s kolegou malířem –“ povídal Cappen Varra, „ale tvoje žena mi připomíná nosorožce! Pamatuješ, jak jsi dostal zapláceno za výzdobu vstupní haly mistra Regliho a šli jsme slavit k Zelenému hroznu? Viděl jsem ji, když si pro tebe přišla... Ted' vím, proč bereš pití tak vážně!“

Minstrel se pořád smál. Znenadání rozzlobený Lalo se do něj zabodl pohledem.

„Jak si dovoluješ se mi vysmívat? Jsi ještě mladý. Myslíš si, že nevádí, když své písně přizpůsobuješ vkusu těch blech na ocase Císařství, protože v srdci dosud nosíš skutečnou poezii a tváře krásných žen, pro které jsi ji napsal! Už jednou jsi zastavil harfu, abys měl na jídlo! Až budeš v mém věku, prodáš ji za cenu džbánku vína? Budeš sedět a plakat, protože sny v tvém srdci budou žít stále, ale nebudeš mít slov, kterými bys je popsals?“

Lalo se poslepu natáhl pro džbánek, vyprázdnil ho a postavil na zjizvený stůl. Cappen Varra rovněž pil a z modrých očí mu na chvíli zmizel smích.

„Lalo – nehodíš se za společníka pro pijana!“ řekl minstrel nakonec. „Když tu zůstanu, napuchnu jako ty!“ Vstal, přehodil si pouzdro s harfou přes rameno a upravil si záhyby pláště do slušivějších skladů. „Esmeralda z Ilsigu se vrátila do přístavu a směřuje na sever – jdu si poslechnout, jaké zprávy přináší. Přěji hezký večer, mistře malíři – kéž by ti tvá životní filozofie přinášela radost...“

Lalo zůstal sedět. Soudil, že by také měl jít, ale kam? Kdyby šel domů, musel by se zas postavit Gille. Líně začal čmárat po stole. Ukazováček potřísněný barvou patlavě roztíral loužičku rozlitého vína. Ale v paměti vyhledal minulost, kdy s Gillou úporně šetřili zlatáky, které by je dopravily pryč z Asylu. Vzpomínal, jak plánovali, co si počnou s bohatstvím, které určitě přijde, jen co rankanští páni rozpoznají jeho nadání. Sníval tenkrát o obrazech mimořádné krásy, které vytvoří, až se nebude muset starat, co budou jíst druhý den. Ale namísto bohatství přišlo první dítě.

Podíval se dolů a uvědomil si, že prst neobratně načrtl čistý profil Gilly, jaká bývala před mnoha lety jako dívka. Udeřil pěstí o stůl, smazal črty cákancem vína, zaúpěl a skryl obličej do dlaní.

„Máš prázdný pohár...“ Hluboký hlas utišil hluk kolem.

Lalo si vzdychl a vzhlédl. „Měsíc taky.“

Široká ramena bránila světlu zavěšené lampy když se nově příchozí otočil, aby shodil z ramenou plášť, oči mu rudě zažhnuly jako oči vlka, když ho v noci překvapí sedláková pochodeň. Za ním spatří Lalo pikolíka, jak se žene mezi obsazenými stoly k novému zákazníkovi.

„Ty jsi ten chlapík, co dělal zdejší vývěsní štít že ano?“ zeptal se muž. „Stěhuji se a za obrázek pro své děvče, aby na mě vzpomínalo, bych ti zaplatil pití...“

„Ano. Jistě,“ odpověděl Lalo. U stolu se zastavil pikolík a společník objednal džbán laciného červeného vína. Malíř sáhl do mošny pro roli kreslicího papíru a zatížil ho džbánek, aby se mu zase nesvinul. Uzávěr lahvičky s inkoustem vyschl a ucpal se. Lalo s ním zápasil a láteřil. Zvedl pero.

Hbitě načrtl první skicu mužových mohutných ramenou a vlasů stočených do drobných kudrn. Pak znovu vzhlédl. Rysy se rozmazaly a Lalo zamrkal údivem. Že by vypil tolik vína? Ale díra v břiše volala po dalším a pikolík se už vracel. Bez vylití jediné kapky se přikrčil před hozeným nožem a vyhnul se následné rvačce.

„Natoč se k lampě – když tě mám nakreslit, musím mít nějaké světlo!“ zabručel Lalo. Zpod vyklenutého obočí jej propaloval pohled mužových očí. Malíř se zachvěl, ale pokusil se soustředit na

tvář hlavy. Všiml si, jak hladké vlasy ustupují přes výrazné kosti lebky.

Lalo pohlédl na svoji kresbu. Jaký světelný klam ho přiměl k domněnce, že ten chlápek má kudrnaté vlasy? Přeskrtal první náčrt, takže splynul se ztemnělým pozadím, a začal profil črtat znovu. Cítil, jak ho ty žhavé oči propalují. Ruka sebou škubla a on rychle zvedl zrak.

Nos byl teď pokřivený, jako by nějaký opilý hrnčír příliš stlačil hlínu. Lalo zíral na svůj model a pak zahodil pero. Tvář před ním se vůbec nepodobala té, kterou nakreslil!

„Běž pryč!“ požádal ho chraplavě. „Nedokážu ti vyhovět – už nic neumím...“ Začal vrtět hlavou a nemohl se zastavit.

„Potřebuješ se napít.“ O desku stolu zazvonila cínová nádoba.

Lalo sáhl po opětovně naplněném džbánu a zhluboka se napil. Už ho nezajímalo, zda si na něj dokáže vydělat. Cítil, jak se mu teplo šíří až do břicha, rozeznívá mu žíly a odděluje ho od světa.

„Teď to zkus znovu,“ zavelel cizinec. „Otoč papír, dobře si mne prohlédni a pak co nejrychleji nakresli, co vidíš.“

Po dlouhou dobu Lalo zkoumal podivně jemné rysy muže před sebou, pak se sklonil k práci. Několik minut soutěžilo s lomozem místnosti jen škrábání svižných tahů pera. Musí zachytit záři těch zvláštních očí, neboť je podezřívá, že až se na svého společníka znovu podívá, budou ony to jediné, co se nezměnilo.

Ale co na tom záleží? Zapláceno dostal. Volnou rukou se natáhl po džbánu a zase se napil, vystínoval poslední linku, pak odstrčil kresbu přes stůl a posadil se.

„Tak – máš, co jsi chtěl...“

„Ano.“ Cizinci zacukaly koutky. „Když se to tak vezme, je podoba celkem dobrá. Chápu, proč děláš portréty,“ pokračoval. „Jsi teď volný? Přijímáš zakázky? Zde máš zálohu –“ Sáhl do záhybů svého oděvu položil na stůl lesklý zlatý peníz a rychle skryl prsty pro tuto chvíli znetvořené.

Lalo vytřeštil oči a nesměle natáhl ruku, jako by čekal, že mince při dotyku zmizí. Posílen vínem si přiznal, jak nesmírně podivná je ta příhoda. Ale zlato bylo tvrdé a chladné a tížilo jej v dlani. Sevřel prsty.

Cizinci ztuhl úsměv na rtech. Nečekaně se odsunul od stolu, dál ze světla. „Už musím jít.“

„Ale ta zakázka!“ zvolal Lalo. „Pro koho je a kde?“

„Zakázka...“ Zdálo se, že muž těžko vyslovuje. „Jestli máš odvalu, přijď... Myslíš, že bys našel dům Enase Yorla?“

Při jeho prskavém smíchu se Lalo schoulil do sebe, ale čaroděj na odpověď nečekal. Zahalil se do pláště a kolébal se ke dveřím. Tentokrát nebyl tvar pláště vůbec lidský.

Malíř Lalo postával v Prytanské ulici před domem Enase Yorla a třásl se. Se západem slunce se vítr z pouště ochladil, ačkoli na západní obloze stále hořelo zelenkavé světlo. Kdysi strávil dva měsíce pokusem zachytit na plátno průhledné zabarvení oné záře.

Hřebeny střech města tvořily na nebeském pozadí ošidně půvabnou siluetu. Obrys korunovala krajková kostra věže blízkého chrámu Savankaly a Sabellie. Nový chrám snad narážel na místní zaujatost, přinejmenším však sliboval velkolepost. Lalo si vzdychl. Rád by věděl, kdo bude malovat vnitřní fresky – asi nějaký přední umělec z hlav ního města. Zase vzdychl. Kdyby byl odešel do Ranke, mohl to být on. Mohl se vítězoslavně vrátit do svého rodiště.

Takové úvahy ho přiměly zaměřit opět pozornost na stavbu, jež se tyčila před ním. Její stíny byly poněkud tmavší než stíny, které vrhaly jiné domy. Přišel sem za prací.

V koutcích mysli se mu svíjela hrůza jako bazilišek. Nohy se mu třáslly. Během cesty městem tucetkrát hrozily, že pod ním klesnou nebo se obrátí opačným směrem. Víno z něho vyprchalo už dávno.

Enas Yorl patřil v Asylu k poněkud temným postavám, i když jak víc než dostatečně potvrzovala příhoda U Oplzlého jednorožce, byl k vidění jen zřídka. Povíдалo se, že kletba soka v lásce ho odsoudila k životu chameleóna. Ale taky se šuškal, že jiná omezení jeho moc nemá.

Byla čarodějova nabídka jen jakýmsi zvráceným vtípem nebo součástí čarodějnických úkladů? *Měl bych to zlato dát Gille*, napadlo ho, *možná by nám stačilo na koupení míst v karavaně...*

Ale mince byla jen závdavkem za službu, kterou ještě nevykonat, a neexistovalo místo, kam by mohl prchnout a kam by čarodějova moc nedosáhla. Nemohl vrátit peníze, aniž by Enasu Yorlovi pohlédl do tváře. Nemohl utéci. Třásl se tak, že stěží chytil umně tepané klepadlo. Pustil je na mosazí pobité dveře.

Zevnitř vypadala budova větší než zvnějšku, ačkoli bezbarvý opar, který kolem něho vířil, mu znemožňoval vnímat s jistotou ještě něco jiného než žhnoucí rudé oči Enase Yorla. Když mlha opadla, uviděl Lalo, že čaroděj sedí na vyřezávané židli připomínající trůn. Malíř pocítil neodolatelnou touhu vědět, zda na ní kdy seděl jiný člověk. Zamyšleně si prohlížel štíhlou postavu ve vyšívaném ilsisanském plášti, která stála opodál a otáčela stojícím globem.

Moře a pevniny se ještě točily, když se postava obrátila a upřeně se zadívala nejprve na Lalo, pak na Enase Yorla.

„Chceš mi namluvit, že ke svému kouzlu potřebuješ toho ožralu?“

Hlas patřil ženě, ale Lalo si již předtím všiml jemných kostí, tvořících linie obličeje pod zjizvenou opálenou pletí, krátce zastřižených vlasů, půvabu šlachovitého těla v mužském oděvu. Tak by mohla vypadat dívka z princova harému, kdyby si musela v uličkách města vybojovat cestu k dospělosti.

Lalo se náhle uviděl očima té ženy a napřímil se. Ostře si uvědomil svou poskvrněnou tuniku, roztřepané kalhoty a strnisko na bradě.

„Proč potřebuješ obraz?“ zeptala se pohrdavě. „Cožpak nestačí tvé vlastní schopnosti? Mám čím platit.“ Z váčku, zavěšeného na krku, vytáhla řeku měsíčního světla, která se přetavila na šňůru perel. Nechala je s rachotem dopadnout na kameny vydlážděnou podlahu.

„Mohl bych...“ začal čaroděj unaveně. Byl menší než před chvílí, podivně tvarovaná hromada ve velikém křesle. „Kdybys byla někdo jiný, dal bych ti kouzlo v ceně tohoto náhrdelníku. Smál bych se, až by tvá loď předstihla větry nesoucí síly, které používám, a tvá krása by se znovu změnila na ošklivost. Věci přirozeně směřují ke zkáze, má milá. Ničit je snadné, jak víš. Obnovení vyžaduje více energie.“

„A tvá moc nestačí?“ Hlas byl teď plný úzkosti.

Lalo odvrátil zrak, neboť čarodějův vzhled se zase změnil. Cítil, jak ho střídavě rozpalují rozpaky a rozechvívá strach. Zaplést se do veřejných záležitostí čarodějů mohlo být nebezpečné, ale být zasvěcen do jejich osobních věcí musí přivodit jedině pohromu. Ať už byl vztah mezi beztvarym kouzelníkem a zohyzděnou dívkou jakýkoli, byl jednoznačně jak nanejvýš osobní, tak milostný.

„Nic není zadarmo,“ odpověděl Enas Yorl, hned jak se ustálil. „Mohu tě přeměnit bez pomoci, ale nemohl bych se přitom chránit. Jarveeno, žádala bys to ode mne?“ Hlas teď šeptal.

Dívka zavrtěla hlavou. Nečekaně se podrobila, nechala svůj plášť sklouznout na podlahu a posadila se. Lalo vedle sebe uviděl malířský stojan – byl tam i předtím? Mimovolně k němu přistoupil a spatřil sadu štětců z dokonale zarovnaných velbloudích chlupů, nádobky se skvěle rozmělněnými barvami, dohledka vypjaté plátno – nástroje takové jakosti, o jaké mohl dosud jen snít.

„Chci, abys ji namaloval,“ nařídil Enas Yorl Lalovi. „Ne tak, jak ji vidíš ty, ale tak, jak ji pořád vidím já. Chci, abys vyobrazil Jarveenu duši.“

Lalo na něho vytřeštil oči, jako by byl zasažen do srdce, ale ještě necítil bolest. Malinko zavrtěl hlavou.

„Čteš v mém srdci a stejně dobře vidíš duši té paní...“ pravil s nepochopitelnou důstojností. „Jen bozi vědí, co bych dal za to, kdybych dokázal vykonat, co po mně žádáš!“

Čaroděj se usmál. Zdálo se, že se jeho tvar mění, rozpíná, a v záři jeho očí povadlo Lalovo vědomí.

Postarám se o obraz a ty zajistíš nadání... ozvalo s v Lalově hlavě ozvěnou a víc už nevěděl.

Nehlučnost hodiny těsně před rozedněním tišila vzduch, když se Lalo probral k vědomí sebe sama. Jarveena seděla opřená v křesle a očividně spala. Lalo přišerně bolela záda a rameno. Protáhl si paži a ohnul prsty, aby ulevil křeči. Až pak zaostřil oči na plátno před sebou.

To jsem namaloval já? První reakce byla stejná jako tehdy, když spolu ruka a zrak vzácně spolupracovaly, když se zbavil mohutného zaujetí prací. Vždy žasl, jak blízko se dostal k věrnému

zachycení krásy, již měl před sebou. Ale toto – obraz tváře, jejíž jemně klenutý nosík a dokonalé obočí byly rámovány vlnami lesklých vlasů, obraz těla s křehkými křivkami, jehož medová kůže měla třpyt perel na podlaze a jehož delikátně zdvižená ňadra byla korunována poupaty tmavé růže – toto je Krása, uvědomil si překvapeně.

Lalo přejel pohledem z obrazu na dívku v křesle a zaslzel. Teď v ní viděl jen zastřené stopy oné krásy a poznal, že jím prošlo vidění jako světlo okenní tabulkou a nechalo ho zase ve tmě.

Jarveena se zavrtěla a zívla, pak otevřela jedno oko. „Hotovo? Musím jít – Esmeralda vyplouvá na začátku přílivu.“

„Ano,“ souhlasil Enas Yorl. Když otočil stojan, aby na něj viděla, zářily mu oči ještě jasněji než jindy. „Malba teď poutá mé kouzlo. Vezmi si ji s sebou a dívej se na ni, jako by ses dívala do zrcadla. Po nějaké době se stane zrcadlem a všichni uvidí tvoji krásu tak, jako ji vidím já...“

Lalo se chvěl vyčerpáním a ztrátou. Sedl si na zem. Slyšel šustění čarodějova šatu, když se přiblížil ke své dámě a objal ji, a po chvíliče zvuk snímaného plátna a její kroky směřující ke dveřím. Lalo a Enas Yorl osaměli.

„Tak... hotovo...“ Čarodějův hlas zněl, jako by neměl tělo, jako by vítr šeptal skrze suché listí. „Vezmeš si teď svou odměnu?“

Lalo přikývl, aniž na něho pohlédl. Báł se pohledu na tělo, kterému patřil takový hlas.

„Co by to mělo být? Zlato? Ty tretky na zemi?“ Perly zachřestily, jako by do nich šťouchla čarodějova současná podoba nohy.

Ano, vezmu zlato a Gilla a já odjedeme a tohle místo nás už v životě neuvidí... Měl ta slova na rtech, ale v duši mu křičel jeho největší sen.

„Dej mi sílu, kterou jsi na mne vložil včera v noci!“ Lalův hlas zesílil. „Dej mi moc namalovat duši!“

Smích Enase Yorla začal jako šepot v písku, který předchází písečné bouři, ale sílil, až bylo Lalovo tělo bičováno tlakovými vlnami. Poté, po krátké chvíli, se v místnosti opět rozhostilo ticho a čaroděj se zeptal: „Víš to úplně jistě?“

Lalo znovu přikývl.

„Dobrá, to je maličkost, obzvláště když jsi už... kde je tak silná touha, přihodím ti navíc –“ řekl přívětivě, „nějaké duše k malování, třeba na jednu nebo dvě zakázky...“

Lalo sebou trhl, když mu čarodějovy ruce sevřely hlavu, a na okamžik mu v mozku vybuchly všechny barvy duhy. Nato si uvědomil, že stojí u dveří s koženým váčkem v ruce.

„A malířské náčiní...“ pokračoval Enas Yorl. „Musím ti poděkovat nejen za velkou službu, ale za to, že jsi mi dal něco, nač se mohu v životě těšit. Mistře malíři, ať tě tvůj dar odmění, jak si zasloužíš!“

A pak se za ním velké mosazné dveře zavřely. Lalo se ocitl v prázdné ulici a mžoural do vycházejícího slunce.

Vzduch nad pouští se skelně tetelil. Vypadal neskutečně jako mlha v domě Enase Yorla, ale vlhký dech fontány Lalovi ochlazoval tváře. Omámen protiklady se malíř přistihl při úvaze, zda tento okamžik nebo vlastně jakýkoli z uplynulých tří dnů je skutečný, či zda je jen pokračováním jakéhosi kouzelného snu. Ale kdyby tomu tak bylo, napadlo jej, když se vracel k rozsáhlému prostoru verandy Molina Světlonoše, nechce se probudit.

Než minul první den po jeho dobrodružství, obdržel Lalo žádosti o portrétování od manželky velitele přístavu a od kameníka Jorda, který v poslední době zbohatl prací na chrámu pro rankanské bohy. Necítil se ve své kůži. Obnošené sametové krátké kalhoty mu byly volné nad koleny a škrtily ho v pase, pod vyšívanou svatební kazajkou ho pokaždé, když otočil hlavu, škrábala do krku košile, kterou mu Gilla pořádně naškrobila.

Otevřely se dveře. Přes šplouchání a zurčení fontány zaslechl Lalo lehké krůčky a mladá žena s pečlivě spletenými světlými vlasy mu pokynula rukou.

„Má paní?“ zaváhal.

„Jsem paní Danlis, pomocnice velitelky tohoto dornu.“ odpověděla řízně. „Pojď se mnou...“

Měl jsem ji poznat, napadlo Lalu, když jsem tak dlouho poslouchal, jak na ni Cappen Varra pěje chválu. Ale to bylo před

nějakou dobou. Když následoval její vzpřímená záda chodbou, vrtalo Lalovi hlavou, jaká představa přiměla Cappena Varru se do ní zamilovat a proč láska pohasla.

Danlis uvedla Lalo dveřmi z pozlaceného cedrového dřeva do síně. Vyplašený otrok vzhlédl a začal spěšně sbírat své hadry a nádobky s voskovou pastou. Lalo se na okamžik zastavil, překvapen hojností barev a tkanin v místnosti. Na vykládané podlaze se povalovaly vzorované hedvábné koberečky; po mramorových sloupech vzepjatých k trámovému stropu se ovíjely pozlacené révové úponky obtížené ametystovými plody; stěny byly ověšeny vzorovaným damaškem z rankanských tkalcovských stavů. Lalo se s úžasem rozhlížel. Rád by věděl, co ještě zbývá vyzdobit.

„Danlis, drahá, to je ten nový malíř?“

Lalo se otočil za šustotem hedvábí a spatřil, jak po kobercích spěchá žena. Podobala se Danlis jako odkvetlá růže nerozkvetlému poupěti. Za ní šla služebná, tažená načechraným pejskem, který zuřivě ňafal a převracel nádobky s voskem, které otrok předtím odsunul stranou.

„Jsem tak ráda, že mi můj pán dal svolení a já se mohu zbavit těch nudných drapérií – jsou tak měšťácké! A jak vidíš, jsou stejně úplně vybledlé!“ Paní šla udýchaně dál a vlečka její sukně převrhla nádobky, které otrok právě znovu urovnal. Služebná se zastavila a začala přikrčenému sluhovi potichu zlostně spílat.

„Má paní, dovol, abych ti představila malíře Lalo –“ obrátila se Danlis k umělci, „Lalo, toto je paní Rosanda. Můžeš předstoupit.“

„Bude dokončení prací trvat dlouho?“ zeptala dáma. „Bylo by mi potěšením ti radit – všichni chválí můj vybraný vkus – často si myslím, že ze mne mohla být skvělá malířka – kdybych se ovšem narodila v jiné společenské třídě, tedy...“

„Postavení pana Molina vyžaduje ctihodné prostředí –“ prohlásila Danlis, když se její paní odmlčela, aby se mohla nadechnout. „Po počátečních... obtížích... pokračuje stavba nového chrámu hladce. Samozřejmě se u příležitosti jejího dokončení budou konat oslavy. Bylo by hříšné uspořádat je v chrámu, takže se musí odehrávat v prostředí, jehož génius nese zodpovědnost za čin, který upevní postavení Asylu v Císařství.“

Uchvácená paní Rosanda na svou společnici vytřeštila oči. Lalo ji však sotva poslouchal. Zcela ho pohltily úvahy o možnostech práce na takovém místě. „Rozhodl pan Molin, jaké náměty mám zobrazit?“

„Pokud budeš vybrán –“ usadila ho Danlis. „Nástěnné malby budou věnovány bohyni Sabellii jako královně sklizně, obklopené jejími nymfami. Nejprve bude ovšem chtít vidět tvé náčrty a návrhy.“

„Snad bych mohla stát modelem bohyně...“ nabídla se lady Rosanda, přehodila si nepravděpodobně zlatohnědou kadeř přes buclaté rameno a pokusila se o šibalský pohled.

Lalo polkl. „Má paní je nesmírně laskavá, ale stání je náročná práce – neodvážil bych se žádat někoho tak kultivovaného, aby trávil hodiny v nepohodlných polohách a ve skrovném oděvu...“ Zmatek se změnil na úlevu, když se dáma uculila a usmála. Viděl před sebou bohyni jako ztělesnění majestátu a milosti. Pochyboval, že by si paní Rosanda dokázala něco takového vůbec představit, natož ztělesnit. Najít předlohu pro Sabellii bude nejtěžší práce.

„Když teď znáš svůj úkol, kolik času budeš potřebovat?“

„Cože?“ Lalo se přinutil vrátit se do současnosti. „Kdy nám můžeš přinést své návrhy?“ zopakovala Danlis kousavě.

„Musím přemýšlet... a vybrat si modelky...“ váhal. „To zabere tak dva, tři dny.“

„Ach, Lalo...“

Malíř sebou škubl a otočil se. Došlo mu, že urazil celou cestu od dobře zajištěného strážního domku Molina Světlohoše k Zlatnické ulici, aniž by uvažoval o směru. Jako by jeho nohy byly kouzlem přitahovány k domovu.

„Můj drahý příteli!“ oslovil přemrštěně Lalo prodavač koberců Sandol, který se vedle něho náhle vynořil. Lalo na něho s údivem pohlédl. Když se setkali posledně, odmítl Sandol zaplatit plnou cenu za portrét své ženy. Řekl, že je na obraze tlustá. Tenkrát Lalo nenazýval svým ‚přítelem‘.

„Chci ti říct, kolik potěšení nám tvůj obraz přinesl. Jak se říká, umělecké dílo je věčná radost – Asi bychom si rádi pořídili můj

obraz, abychom získali vyvážený protějšek k podobizně mé ženy. Co říkáš?“ Otřel si čelo velkým kapesníkem z purpurového hedvábí.

„Samozřejmě bych moc rád – ale zrovna nevím kdy – na nějaký čas budu mít moc práce...“ odpověděl zmatený Lalo.

„Ano, ovšem –“ usmál se Sandol falešně. „Chápu. Tvé dílo bude zakrátko zdobit vznešenější sídlo než mám já. Žena mi zrovna dneska ráno říkala, jakou poctou pro ni bylo nechat se malovat malířem, který zdobí slavnostní síň Molina Světloho!“

Lalo zčistajasna pochopil. Zpráva o jeho budoucí zakázce se do této chvíle jistě roznesla po celém městě. Potlačil vítězoslavný úšklebek. Vzpomněl si, jak se musel před tím mužem ponížovat, aby dostal alespoň část svého platu. Snad by ten obraz mohl namalovat – obchodník s koberci připomínal prase stejně jako jeho paní a obrazy by šly hezky do páru.

„No, nesmím o tom ještě mluvit...“ odvětil skromně Lalo. „Je ale pravda, že si mne vyžádali... obávám se, že příležitost sloužit představitelům bohů Ranke má přednost před méně významnými závazky.“

Kráčeli rušnou ulicí a za nimi se jako ozvěna nesly poznámky. Lalo vzbuzoval zájem. Učni oznamovali novinku mistrům, matróny v hedvábných závojích si zkoušely prsteny a šeptaly jedna druhé.

„Naprosto chápu,“ ujistil ho Sandol vřele. „Prosím jen, abys na mě nezapomněl...“

„Dám ti vědět,“ slíbil mu Lalo blahosklonně, „až budu mít čas.“ Zrychlil krok a nechal obchodníka s koberci za sebou stát jako rampouch tající v moři lidí. Když přešel Penězoměneckou do Zbrojírské uličky, dopřál si Lalo jeden dva nenápadné poskoky.

„Nejen mé nohy, ale celý můj život je očarován!“ řekl si. „Kéž všichni bohové Ranke a Ilsigu požehnají Enasu Yorlovi!“

Slunce se odráželo od okolních nabílených zdí, blýskalo se na vyleštěných mečích a dýkách vystavených v zbrojářově stánku, jiskřilo v nesčetných spojích kroužkové zbroje. Avšak jas kolem něho neoslňoval tolik jako vyhlídky, které se teď otevíraly Lalovi v jeho představách. Nejenže bude mít pohodlný život, ale i bohatství; nejen uznání, ale i slávu! Vše, po čem vždy toužil, je na dosah...

Když šel průchodem mezi domy, pluli kolem něho kapsáři jako stíny, ale navzdory pověstem visel jeho měšec sklesle a oni se stáhli, aniž by je vůbec zaznamenal. Když míjel skromnější sídla vedle skladišť, někdo na něho zavolal, ale Lalovi jeho vidiny zatemnily zrak.

Teprve když ho nohy donesly na Bulvár, lemující přístav, uvědomil si, že ho zdravil mědikovec Farsi, jenž mu půjčil peníze, když Gilla stonala po porodu jejich druhého dítěte. Napadlo ho, že by se měl vrátit, ale vždyť může Farsiho navštívit jindy. Ted' má moc práce.

V hlavě mu vířily plány na nový úkol. Musí přijít s něčím, co zastíní zbytek Molinova vybavení, aniž by se snažil soutěžit s jeho vulgaritou. Před jeho vnitřním zrakem se odvíjel příběh barev, maličností, souhra detailu a celku. Mezi ním a odporně špinavými ulicemi města se rozprostřel malovaný závoj.

Jak mnoho bude záležet na modelkách, které si vybere pro postavy návrhu! Sabellia a její nymfy musí zobrazovat krásu, která povzbudí představivost a stejně tak potěší zrak, vzbudí zdání současně elegantní i nevinné.

Lalo uklouzl na rybí hlavě. Chvilíčku zuřivě mával rukama, pak znovu získal rovnováhu. Stál, odfukoval a mžoural do oslňujícího slunce.

„Kde v Asylu najdu taková děvčata?“ zeptal se sám sebe nahlas. „Ve městě, kde matky posílají své dcery na ulici, jak se jim začnou rýsovat řadra?“ I dívky, které vyrostly do viditelné krásy, byly v nitru brzy zkažené. V minulosti hledával své modelky mezi pouličními zpěvačkami a děvčaty, které po nocích na zádech nastavovaly ubohé denní mzdy tkadlen. Nyní se bude muset poohlédnout jinde.

Zavzdychal a obrátil tvář k moři. Bylo tu chladněji a nestálý vítr přinášel svěží mořskou brízu. Zápasila s pachem hniјících ryb na břehu. Modrá voda jiskřila jako oko panny.

Zamávala mu nějaká žena s dítětem na ruce. Po chvíli Lalo poznal Valiru, která přišla s nemluvnětem na břeh užít si jedné či dvou hodin sluníčka, než bude čas věnovat se tu s námořníky svému řemeslu. Zvedla dítě, aby se na ně mohl podívat, a on si s bodavou

bolestí uvědomil, že i když má nalíčené oči a v henou barvených vlasech se jí třpytí skleněné perly, jsou její paže stále dětsky tenké. Vzpomněl si na dobu, kdy si hrávala s jeho nejstarší dcerou. Často k nim chodila na večeri, když doma nebylo nic k jídlu.

Věděl o znásilnění, které přivedlo Valiru k jejímu řemeslu, o chudobě, která ji u něho držela, ale z jejího srdečného pozdravu neměl dobrý pocit. Nevybrala si svůj osud, ale dnes mu nemohla uniknout. Její existence zastiňovala jasnou budoucnost, která se před ním rýsovala.

Lalo spěšně Valíře mávl a spěchal dál. Ulevilo se mu, když na něho nezavolala, ale zároveň se zastyděl.

Pokračoval po Bulváru, kolem přístavních hrází, kde kotvily cizí lodi a šhubaly uvazovacími lany a řetězy jako koně šlechtice, uvázaní před prasečím chlívkem nějakého sedláka. Někteří obchodníci měli v přístavišti vyložené zboží a Lalo se proplétal mezi hloučky lidí, kteří se malicherně hašteřili kvůli cenám, častovali se urážkami a sdělovali si novinky, obojí v dobrém rozpoložení. Mezi hromadami postávalo několik městských strážů. Pozorovali nesourodý dav a ve tvářích se jim mísila nuda s obezřelostí. Doprovázel je jeden princův Ťas. Jeho výraz se lišil od jejich jedině v tom, že když pohlédl na své muže, byl snad ještě povýšenější.

Lalo bez zastavení minul opuštěné molo v blízkosti Rybářské ulice, které se za léta stalo jeho oblíbeným místem, když se potřeboval zamyslet. Bez hloubání se dnes obejde – má příliš mnoho práce! Kde by mohl najít modelky? Snad by měl dnes odpoledne navštívit bazar. Určitě tam najde nějaké počestné panny...

Spěchal Voňavkářkou k domovu, ale krátce se zastavil, když spatřil svou ženu věšet prádlo na domovním dvorku. Přes rameno hovořila s někým, kdo se skrýval za ní. Obezřetně se přiblížil.

„Jak dopadl pohovor, miláčku?“ zeptala se Gilla Zvesela. „Slyšela jsem, že paní Rosanda je velice půvabná. Dnes ti dámy přejí – podívej, přišla tě navštívit paní Zora...“

Lalo ucukl před břitkostí v jejím hlase, ale hned na ni zapomněl, když ustoupila stranou a k němu se přiblížila jeho návštěvnice. V těsném sledu ho zasáhl působivý vzhled její pěstěné postavy, pleti zářící jak růže Eshi, vlasů jako lesklé mědi a páru oslnivých očí

Polkl. Naposledy paní Zoru viděl, když přišla spolu se svým otcem vybrat nájem, za který byli tři měsíce dlužni. Snažil se rozpomenout, zda poslední nájemné zaplatili včas.

„Ach, mistře Lalo – nemusíš se tvářit tak vyplašeně!“ Zora se půvabně zapýřila. „Měl bys vědět, že po tolika letech máš u nás dobré jméno...“

Chtěla jsi říct – po tolika řečech o mém novém blahobytu! pomyslel si, ale její úsměv byl nakažlivý a ona koneckonců nebyla odpovědná za lakomství svého otce. Zazubil se na ni. Byla na této létem sežehlé ulici jako závan jara. Jako nymfa...

„Možná bys mi mohla pomoci mé dobré jméno udržet, paní!“ odušil. „Chtěla bys být jednou z mých modelek při práci na výzdobě síně Molina Světlohoše?“

Jak příjemné je věnovat štědrý dar, uvažoval Lalo, když sledoval, jak Zora odtančila ulicí. Byla až trapně dychtivá zrušit všechny dřívější závazky, jen aby k němu mohla druhý den přijít.

Cítil se tak Enas Yorl, když vyplňoval moji touhu? ptal se sám sebe a rovněž se ptal (ale jen chvíličku), proč se přitom čaroděj smál.

„Proč ti ale nemůžu stát v domě Molina Světlohoše?“ trucovala Zora. Pokradmu sledovala Lalo, zda ji pozoruje, když si svléká spodničku a nechává prádlo sklouznout na podlahu.

„Kdyby moji zákazníci mohli oddělit zdi a poslat je na výzdobu sem, pochybuji, že by mne vůbec pustili do dveří...“ odušil Lalo nepřítomně. V přesně stejném pořadí, jako byl zvyklý, přeléval barvu z nádobek na paletu. „Navíc si u každého modelu potřebuji udělat několik studií, než se rozhodnu pro konečný návrh...“

Ranní světlo radostně ozařovalo čistě zametenou podlahu, zbavenou cizího prádla, lesklo se na malířské stěrce a prozařovalo okvětní plátky na kytici, kterou dal Zoře do rukou.

„Tak je to správně –“ pochválil ji, když jí kolem boků našasil pruh jemné tkaniny a nastavil úhel paží. „Drž ty květy, jako bys je nabízela bohyni.“ Škubla sebou, když se jí dotkl, ale on ji už nevnímал jako živé tělo, nýbrž jako prostorový útvar. „Obvykle udělám jednu dvě rychlé skicy,“ vysvětloval, „ale toto musí být

natolik celistvé, aby měl Molin Světloňoš představu o podobě hotového díla, takže používám barvu...“

Ustoupil o krok. Viděl obraz tak, jak si ho představoval – svěží krásu děvčete ve slunečním svitu, lesklé vlasy splývající na záda, náruč zářivých květů. Popadl štětec, zhluboka se nadechl a zaměřil se na scénu, kterou měl před sebou.

Přestával slyšet tichý hovor na druhém konci místnosti, kde Gilla a jejich prostřední dcera chystaly polední pokrm. Neotočil se, když vešel jeden syn, jeho matka na něho sykla, aby byl zticha, a poslala jej zase ven. Jeho myšlenky se zklidnily, zvuky jen proklouzly kolem a napětí uplynulých dnů se rozptýlilo.

Konečně byl sám sebou, klidný a sebevědomý, ruka poslouchala jeho zrak a obojí odráželo vjemy jeho duše. A on poznal, že ne zakázky, ale důvěra v sebe sama byla skutečným darem Enase Yorla. Lalo namočil štětec do barvy a začal pracovat.

Pás světla na podlaze se dostal do půli své cesty, když se Zora náhle napřímila a nechala květy spadnout na zem.

„Tak to by mohlo stačit!“ stěžovala si. „Bolí mě záda a určitě mi upadnou ruce.“ Prohnula ramena a ve snaze uvolnit napětí se zaklonila a předklonila.

Lalo zamžikal a pokusil se vrátit do života. „Ne, ještě ne – nejsem hotový –“ začal, ale Zora se k němu již blížila.

„Tím chceš říct, že se nemůžu podívat? Je to snad můj obraz, ne?“ Prudce se zarazila a vyvalila oči. Lalův zrak sledoval její upřený pohled zpět k obrazu. Vyděsil se, až mu štětec vypadl z ruky.

Tvář, která na něho shlížela ze stojanu, měla oči zúžené chamtivostí, rty v dravčím šklebu odhalovaly zuby. Rudé vlasy plály jako liščí chvost a poněkud zaoblené údy byly zkřivené, takže vypadala, jako by se chystala ke skoku. Lalo pokrčil rameny, přejel pohledem z dívky na obraz a zase zpět.

„Ty hnusnej červivej hajzle, co jsi mi to udělal? Vztekla ho obešla, nato se zase vrátila k obrazu. Hrábla po malířské stěrcce a začala bodat do plátna „To nejsem já! Je to odporné! Ty nenávidíš ženy, že ano? A taky nenávidíš mého otce, ale jen počkej! Až s tebou skončí, budeš bydlet v Povětrově!“

Náhle se roztrásla podlaha. Hnala se k nim Gilla. Lalo vrávoravě couvl, když se vecpala mezi něho a napůl obnaženou dívku a sevřela Zoře zápěstí, až malá stěrka klepla o podlahu.

„Koukej se oblíknout, ty nevychovaná žábo! Nechci, aby moje děti poslouchaly takové sprostárny!“ vyštěkla Gilla. Vůbec jí přitom nevadilo, že pokaždé, když vyjdou na bazar, slyší ještě horší řeči.

„A ty taky, ty oteklá svině!“ Zora si vybojovávala cestu ven. Začala si pracně natahovat šaty. „Jsi tak tlustá, že bys nemohla dělat ani pro Amoliho – doufám, že skončíš na ulici, kam taky patříš!“ Práskla za sebou dveřmi. Slyšeli, jak s klapotem sbíhá z rozviklaných schodů.

„Doufám, že si zláme vaz. Její otec ty schody ještě nespravil,“ poznamenala Gilla nevzrušeně.

Lalo se škrobeně sklonil a zvedl malířskou stěrku. „Má pravdu...“ Přistoupil k poškozenému obrazu. „Čert aby to vzal...“ zašeptal. „Napálil mě – věděl, co se stane. Ať všichni bohové zatratí Enase Yorla!“

Gilla pohlédla na obraz a rozesmála se. „Tedy... vážně,“ vyjekla, „to je skvělá podoba. Ty jsi viděl jen její hezkou tvářičku. Já vím, co je zač. Její snoubenec se zabil, když ho nechala kvůli té gorile z princovy stráže. Ta dračice jde po všem, na co má chuť, což ten obraz báječně ukazuje. Není divu, že se jí nelíbil!“

Lalo se zhroutil. „Byl jsem oklamán...“

„Ne. Máš, co jsi chtěl, chudáčku můj malý. Namaloval jsi duši jedné odporné holky!“

Lalo se opřel o oprýskané zábradlí na opuštěné hrázi. Nepřítomně pozoroval zlatý třpyt rozlitý na vodě zapadajícím sluncem, jako by si usilovně přál, aby se mohl stát součástí takové krásy a zapomenout na zoufalství. *Musím jen přelézt tuhle chatrnou překážku a nebránit se pádu...* Představil si pocit, jak se nad ním uzavírá nepřátelská voda a přináší požehnanou úlevu od bolesti.

Pak se podíval pod sebe a rozklepal se. Nejen od chladného větru. V černé vodě se vznášely odporné chuchvalce, jež byly kdysi součástí živých tvorů – vnitřnosti, které byly odplaveny do moře odpadními kanály z asylských jatek. Lalovi se z představy doteku

takové vody zvedl žaludek. Odvrátil se a sesul se na zem. Opřel se zády o zeď dřevěné boudy, kterou občas využívali rybáři.

Jako všechno, na co se podívám, napadlo jej, co vypadá nejkrásnější, je uvnitř nepochybně nejošklivější!

Přístavem vzosně proploovala loď, minula maják a zmizela za mysem. Lalo dřív uvažoval o plavbě na takovém plavidle, ale z námořnického řemesla neuměl nic a na obyčejného lodníka byl moc slabý. Byla mu odepřena i útěcha v krčmách. U Zeleného hroznu mu blahopřáli k úspěchu a ten byl teď nemožný. Hosté U Oplzlého jednorožce by se ho pokusili oloupit, a až by vyšla najevo jeho chudoba, zbili by jej do bezvědomí. Jak by dokázal vysvětlit, dokonce i Cappenu Varrovi, co se mu stalo?

Fošnami, na nichž seděl, otřásl těžké kroky. Gilla... Lalo strnul a čekal na její obvinění, ale ona si jen vzdychla, jako kdyby se jí ulevilo od potlačované naděje nebo strachu.

„Doufala jsem, že tě tu najdu...“ Se zamručením se svezla vedle něho, uvolnila ze smyčky hliněnou nádobu s úzkým hrdlem a podala mu ji. „Měl bys ho vypít, než vychladne.“

Přikývl a zhluboka si lokl voňavého bylinkového čaje s vínem. Znovu se napil a postavil džbán na zem.

Gilla si kolem sebe přitáhla šál, natáhla nohy a pohodlně se opřela o zeď. Nad hlavami se jim mihli dva raci, škorpící se o kus masa. Moře se prudce vzepjalo, vlnky pleskly o piloty pod nimi a pak se znovu rozhostilo ticho.

Společně mlčeli. Lalo hrál čaj a Gillino tělo. Postupně se těsná obruč, která ho pevně svírala, začala uvolňovat.

„Gillo...“ vydechl nakonec, „co budu dělat?“

„Ty další dvě modelky taky nevyšly?“

„Byly horší než Zora. Pak jsem začal s portrétem manželky velitele přístavu... Naštěstí jsem stačil náčrt odstranit, než se na něj stačila podívat. Vypadala jako její psíček!“ Znovu se napil.

„Ubohý Lalo,“ zakroutila Gilla hlavou. „Není to tvá chyba. Prostě se ukázalo, že všichni tví jednorožci jsou vlastně nosorožci!“

Vzpomněl si na starou bajku o nosorožci, který se podíval do kouzelného zrcadla a spatřil jednorožce, ale nijak ho neutěšila. „Je vše krásné jen maskou zkaženosti, nebo to tak chodí jen v Asylu?“

Vtom vybuchl: „Ach, Gillo, zklamal jsem tebe i děti. Jsme zničeni, cožpak to nechápeš? Už nemůžu ani doufat!“

Trošku se natočila, ale nedotkla se ho. Jako by věděla, že jakýkoli pokus o útěchu by byl víc, než by dokázal snést.

„Lalo...“ odkašlala si a začala znovu. „To je v pořádku – nějak se z toho dostaneme. A nezklamal jsi... nezklamal jsi náš sen! Vybral sis dobře – cožpak nevím, že jsem to byla já a děti, kvůli komu jsi neudělal, co jsi měl v úmyslu?“

Tak jako tak –“ pokusila se zamaskovat pohnutí smíchem, „až bude nejhůř, mohla bych ti stát modelem já – jen abys měl představu o základních liniích postav, samozřejmě.“ A omluvně dodala: „Pochybuju, že po všech těch letech mám nějaký kaz, o kterém ještě nevíš...“

Lalo odložil džbáněk, otočil se a pohlédl na ni. Do Gilliny tváře vryly roky tolik čar, že se ve světle zapadajícího slunce podobala větrem ošlehané modle, kterou nějaký její zbožňovatel pozlatil ve snaze zastříti její věk. Zůstala tahle vráska, způsobená chudobou, a tahle za smrt dítěte... Mohl by všechen žal světa poznamenat nějakou bohyni víc?

Položil jí ruku na paži. Viděl, jak velké má tělo, ale cítil i jeho sílu a proud energie mezi nimi. Její síla ho k ní připoutala ještě pevněji než její krása. To už je tolik let! Přijala jeho dotek bez hnutí, ale napadlo ho, že by snadno omluvila, i kdyby se od ní odvrátil.

Znám tě vůbec?

Gilla měla zavřené oči, hlavu zakloněnou a opřenou o zeď. Byla to vzácně poklidná chvíle. Světlo, prohlubující rysy její tváře, teď zdánlivě vycházelo z ní. Lalovi se zakalil zrak. *Byl jsem slepý, uvědomil si, slepý a k tomu hlupák...*

„Ano...“ usiloval o klidný hlas. Věděl, jak ji namaluje a kde teď bude hledat další modelky. Zatají dech a natáhl se k ní. Podívala se na něho, tázavě se usmála a nechala se obejmout.

V síni Molina Světlonoše plála stovka svící, zasazených ve stříbrném lustru tepaném ve tvaru pochodní, vztyčených v sevřených pěstech. Světlo se chvělo na vzdušném hedvábu asylských dam, lesklo se na těžkých brokátech, do nichž byli oděni jejich páni,

blýskalo se na každém zlatém článku řetězů či broušené plošce šperků. Panstvo procházelo sálem a téměř zastínilo nádheru místnosti.

Lalo pozoroval dění z výhodného, poměrně tichého místa u sloupu. Trpěli ho zde pro jeho roli tvůrce nástěnných maleb, jejichž dokončení měl večírek oslatit. Byl zde každý bohatý či vysoce postavený, kdo toužil po přízni Císařství, což se v současné době rovnalo asylské smetánce. Každý si nasadil masku samolibého veselí. Avšak Lalo nemohl potlačit svou zvědavost. Jak by asi tyto tváře vypadaly, kdyby scénu namaloval?

Několik kupců, pro něž Lalo v minulosti pracoval, si listivě opatřilo pozvánky, ačkoli většina jeho bývalých zákazníků by se na takovém shromáždění cítila stejně nemístně jako on. Poznal pár přátel, mezi nimi Cappena Varru, jenž právě dokončil píseň a teď ostražitě sledoval paní Danlis. Ta však okouzlovala nějakého rankanského bankéře natolik usilovně, že si ho vůbec nevšimla.

Několika dalším známým z Oplzlého jednorožce se nějak podařilo dostat se sem dnes večer do služby jako číšníkům a lokajům. Lalo měl podezření, že ne všechny klenoty, které zde probleskují, opustí dům v rukou těch, kteří si je sem přinesli, ale necítil žádné nutkání někoho upozorňovat. Duševně se připravil na příchod kameníka Jorda, který si k němu razil cestu třípytnou tlačenicí.

„Nuže, mistře malíři, teď když jsi dokončil službu bohům, budeš mít trochu času na nás smrtelníky, což?“ usmíval se Jordis zeširoka. „Místo na zdi, které čeká na můj obraz, je dosud holé...“

Lalo si omluvně odkašlal. „Obávám se, že mé soustředění na nebeské záležitosti poněkud otupilo můj smysl pro pozemskou dokonalost...“ Kameníkův výraz mu řekl, jak nabubřele jeho slova zněla. Pro všechny bude ale mnohem lepší, když si budou myslet, že se mu zatočila hlava z nového blahobytu, než když uhádnou pravdu. Výsledek jeho rozhodnutí mu sice pomohl dokončit práci pro Molina Světlohoše, ale navždy mu znemožnil portrétovat společnost.

„Nebeské záležitosti... ovšem...“ Jordis přešel očima na jednu z nymf vyobrazených na zdi, na její pružné a oblé údy, oči zářící mládím a veselím. „Kdybych si dokázal vydělat na živobyti

pohledem na takové krásy, asi bych taky odmítal malovat staré muže!“ Dvojsmyslně se zasmál. „Kde se v tomhle městě dají najít, co?“

Prodávají svá těla v přístavu... nebo své duše na bazaru... otročí v tvé kuchyni a drhnou tvé podlahy... pomyslel si Lalo trpce. Nebylo to toho večera poprvé, kdy se jej ptali na jeho modelky. Nymfa, kterou teď pozoroval Jordis s mlsně dychtivým pohledem, byla zmrzačená žebračka, kolem níž zřejmě nesčíslněkrát prošel na ulici. Na jiné stěně děvka Valira nabízela hrdě bohyni snop obilí, zatímco u nohou ji jako cherubínek skotačilo její dítě. A bohyně, které se klaněli, která vévodila veškeré povrchové nádheře sálu, byla Gilla, nosorožec, který byl, jak se ukázalo, skvostnější než jakýkoli jednorožec.

Máte srdce, ale nic necítíte... Lalo přelétl očima třpyt oděvů a ozdob, jimiž se hosté pana Světlohoše maskovali. *Máte oči, ale nic nevidíte.* Zadrmolil cosi o uměleckém vidění.

„Budeš-li chtít vyzdobit pokoj, nesmírně rád ti posloužím, ale myslím, že portréty již malovat nebudu.“ Když se naučil vidět Gillu, jeho názory se změnily. Pokud teď nemaloval, viděl často pravdu za tvářemi, které lidé předváděli světu. Dodal zdvořile: „Doufám, že tvá práce pokračuje dobře?“

„Prosím? Má práce – ach ano, ale pro kameníka již mnoho nezbyvá! Ostatní bude vyžadovat jiný druh řemesla...“ Potlačovaný smích skrýval spiklenecký nádech.

Lalo cítil, že rudne. Uvědomil si, že ho Jordis podezírá ze shánění informací o novém chrámu – největší dekorátérské práci, jaká se kdy v Asylu naskytla. *Není to pravda? Je ubohé chtít, aby má bohyně zdobila něco důstojnějšího než slavnostní sál domýšlivého stavitele?*

Vyschla mu ústa, když spatřil, jak se k němu blíží Molin Světlohoš. Jordis se uklonil, spokojeně se zašklebil a splynul s davem. Lalo musel vstát a čelit pohledu svého zákazníka. Mohutná postava pana Molina byla skryta pod nadměrnou tloušťkou a v jeho pronikavém pohledu bylo cosi znepokojivého.

„Musím ti poděkovat,“ pravil pan Molin. „Zdá se, že tvé dílo slaví úspěch.“ Oči mu bezcílně bloudily mezi zástupem a Lalovou

tváří. „Možná příliš velký úspěch,“ pokračoval. „Vedle tvé bohyně vypadají mí hosté jako výzdoba!“

Lalo si najednou uvědomil, že se snaží omlouvat, strnul hrůzou, že by z něho mohla vypadnout pravda.

Molin Světlonoš se rozesmál. „Snažím se ti složit poklonu, dobrý muži – rád bych si u tebe objednal malby na zdech mého nového chrámu...“

„Mistře malíři, zdá se, že máš dnes dobrou náladu!“

Lalo právě odbočil z Penězoměnecké na Chrátovou cestu. Chtěl si poprvé prohlédnout prostory, které měl vyzdobit v novém chrámu rankanským bohům. Když mu do ucha promluvil tichý hlas, klopýtl. Uslyšel chraplavý potlačovaný smích, ucítil, jak se mu na temeni ježí vlasy. Trochu se předklonil, aby se na druhého muže mohl podívat zblízka. Jediné, co pod kápí cestovního pláště rozeznal, byl záblesk karmínových očí.

„Enas Yorl!“

„Více méně...“ souhlasil jeho společník. „A co ty? Jsi pořád stejný člověk? Hodně jsem na tebe myslel. Chtěl bys, abych ti vyměnil dar, který jsem ti dal?“

Lalo se zachvěl. Vzpomněl si na okamžiky, kdy by dal duši za ztrátu síly, kterou mu čaroděj věnoval. Ale namísto toho se mu duše vrátila.

„Ne. Myslím, že ne,“ odpověděl potichu. Vycítil čarodějovo překvapení. „Jsem ti dlužen. Mám ti namalovat další obraz, abych ti to splatil?“ Dodal: „Mám namalovat tvůj obraz, Enasi Yorle?“

Tehdy čaroděj zaváhal a na okamžik se malíř naplno střetl s upřeným rudým pohledem nelidských očí. Spatřil v nich nekonečnou únavu a roztrásl se.

Přesto to nebyl Lalo, ale Enas Yorl, kdo první zavřel oči a odešel.

Tanec Azyuny

Lynn Abbey

1.

Byl to pohledný muž ani ne středního věku. Postava prozrazovala spíše vojáka než kněze. Vstoupil do stánku obchodníka s hedvábím Kula s autoritou, která vyhnala ostatní zákazníky ven do prašného odpoledne a vytáhla Kula, muže s jasným pohledem, zpoza jeho štůčků látek.

„Milosti?“ řekl podlézavě.

„Budu potřebovat dvě délky tvého nejjemnějšího hedvábí. Barva není důležitá – tkanina ano. Hedvábí musí splývat jako voda a přes čtyřikrát složenou látku musí být jasně vidět plamen svíčky.“

Kul se na okamžik zamyslel a pak důkladně prohledal náruč vzorků. Byl by postupně, pomalu vystavil každý, ale pohled zákazníka padl na mořsky zelený balík a Kul si uvědomil, že by bylo hloupé zkoušet kněžovu trpělivost.

„Tvoje milost má obdivuhodný zrak,“ prohlásil raději, rozbálil půl délky a nechal kněze prozkoumat jaká je látka na omak a jak je průsvitná.

„Kolik?“

„Dva korunovační zlatáky za obě délky.“

„Jeden.“

„Ach, tvoje milost teprve nedávno přijela z hlavního města. Určitě si vzpomeneš na cenu dopravy za tak dokonalou práci. Podívej se sem, pravý lem je protkaný stříbrnými nitkami. Rozhodně stojí za jeden a sedm.“

„A tady rozhodně není hlavní město. Devět rankanských soldátů,“ zavrčel kněz, snižuje svoji nabídku.

Kul vyškubl tkaninu knězi z ruky a zručně ji svinul do štůčku. „Devět soldátů... samotné stříbro v látce má větší cenu! Tak dobře. Opravdu nemám na výběr. Jak by se kupec na bazaru mohl přít s Molinem Světlonošem, vrchním knězem Vashanky? Tak dobře, dobře – je za devět soldátů.“

Kněz luskl prsty a přicupital ještě nedospělý němý chrámový sluha s kněžovým měšcem. Mladík vybral devět mincí, ukázal je svému pánu, nato je podal Kulovi, který zkontroloval obě strany, aby měl jistotu, že nebyly ztenčeny – neboť mnoho asylských peněz bylo takto upraveno. (Nehodilo se, aby kněz bral do rukou vlastní peníze.) Když Kul nasypal hrstičku mincí do váčku u pasu, luskl Světlonoš prsty podruhé a mohutně stavěný muž, jenž původně žil na travnatých pláních, sklonil hlavu pod dveřním překladem stánku, přidržel odcházejícímu knězi závěs ve dveřích a poté vzal od mlčícího mladíka štůček.

Molin Světlonoš rozhodně, s jistotou, že s ním otroci nějak udrží krok, rázoval přelidněným bazarem. Hedvábí bylo téměř tak dobré, jak kupec prohlašoval, a v hlavním městě, kde se marnotratně rozhazovalo mnohem více peněz, by kupci vyneslo dvojnásobek požadované částky. Kněz nevystoupal na rankanském úřednickém žebříčku tak vysoko, aby si přestal vychutnávat obratně vedené smlouvání.

U brány na bazar na něho čekala nosítka a druhý otrok z planin. Když Molin překračoval postranice z vyřezávaného dřeva, přidržel mu rab těžký šat. První otrok už položil hedvábí na sedadlo a postavil se k zadním tyčím. Němý sluha vytáhl z opasku rozvětvenou hůlku obalenou kůží, klepl jí o stehno a průvod zamířil zpět do paláce.

Tam se otroci z planin někam ztratili a vyčkávali, až bude Molin zase vyžadovat jejich služby; mladík odnesl látku do komnat rodiny s nejpřísnějším zákazem ukázat ji vážené paní Rosandě, Molinově manželce. Sám Molin pak prošel palácem, až se dostal k pokojům, v nichž dnes byli ubytováni Vashankovi služebníci a otroci.

Právě oni ho zajímali, obzvláště pružná otrokyně ze severu, které říkali Seylala a která každý den touto dobou předváděla náročný tanec Azyuny. Tanec byl lidskou obdobou božského tance, který tančila Azyuna před svým bratrem Vashankou, když se ho snažila přesvědčit, aby z ní raději udělal svoji konkubínu, než aby ji odsunul do řady jejich deseti zrádných bratrů. Seylala bude tančit za necelý týden na každoroční oslavě výročí Noci Nelítostného.

Když dorazil, blížila se hudba vrcholu. Otrokyně začala vířit jako derviš, medové vlasy dlouhé do půli lýtek se zvedly do dokonalého, oslnivého kola. Potrhané cvičební hadříky už dávno odhodila, ale nekroužila ještě natolik rychle, aby kněz nemohl ocenit pevnost jejích stehů a malých, vztyčených ňader. (Azyunin tanec musí tančit otrokyně ze severu, jinak by takové pohyby byly směšné.) Molin věděl, že má obličej stejně krásný jako tělo, ačkoli byl teď skryt za rozhoupanými vlasy.

Pozoroval ji, dokud hudba nevyvrcholila v závěrečném crescendu. Pak se slyšitelným cvaknutím zavřel špehýrku. Seylala až do noci radovánek, kdy bude tančit pro samotného boha, nespátí plodného muže.

2.

Doprovodili otrokyni do jejího příbytku – přesněji řečeno; vrátili ji do její cely. Tělnatý eunuch otočil klíčem a těžká závora zámku zapadla na své místo; jeho starosti byly zbytečné. Po deseti letech zajetí a zejména teď v Asylu by Seylala nedávala svůj život v sázku při pokusu o útek.

Zase ji pozoroval; věděla nejen to. Mysleli si, že její rozum je prázdný jako hladina rybníka za klidného dne – mýlili se však. Mysleli si, že si ze života, který předcházel jejímu objevení v zaneřáděné ohradě pro otroky, nepamatuje nic; byla jen příliš důvtipná, než aby své vzpomínky před někým odhalila. Nedala ani najevo, že rozumí rankanskému jazyku – vždy mu rozuměla. Pravda,

ženy, které ji učily jejímu tanci, byly všechny němé a nemohly nic prozradit, ale byli tu jiní a ti měli jazyk. Touto cestou se dozvěděla o Asylu, o Azyuně a slavnosti Noci Nelítostného.

Zde v Asylu byla jediná, kdo uměl celý tanec, ale před bohem dosud netančila. Seylala uhádla, že letošní rok bude její – jediná osudová noc v jejím omezeném životě. Mysleli, že neví, co její tanec vyjadřuje. Mysleli, že tančí ze strachu před ženami zahořklých tváří a jejich kůží ovinutých hůlek. Ale v jejím kmenu byly devítileté dívky považovány za zralé pro manželství a svádění je svádění bez ohledu na jazyk.

Seylala stejně tak dobře pochopila, že pokud se nechce stát jednou z žen, jejichž mlčení zajistil vyříznutý jazyk a které ji cvičily a učily, bylo by pro ni nejlepší s bohem otěhotnět. Legenda říkala, že Vashankovou nenaplněnou touhou je mít dítě se svojí sestrou; Seylala si boha zaváže vděčností a výměnou získá svobodu. Slavnost Nelítostného připadá na nov; ona krvácí o první čtvrti. Jestli se bůh jakž takž podobá mužům, jakými byli její kmenoví druzi, počne.

Klečela na měkkých poduškách postele, kterou jí poskytli, a kolébala se dopředu a dozadu, dokud jí slzy nesmáčely tvář; tiché slzy, aby je neslyšeli její hlídači a nenalili jí násilím do krku omamný nápoj. Vzývala boha slunce, boha měsíce, boha, který vodil stáda nocí, všechny temné demony, na které si vzpomínala z doby před otrokářskými ohradami. Opakovala své modlitby: „Dovol, ať počnu. Dovol mi nosit dítě boha. Dovol mi žít! Nedopust', abych se stala jednou z nich!“

V dálce, za zdmi a zamčenými dveřmi, slyšela, jak spolu její méně šťastné sestry hovoří prostřednictvím svých bubínků, lyr, písťal a řehtaček. Zatančily svůj tanec a ztratily jazyk; jejich lůna se naplnila žlučí. Jejich hudbou byl ponurý, zahořklý žalozpěv – vyprávěl o jejím osudu, pokud neporodí dítě.

Když jí slzy oschly, zaklonila se do oblouku, ve kterém spočívala čelem na jemné záplavě vlasů. V rytmu vzdáleného rozhovoru pak začala znovu tančit.

3.

Molin rázoval kolem stolu s mramorovou deskou, který si s sebou přivezl z hlavního města. Němý sluha, který mu byl neustále po ruce, se uchýlil do nejvzdálenějšího kouta pokoje. Již třikrát na něho dopadl Molinův hněv a ještě nebylo poledne.

Jaká nespravedlnost, jaká pohana být nejvyšším Vashankovým knězem v zapadákově, jako je Asylum. Stavba chrámu se vlekla: nešikovní dělníci, nepředvídatelné nehody, strašlivá znamení. Stará ilsigská církevní hierarchie se škodolibě radovala a vybírala od obyvatel podvodné desátky. Císařský průvod byl namačkán do neodpovídajících bytů a jeho domácnost sestrkali dohromady. Dokonce měl společné komnaty se svou manželkou – po takovém řádu nikdo z nich netoužil a nemohl ho nadále snášet. Princ byl idealista, idealista bez manželky, jehož víru v dokonalé štěstí při tak nepohodlném uspořádání zastiňovala jediné jeho naivita ve státnických záležitostech. Navzdory princovým četným nedostatkům bylo ovšem obtížné neoblíbit si jeho společnost. Jako neužitečnému mladšímu synovi se mu dostalo řádné výchovy a jen nejhorší osud ho přivedl natolik nebezpečně blízko k trůnu, že ho museli poslat tak žalostně daleko.

V Ranke měl Molin vznešený dům – stejně tak i komnaty uvnitř chrámu. Ve vyhřívaných zahradách kvetly vzácné květiny; z jedné vnitřní chrámové zdi uháněl vodopád. Přehlušoval zvuky z ulice a právě přes tento stůl, který náležel do jeho audienčních komnat, vykresloval duhy. Kde udělal chybu? Teď má jeden mrňavý pokoj s jediným oknem do světlíku, který určitě vede do žumpy samotného pekla, a ještě jeden větší, s vyhlídkou na šibenici. A nadto zde dnes nejsou Ďasi a vánek s vrzáním pohupuje mrtvými těly ze včerejška.

Nespravedlnost! Ponížení! A tak se pochopitelně musí halit do majestátnosti svého postavení Vashankova věrného a řádně zasvěceného kněze. Kadakithus si jistě najde cestu do těchto zapomenutých komnat a dokáže je snést tak jako kněží. Molin by měl požadovat lepší ubytování. Princ má zpoždění – nepochybně se ztratil.

„Můj pane Moline?“ zavolal ho srdečný hlas z předpokoje.
„Pane Moline? Jsi tam?“

„Jsem, můj princi.“

Jakmile princ vstoupil do komnaty, naplnil němý služebník na Molinův pokyn dva poháry ovocným čajem.

„Můj pane Moline, tvůj posel říkal, že si mne naléhavě žádáš kvůli záležitostem týkajícím se Vashanky. Určitě je to pravda, že, jinak bys po mně nechtěl, abych šel až sem. Kde jsme? Na tom nezáleží. Zase nějaké potíže s chrámem? Pověřil jsem Zalbara, aby dohlédl na odvedence, zda si plní povinnosti...“

„Ne, můj princi, s chrámem nejsou žádné nové těžkosti. Jak jsi navrhl, předal jsem všechny takové záležitosti Ďasům. Mimochodem, jsme uvnitř vnější hradby tvého paláce – po větru od šibenic. Jsou vidět z okna – pokud se budeš chtít podívat.“ Princ raději upil čaj.

„Důvod, proč jsem tě pozval, princi, je spojen s blížícím se výročím Noci Nelítostného, které oslavíme v den novu. Přál jsem si jisté soukromí a nenápadnost. Po pravdě řečeno, ve vašich komnatách se něco takového hledá těžko.“

Pokud se snad prince Molinovy narážky nějak dotkly, nedal nic najevo. „Mám při slavnostech nějaké zvláštní povinnosti?“ zeptal se dychtivě.

Molin vycítil mladíkovu rozrušenost a šel neochvějně za svým. „Nadmíru zvláštní, můj princi; ani tvůj vznešený zesnulý otec, císař, nebyl poctěn jejich vykonáním. Jak nepochybně víš, Vashanka – budiž pochváleno jeho jméno – se v poslední době jaksi osobně zapojil do událostí v tomto městě. Moji věštci hlásí, že od tvého příjezdu na toto proklaté místo byl bůh přinejmenším ve třech nijak nesouvisejících případech úspěšně přivolán lidmi, kteří nepatří do chrámové hierarchie.“

Princ postavil pohár. „Ty snad o něčem takovém víš?“ zeptal se a v obličejích se mu zračila nedůvěra. „Můžeš mi říci, kdy bůh své síly využil?“

„Ano, můj princi,“ přikývl Molin nevzrušeně. „To je obvyklým úkolem naší hierarchie. Prostřednictvím svěřených rituálů a ve shodě s naším bohem přikláníme Vashankova požehnání na stranu věrných,

opravdových zastánců tradic a zaměřujeme jeho hněv na ty, kteří neuznávají Císařství nebo mu škodí.“

„Nevím o žádných zrádcích...“

„... Ani já ne, můj princi,“ souhlasil Molin, ačkoli měl jisté podezření, „ale vím, že náš bůh Vashanka – budiž pochváleno jeho jméno – ukazuje tomuto městu svoji tvář stále častěji a se stále ničivějšími následky.“

„Neočekáváme od něho právě něco takového?“

Dalo se jen těžko uvěřit, že by se v prospívající císařské rodině zrodil tak tupý dědic; v podobných chvílích Molin téměř věřil řečem, které o princi kolovaly. Podle některých byl přinejmenším tak chytrý a ctižádostivý, jak se strachovali rádci jeho bratra; Kadakithus záměrně podrývá své gubernátorské poslání, takže se bude muset vrátit do hlavního města, než se Císařství dočká vzpoury. Asylum si naneštěstí umí poradit i s důmyslně zosnovanou neschopností.

„Můj princi,“ začal znovu Molin a luskl prsty na němého, který okamžitě přistrčil velké křeslo, aby se princ mohl posadit. Hovor bude trvat déle, než čekal. „Můj princi – bůh, snad smíme říci, že každý bůh, ale zejména náš vlastní bůh Vashanka – budiž pochváleno jeho jméno – je děsivě mocný tvor. Ačkoli snad plodí smrtelné děti s ženami, z nichž ne všechny jsou mu po vůli dobrovolně, je zcela nepodoben smrtelnému muži.“

Pouhého muže, který rozzuřeně běhá ulicemi s taseným mečem a vybízí ke vzpouře, by Ďasové snadno zvládli – pochopitelně za předpokladu, že by si ho v tomto městě vůbec všimli...“

„Chceš tím naznačit, pane Moline, že mým městem skutečně pobíhá takový pobuda? Kvůli tomu jsi mne sem povolal? Je snad v mé družině nějaká zrádná zmije?“

Určitě jde o herecké představení, dospěl Molin ke konečnému rozhodnutí. Nikdo nemohl dosáhnout tělesné zralosti a vyznačovat se stupněm inteligence který dával najevo Kadakithus. Je dospělý, nebo ne? Molinovy záměry to vyžadovaly. Bylo známo, že má konkubíny, ale možná s nimi jen mluví před spaním. Nastal čas změnit taktiku.

„Můj drahý princi, jako nejvyšší představitel církevní hierarchie v Asylu rozhodně prohlašuji, že opakované případy božského zásahu, které nejsou vedeny rituály, jaké provádím podle tradic já a

moji akolyté, znamenají vážnou hrozbu pro blahobyt tvých lidí a pro tvé poslání v Asylu. Musíme je zastavit jakýmkoli prostředky!“

„Ale... ach!“ rozjasnila se tvář prince. „Myslím, že rozumím. Příští týden mám při slavnosti udělat něco, co ti pomůže znovu získat vliv. Půjdu do postele s Azyunou?“

Záblesk v očích mladého muže Molina přesvědčil, že princ smysl konkubín pochopil. „Opravdu, můj princi! Ale to je jen malá část dění, které nás příští týden čeká. Tanec Azyuny a svedení bohyně se předvádí na slavnosti každý rok. Z takových spojení se rodí spousta dětí, z nichž mnohé s velkou důstojností slouží svému zastoupenému otci – já sám jsem synem Manželky. Ale za mimořádných okolností bude tanec Azyuny předcházet nejposvátnějšímu znovustvoření samotného Nelítostného. Vashanka – budiž pochváleno jeho jméno – znovu objeví, že se jeho zrádní bratři spikli a chtějí svrhnout božskou autoritu Savankaly, jejich otce. Na místě je popravit a na naléhání Azyuny ji vezme do svého lože jako svoji ženu. Dítě z takového svazku – pokud by nějaké bylo – by se narodilo s opravdu skvělým znamením.

Můj princi, věštby naznačují, že se takové dítě narodí zde, v Asylu – právě zde – a působení našeho boha tomu propůjčí svou důvěru. Je nutné, aby se takové dítě narodilo podle přísných chrámových pravidel; bylo by vhodné, abys fyzickým otcem dítěte byl ty...“

Princ získal barvu ovocného čaje, ale vzápětí se jeho pleť ustálila na jedinečném zeleném odstínu. „Ale Moline – to je práce pro vojevůdce – zabít důstojníky poraženého nepřítele. Snad, Moline, ode mne nečekáš, že zabiji deset mužů? Vždyť v celém městě není víc než deset Vashankových kněží. Musel bych tě zabít. Nemohl bych to udělat, Moline – chceš ode mne příliš mnoho.“

„Můj drahý princi,“ Molin si nalil další číši ovocného čaje a naznačil němému sluhovi, aby před dalším kolem přinesl silnější nápoj. „Můj drahý princi, nikdy bych neváhal položit život za tebe nebo za Císařství, kdyby bylo zapotřebí, bohové nás chraň před takovou možností. Nicméně tě ujišťuji, že tentokrát nemám v úmyslu obětovat dar nejvyšší. V nejsvětějších knihách obřadních příkazů nestojí nic o povaze nebo hodnosti deseti, kteří budou popraveni –

kromě požadavku, podle kterého musejí být na začátku nezmrzačení a živí.“

V té chvíli se před Molinovým větším oknem ozvaly výkřiky a dobře známý zvuk šibenického provazu lámajícího další krk.

„Jednoduše řečeno, můj principi, zruš každodenní popravy a jsem si jist, že do slavnosti budeš mít potřebný počet.“

Princ zbledl při pomyslení na asylské obyvatele, jejichž působení tak překračovalo předpisy tohoto nikterak civilizovaného místa, že je jeho soudci odsoudí k smrti.

„Byli by spoutaní a omámení, jak jinak,“ uklidňoval Molin prince, „to je zvykem, ne-li tradicí. V naší hierarchii se už bohužel přihodilo, že přežil nesprávný muž,“ dodal Molin rychle. Už se nezmínil o události, kdy ztratili všech jedenáct. Zemřeli na svá zranění, ještě než mohl být rituál dokončen. Během generací, kdy hierarchie hájila své vlastní zájmy, získala nesmírné zkušenosti.

Kadakithus si nepřítomně prohlížel kouty komnaty; předtím na okamžik pohlédl z okna, ale plná šibenice mu klid, který hledal, do duše nepřinesla. Molin choval naději, že brzy získá nové ubytování. Sluha jim nabídl pohár čerstvého místního vína – vzhledem k původu byl nápoj překvapivě chutný. Ale tehdy byly prvořadé zájmy místních obyvatel takové, že víno muselo být mnohem lepší než sýr nebo chléb. Molin osobně nabídl principi silný nápoj.

„Moline – nemohu. Kdyby šlo jen o tanec... podívej, ne, ani to ne.“ Princ se napřímil v ramenou a pokusil se o výraz pevného rozhodnutí. „Moline, mylíš se – nehodilo by se to pro prince královského původu. Nechci tě urazit – ale nemohu se nechat vidět, jak obcuji s chrámovou otrokyní o veřejném svátku.“

Molin zvažoval odmítnutí; uvažoval, že by na sebe mohl vzít Vashankovu roli sám – dotyčnou chrámovou otrokyni viděl. Ale byl k principi upřímný; bylo nanejvýš důležité, aby dítě bylo počato podle pravidel.

„Můj principi, není pro mne snadné žádat tě o pomoc. Nebylo ani snadné zpravit o mém rozhodnutí v této záležitosti mého bratra v Ranke. Otrokyně je té nejlepší severské kvality; obřad se koná v naprosté tajnosti.

Ruka Vashanky těžce dopadá na tvoji prefekturu, můj princi. Nemůžeš si nevšímat jeho přítomnosti. Každodenní věštby ji dávají jasně najevo. Jestliže se Vashanka chová zcela nespoutané, nejsou před ním v bezpečí ani tví vlastní Ďasové, skuteční obránci císařského pořádku!“

Velekněz se odmlčel a pevně se Kadakithovi zadíval do očí. Vyhovovalo by mu, kdyby mladý guvernér potvrdil zvěsti, které se volně šířily a nikdo je nezpochybňoval. Molin starobylým a úctyhodným způsobem odvozoval svůj původ od samotného Vashanky, ale co Tempus? Ďas sice nesl Vashankovo znamení, jeho zrození však bylo zcela mimo dosah kněžského chápání.

„Kdo jsme, abychom určovali cesty bohů?“ odvětil princ s nepřítomným pohledem. Přímé odpovědi se vyhnul.

Molin, o několik palců vyšší než princ, se vztyčil do své plné výšky. Napřímil záda, jako by na čele nesl tíhu tepané zlaté členky, označující jeho úřad. „Můj princi, my jsme cestami, jedinými pravými cestami. Bez meditací řádně vysvěcené hierarchie budou nevratně zpřetrhány svazky tradice, podle nichž je Vashanka – budiž pochváleno jeho jméno – naším bohem a my jeho uctívači. Rituály chrámu, jejichž původ je spojen se samotným bohem, tvoří křehkou hranici mezi smrtelností a nesmrtelností. Kdokoli z nějakého důvodu, byť dobře míněného, rituály obejde..., kdokoli nenaslouchá příkazům hierarchie v nouzi, podrývá řádný vztah mezi bohem a věřícím a oběma přináší zničující zkázu!“

Zkušený císařský velekněz si opět z výšky pohledem změřil mladičkého prince, jatého posvátnou hrůzou. Molin si byl jen napůl vědom, že přísné dodržování rituálů je přehnané. Pokud nebyl Vashanka dostatečně uspokojen, dával najevo nelibost a takové případy byly podrobně zaznamenány. Účelem všech rituálů bylo spoutat vrtkavého a chtivého boha.

Hluk okouněčů pod Molinovým oknem zesílil a ukončil jejich rozhovor. Vyhlášovaly se rozsudky pro tento den. Nazítří budou další dvě popravy oběšením. Kadakithus sebou škubl, když uslyšel, jak jeho jméno stvrzuje ohavné tresty, jež Císařství vyměřuje zločincům. Když se na poprsník okna snesla ohromná černá vrána a se

zlověstnou zvědavostí otočila a naklonila hlavu, princ couvl. Zaplašil ji a vrána odlétla zpět k šibenici.

„Udělám, co budu moci, Moline. Pohovořím se svými rádci.“

„Drahý princí, v záležitostech dotýkajících se duchovního blaha tvého Veličenstva zde v Asylu jsem já tvůj jediný spolehlivý rádce.“

Molin svého rozčileného výbuchu okamžitě zalitoval; třebaže jej princ zdvořile ujistil o své důvěře, byl si teď Vashankův kněz jistý, že se ten Ďas Tempus o všem dozví ještě před západem slunce.

Tempus: osten, morová rána, zhoubný nádor v řádném běhu světa. Syn Vashanky, nepopíratelně pravý syn, zcela nespoutaný omezeními rituálů a hierarchie. I kdyby se mělo věřit jen zlomku pověstí o něm; jestli přežil pitvání na stolech Kurda... Ne, tomu se věřit nedalo. Tak vzdálený chápání hierarchie Tempus být nemohl.

Vlastně, napadlo Molina po chvíli, já jsem také pravý syn. Princ se zpotí úzkostí. Jen ať za ním běží. Jen ať si s Tempem promluví; jen ať se na mne smluví – stejně vyhraji.

Generace knězů vychovaly generace pravých Vashankových synů. Bůh již nebyl pouhým pijákem krve tak jako kdysi. Vashanka se dal k něčemu přinutit a Molinova část rodiny byla, koneckonců, podstatně větší než Tempova.

Aniž pocítil zděšení, sledoval princův odchod. Na okenní římsu se vrátila vrána, neboť tak byla navyklá. Pták netrpělivě zakrákal, když mu Molin a jeho němý sluha připravovali hostinu: živou myš smočenou ve víně. Kněz se díval za ptákem, který se vzdaloval k hřebenům střech ve Spleti. Hleděl za ním ještě dlouho poté, co manželka začala volat jeho jméno.

4.

Seylala stála zcela nehnutě. Ženy se zarputilými obličejí na ní řasily mořsky zelenou pěnu. Bez váhání by ji píchly svými špendlíky a jehlami, ačkoli s hedvábím zacházely s největší péčí. Ustoupily a pokynuly jí, aby se před nimi otočila na špičkách.

Sebemenší pohyb rozevlál hluboké záhyby tkaniny do jemných obláčků. Dotyk látky na kůži byl tak nepodoben těžkým cárům jejího obvyklého oděvu, že pro jednu zapomněla sledovat spletitý taneční jazyk svých učitelek, které právě hodnotily svůj výtvor.

Její čas se jistě blíží; neoděly by ji takto, pokud by nebyl téměř čas její svatby s bohem. Měsíc nad její celou ustoupil do takřka neznatelného tenkého srpku.

Uchopily nástroje a začaly hrát. Seylala nečekala na ostrý příkaz hůlky a dala se do tance. Stovky pohybů, jež jí ženy během let bolestivě vryly do svalů, byly doprovázeny neslyšným vířením hedvábí. Splynula s atonální hudbou, vložila duši do každého skoku a otočky. S palčivou ostrostí si uvědomovala, že se tato směs pohybů bez významu stane její jedinou, dokonalou, úpěnlivou prosbou o svobodu.

Když se na závěr tance vnořila do horečných kroků, propletlo se mořsky zelené hedvábí s jejími rozevlátými vlasy a odpoutalo se od těla. Jen na krku a v pase je držely spony. Poté, co obloukem padla tváří k zemi, sneslo se hedvábí dolů a skrylo pravidelné zvedání vyčerpaných plic. Hůlky mlčely, netrápily ji, neopravovaly.

Seylala si urovnala vlasy a jediným půvabným pohybem povstala. Její učitelky nebyly schopny pohybu, stejně jako řeči. Již nikdy nebude týranou žačkou. Seylala sama tleskla na tiché ženy a počkala, dokud se k ní nepřiloudala ta nejbližší. Žena jí rozepjala hedvábí obtočené kolem těla a doprovodila ji do lázně.

5.

Byla inkoustově černá noc a ani světlo dvou tuctů pochodní nemohlo v záludných, rozrytých ulicích Asylu zajistit průvodu bezpečný průchod. Molin Světloňoš a pět dalších vysoce postavených členů hierarchie se z průvodu raději omluvilo a čekalo v poměrném pohodlí kamenné kolonády dosud nedokončeného Vashankova chrámu. Za knězi byl vztyčen velký kruhový stan. Bylo

slyšet, jak němé ženy rozmlouvají hudbou svých nástrojů. Jakmile pochodně houpavě zabočily na náměstí, ženy utichly a vždy důkladný Molin ve své složité čelence rozestavil na kolonádě malý kruh.

Seylala se halila do pláště z peří a zlatých nití a křečovitě svírala postranici otevřených nosítek. Šest nosičů vybraných z členů vojenské posádky zápasilo s hrubě přitesanými schody. Dívka byla prudce vržena na stranu, přepychová tkanina téměř přepadla na zem, ale reflexy tanečnice ji zachránily před pádem. To by bylo zlé znamení. Za nimi pracně šplhali lotři z městského žaláře, otupělí drogami. Nedbali na minulost a přítomnost, ale ani na krátkou budoucnost. Jejich bílé hávy již pošpinily nesčetné pády v blátivých ulicích, žádný se však vážně nezranil.

Na konci průvodu vešel tápavě do stanu princ Kadakithus v masce z tepaného zlata a obsidiánu. Pohlédl na Molina, když šel kolem, ačkoli jejich masky znemožňovaly lepší dorozumění. Pro Molinovy záměry postačovalo, jestliže princ osobně vstoupil do stanu. Zatáhl závěs ve vchodu do stanu a zatarasil přístup třemi zkříženými kopími.

Ďasové vytvořili vnější hranici – všichni Ďasové až na Tempa. Molin si blahopřál, že se mu podařilo zaměstnat Tempa jinými povinnostmi v paláci; mužná asi neudělá, co mu řekl, ale k dějišti rituálu se nepřiblíží. Ďasové před sebou drželi tasené meče; byli připraveni zasadit ránu z milosti, kdyby snad někdo před úsvitem opustil stan nebo do něho chtěl vejít. Molin jim připomněl jejich povinnosti hlasem, který se dobře nesl až za nedokončené zdi.

„Oněch deset bohů, které Vashanka zničil, bylo zostuzeno a do dnešního dne zůstalo neuctíváno; jejich skutečná jména byla zapomenuta. Přízrak boha je však mnohem mocnější nežli duch smrtelného muže. Znovu prožijí svoji smrt a soustředí se nad tímto místem. Budou hledat nevědomého či slabého smrtelníka, jehož by se mohli zmocnit a využít proti svému bratrovi. Vaší povinností je dohlédnout, aby k něčemu takovému nedošlo!“

Zalbar, kapitán Ďasů, zařval na souhlas. Porozuměl Molinovým příkazům.

6.

Ženy, a všechny byly oblečeny jako ženy, i když Seylala věděla, že některé z nich jsou vlastně eunuši, kteří ji obvykle strážili, se příkradly a sňaly jí z ramenou těžký plášť. Roztrásla pokrčené hedvábí a v očekávání propletla prsty na rukou. Dělicí stěna z jemné síťoviny oddělovala hudebníky od ostatních účastníků dramatu, zvuky však byly důvěrně známé a podivně konejšivé. Koberec, na němž vždy tančovala, ležel poněkud stranou od středu stanu a za kobercem byla hromada polštářů, k níž ji statné „ženy“ přistrkovaly.

Bíle odění muži byli přizváni k účasti na hostině, prostřené na nízkém stole. Zakopáváje jeden o druhého spěchali k opulentním pokrmům. Maskovaný člověk stojící stranou od ostatních se nesporně necítil pod bohatým hávem ve své kůži. Zavedli ho k oddělenému stolu, kde ležel jen suchý chléb a voda a kde ho očekával ošklivý, těžký, krátký meč.

Nuže, toto je bůh, napadlo Seylalu, když si nadzdvihl masku na obličej. Má měkkou bradu – ale cožpak civilizovaný člověk není poznamenán bohatou stravou a měkkým lůžkem? Alespoň to je zdravý muž.

Muž–bůh se na ni nedíval. Raději pozoroval nejtmaší, nejneproniknutelnější zákoutí stanu. Seylalu překvapilo a vystrašilo, že na něm nepozoruje žádnou náruživost. Sklouzla z podušek a zaujala úvodní polohu svého tance. Čekala, až se hudebníci chopí svých nástrojů.

Hudebníci však sáhli po hůlkách a ji eunuši neurvale odvedli zpět na polštáře. Vytrhla se jim z rukou. Věděla, že by se neodvážili jí ublížit. Hned nato však její pozornost, a pozornost všech ve stanu, upoutal nově příchozí muž, jenž se bohu podobal více. Vynořil se z temnoty a v levičce držel tasenou dýku.

Byl vysoký, mohutný, s drsnými rysy hrubiána a divocha. Člověk, jehož si předtím spletla s mužem–bohem, nově příchozího srdečně a nenuceně objal.

„Bál jsem se, že nepříjdeš, Tempe.“

„Dal jsem slovo tobě i jemu. Světloň je mazaný chlap; už mi nevěří – nemohl jsem jít hned za tebou, princí.“

„Je krásná...“ dumal princ poté, co poprvé pohlédl na Seylalu.

„Rozmyslel ses? Bylo by to tak nejlepší... i teď její krása pro mne nic neznamená. Nic takového pro mne nic neznamená. Jen je třeba to udělat a musím to být já.“

„Ano, budeš to ty... ačkoli je svůdnější, než jsem považoval za možné.“

Hlavní eunuch v rouchu se pokusil oba muže od sebe oddělit. Zostra strčil vetřelce do ramene. Seylala, jež uměla číst v pohybech, strnula hrůzou. Cizinec podobný šelmě se otočil, zaváhal a zabořil dýku hluboko do eunuchovy hrudi. Všechno se seběhlo během několika úderů srdce. Ostatní „ženy“, které viděly sotva něco víc než rozmazaný pohyb, kvílely a sténaly děsem, když se mrtvý eunuch zhroutil na drsnou podlahu. I bílé odění hodovnice přestali jít a shlukli se jako stádečko vyděšených ovcí.

„Bude podle mého. Varoval jsem tě, můj principi – nejen deset bratrů, ale všichni ostatní. Jestli nemáš žaludek na krveprolití, bylo by nejlepší, kdybys hned odešel. Moji muži tě očekávají. Udělám práci svého otce.“

„A co Zalbar? Nevěděl jsem nic, dokud k nim nepromluvil Molin.“

„Neviděli mě; je málo pravděpodobné, že tě spatří.“

Muž, oslovovaný jako princ, se vytratil do tmy. Druhý vytáhl dýku z mrtvého těla.

„Náš císařský princ neholduje rituálům plným krve a násilí,“ obrátil se ke všem ve stanu. „Požádal mne, abych se namísto něho ujal role mého otce. Chce zde někdo popřít mé právo jednat za Vashanku a mého prince?“

Otázka byla čistě řečnická. Zkrvavená mrtvola nesporně dosvědčovala, že princ mu takové právo neupírá, Seylala tak dlouho šhubala těžkým střapcem jednoho polštáře, až ho odtrhla, a teď ho za zády cupovala na kousky. Lpěla na víře, podle které byl její dosavadní život šípem naměřeným k dnešní noci. Vykoupí se tancem. Její důvěra však byla otřesena. Vždyť se eunuši, kteří tolik let vládli jejím životem, se krčili strachem a hodující muži se nesmyslně snažili najít si skrýš.

S nepříjemným úsměvem udělal muž–bůh velký krok ke stolu, ústy si z bochníku odtrhl sousto chleba a vyprázdnil pohár slané vody. Zdvihl nezdobený meč. Potěžkal nebezpečnou zbraň v ruce, vyvážil v prstech. Se stále stejným úsměvem na rtech přikročil k vyděšeným mužům v bílém. Navzdory drogám křičeli a pobíhali po stanu. Jejich počet klesal. Nejchytřejší, nejméně omámený se střemhlav vrhl do sítě oddělující skupinu hudebnic. Muž–bůh sledoval představitele svého bratra, jako by ani nebyla tma. Skočil za ním se zlostnou cílevědomostí, tak jak vyžadovala jeho úloha. Volnou rukou odmrštil ječící ženy na stranu a zkrvaveným mečem zasadil poslední rány. Poté, co zabíjení skončilo, posbíral hlavy svých nepřátel a na banketním stole z nich poskládal krvavou hromadu – stále mával tupým mečem, a tak pro něho nebylo snadné úkol provést a pro jiné zase pozorovat.

Seylala dosud klečela mezi polštáři. Přitáhla si průsvitné hedvábí těsně kolem těla a volnými konci obtočila paže. Stala se modrozelenou sochou. Látka vůbec neskrývala dívčinu krásu a jen málo tajila její rozechvělost a bledost vyvolanou hrůzou. Cizinec, ušpiněný krví, více bůh než člověk, umístil poslední trofej na stůl a obrátil svůj božský hněv na eunuchy v ženských šatech. Seylala si vytáhla jehlice z vlasů – medově hnědý vodopád jí zakryl oči a zastřel vyhled na povražděné strážce ležící na zemi. Nabrala si vlasy do dlaní a přitiskla je na uši. Stejně však věděla jak polomuži umírali. A stejně jako kdysi dítě i dnes žena se kolébala dopředu a dozadu a naříkavě si stěžovala bohům, jejichž jména již dávno zapomněla.

„Je čas, Azyuno.“

Jeho hlas vtrhl do jejích modliteb. Rukou ji uchopil za zápěstí a nelítostně ji vytáhl na nohy. Třásl se jí nohy. Kdyby ji nedržel, neunesly by ji. Zlehka s ní zatřásl a ona jen pevněji zavřela oči a ochable se mu zhoupala v rukou.

„Otevři oči, děvče. Je čas!“

Seylala uposlechla cizí vůli, otevřela oči a hodila vlasy dozadu. Ruka, která ji držela, byla čistá. Hlas, který jí poroučel, měl v sobě cosi ze zapomenuté divočiny, v níž se narodila. Měl vlasy stejné barvy jako ona, ale nebyl mužem, který přišel žádat o nevěstu. Visela

v jeho sevření stejně nemá a vyděšená jako tiché ženy za roztrhanou síťovinou.

Sklonil se k ní. „Zřejmě máš představovat žadonící Azyunu – bohužel se jí podobáš jen málo. Nenut’ mne, abych ti ublížil víc, než musím!“ zašeptal ji naléhavě do ucha. Dech měl teplý a těžký jako krev. „Nebo ti nevyprávěli celou legendu? Já jsem já, ja jsem Vashanka – oba začínáme být netrpěliví, děvče. Zatanči. Závisí na tom tvůj život.“

Držel ji za zápěstí. Teď ji však odmrští, až se rozplácla na krvi zbroceném koberci. Předloktím rudým od jeho sevření si shrnula vlasy. Muž–bůh si již předtím svlékl tmavý oděv, který měl na sobě při zabíjení, a teď stál poblíž podušek v čisté, zlatem protkané tunice, ale primitivní meč mu stále visel u stehna – rezavá šmouha na bílé tunice označovala místo, kde nebyl dokonale vyčištěn. Z jeho nohou vyčetla napětí, všimla si, jak se jeho levá ruka nepatrně natáhla po jilci meče, jedno obočí mírně kleslo a ona si vzpomněla, že tanec pro ni znamená svobodu.

Seylala propletla jednu ruku hřívou zacuchaných vlasů a dvěma prsty dala pokyn svým hudebnicím. Uhodily do strun a neuspořádaným, vrzavým akordem daly najevo pochopení. Hráčka na bubínek objevila obvyklý chvějivý bzukot svého nástroje a tanec započal.

Nejprve cítila nezvyklou zem pod kobercem a na něm vlhká místa. Stejně tak viděla ledové oči a vztažené prsty. Nato zbyly jen roky cviku, hudba a zoufalství samotného tance. Třikrát pocítila, jak padá při špatném kroku; třikrát ji hudba zachránila. Při otočkách a víření se vzpamatovala. Vůlí hnané svaly jí nedovolily pocítit trýzeň.

Plíce jí žhnuly, srdce bilo hlasitěji než bubínek. Tančila. Slyšela jen dunící rytmus hudby a svého srdce; viděla Azyunu, temnou a smyslnou, poprvé tančící před svým dravčím, krví potřísněným bratrem.

Bůh Vashanka se usmál a Seylala, spojení medových vlasů a modrozeleného hedvábí, začala dervišský závěr tance. Stěží se ovládajíc, v ústech slané kotvou chuť, prohnula trup a prudce klesla na koberec. Tělo ozářené světlem pochodní se lesklo potem, údy se chvěly.

Na konci jejích myšlenek se vznášela tma, naprostá temnota vyčerpání a smrti; svoboda, kterou nečekala. V doposud jasném středu svých myšlenek spatřila nejprve krvavého boha, nato pak cizince s medovými vlasy v bílém. Oba se usmívali, oba pomalu kráčeli k ní. Meč zmizel.

Silné paže vyprostily ramena z vlasů, lehce ji zdvihly z koberce a přitiskly k chladné, suché kůži. Ztěžklá paže ze sebe setřásla únavu, vyhledala jeho rameno a opřela se o ně. Milovala Azyuna svého bratra tak hluboce?

„Pusť ji! Já jsem ta pravá sestra pro tvůj chtíč.“ Hlas, který nepatřil Seylale, naplnil stan ohněm a ledem.

„Cime!“ poznal ji bílý a medový muž a nechal Seylalu bezmocně sklouznout zpět na koberec.

„Je otrokyně, loutka chrámu – jejich nástroj, kterým přemůžou tebe i Vashanku!“

„Co tě sem přivádí?“ hlas muže byl naplněn údivem, ale zrovna tak hněvem a snad v něm byla i stopa strachu. „Nevěděla jsi...“

„Páchne tu čarodějnictví a kněží. Včas jsem se dozvěděla o jakémisi spiknutí. Dlužím ti to. Hodlají boha spoutat.“

„Chtěli naplnit nevinného prince Vashankou a získat prince, ne-li dítě. Jejich plány už se zmařily dostatečně.“

Seylala se pomaličku obrátila a mírně zdvihla paži. Skrze vlasy zahlédla vysokou, štíhlou ženu s ocelově šedými proužky ve vlasech. Dech se jí teď zklidnil; tanec ji nezabil – jen bůh jí nyní může věnovat svobodu.

„Smrtelné tělo nesvazuje – jak dobře víš. Vashankovi děti nesou zvláštní prokletí...“ připomněl muž–bůh a přistoupil k ženě.

„Dokončíme tedy jejich ubohý rituál a zničíme kletbu. Až ta šmudla začne zase krváčet, zabijí ji. A my – kdo ví? Boží svoboda?“

Cime trhnutím rozvázala uzel svého roucha a odhalila tělo, jež bylo protikladem oceli v jejích vlasech. Seylala vytušila, že se jí muž zas o krok vzdálil. V uších jí zněla výsměšná slova Cime. Představila si Vashanku, jak se vrhá na svoji tmavou sestru. Tento muž–bůh by nic jiného udělat nemohl. A ona, Seylala, zůstane pannou až do úplňku. Zatímco se k sobě bratr se sestrou pomalu přibližovali, zachytila Seylala prsty na nohou jilec odloženého meče a přitáhla si

ho na dosah. S hadí mrštností a tichostí skočila mezi muže–boha a Cime. Postavila se ženě a porušila kouzlo, které táhlo dvojici k sobě.

„Je můj!“ vzkřikla hlasem tak zřídka užívaným, že mohl náležet samotné Azyuně. „Je můj a dá mi dítě, dá mi svobodu!“ Mečem mířila ženě na hrud’.

Sestra ustoupila. V očích jí plála zlost, zmařená touha a ještě mnohem víc, ale Seylala poznala v jejích pohybech strach a pochopila, že vyhrála. Prsty muže se propletly jejími medovými vlasy, na krku sevřely brož, která jí přidržovala tkaninu na rameni, a vytrhly sponu z jemného hedvábí.

„Má pravdu, Cime. Nemůžeš mne lákat jeho svobodou; už ji pociťuji příliš dlouho. Dohrajeme Světloonošovu malou hru do konce a necháme Tvář Chaosu, ať se nám všem vysměje. Děvče vyhrálo své dítě, tak běž – nebo jí dovolím, aby proti tobě ten stanový kolík použila.“

Tvář Cime prozrazovala, že je vzteky bez sebe, ale Seylale to bylo jedno. Meč jí vypadl z prstů, jakmile ji jeho paže podruhé zdvihly a tentokrát bez vyrušení donesly na polštáře. Rozdychtěně sáhla po tunice a strhala mu ji z ramen. Její odhodlání se vyrovnalo jeho. Němé ženy se chopily svých nástrojů a naplnily stan podmanivým vícehlasem.

Seylala v něm zabloudila, nezbylo nic než podušky a vzpomínka na hudbu. Pochodně dohořely již dávno a její milenec–bůh nebyl ve tmě ani děsivý ani krutý. Možná chtěl znásilňovat a působit bolest, ale její vášnivá touha po dítěti a svobodě ho pohltila a on jí nakonec usnul na prsou. Křivky jejího těla zapadly do jeho, a přestože neměla nic takového v úmyslu, rovněž usnula.

Náhle zavrčel a prudce se zvedl. Nechal ji ležet na polštářích, zmatenou a bezbrannou. Ostražitost mu napjala svaly na nohou. Aniž by znala důvod jeho náhlého znepokojení, zvedla se na lokti.

„Obleč se,“ zavelel a hodil na ni svou roztrhanou tuniku.

„Proč?“

„Bude tu oheň,“ pronesl, jako by jen opakoval slova, která mu již plula hlavou. „Křiváci, Cime nebo co... jsme prozrazeni.“

Popadl ji za paži a vytáhl na nohy. Stan kolem nich vybuchl plamenem. Seylala křečovitě svírala tuniku na hrudi. Přitiskla se k

němu. Nepatrný okamžik se nehýbal; požár smetl plátno stropu a hnal se ke koberci a polštářům, kde stáli. Jiskry jí skočily do dlouhých vlasů; vykřikla a bušila do plamínků, dokud je neuhasil svými rukama a nezvedl ji pevně do náruče.

Požár vysál z jeho tváře všechnu laskavost. Nahradila ji bolest a záblesk pomstychtivosti. Jeden z trámů, které podpíraly stan, praskl a zhroutil se přímo před ně. Vlna žáru mu chňapla po kolenou. Zaklínaje se jmény, která jí nic neříkala, kráčel peklem.

Pronikli kruhem plamenů do vlhka, jakým je naplněn přístavní vzduch před rozbřeskem. Rozkašlala se. Uvědomila si, že od chvíle, co ji zdvihl, tajila dech. Jak prudce vdechovala chladivý vzduch, ucítila hořký zápach připálených vlasů a ožehnutého masa.

„Tvé nohy?“ zašeptala.

„Zahojí se; vždycky se zahojí.“

„Jsi ale zraněný,“ odporovala. „Můžu jít – není třeba mě nosit.“

Zkroutila se, aby se uvolnila, sevřel ji však ještě pevněji a nepříjemněji. Začala se ho zase bát, jako by jejich společné chvíle ve stanu byly pouhým snem. Prsty, které jí tiskly paže a stehna, nemohly být nikdy něžné.

„Neublížil jsem ti,“ vyprskl. „Měl jsem víc žen, než si dokážu zapamatovat, ale ty jediná jsi měla takové nároky, které mne plně uspokojily. Dostala jsi svou svobodu a já jsem našel klid v náručí ženy. Pustím tě, až budeš v bezpečí, ne dřív.“

Nesl ji kolem poházených kamenů nedokončeného chrámu a na otevřené prostranství za hranicemi rankanského Asylu, k domům, které chátraly od doby, kdy Ilsig opustil město. Chvěla se a skrývala tichý pláč, avšak pevně se držela, když v šedavém světle před svítáním zamířil na nerovná, zarostlá pole. Zastavil u drolící se zdi a posadil ji na ni.

„Za svítání tudy půjdou Ďasové na hlídku; najdou tě a bezpečně dovedou k princovi a Světlonošovi.“

Nezeptala se, zda může jít s ním. Pevně své přání skryla. Ten, pro něhož otrokyně tančila, zmizel, možná navždy, a ten, kdo zůstal, nepatřil k mužům, které by bylo moudré následovat. A musela myslet na dítě... Přesto se však nemohla odvrátit, když se do ní

zabodával pohledem. Tvář mu poněkud změkla, jako by její milenec žil někde za tím hrozivým obličejem.

„Pověz mi své jméno,“ požádal ji hlasem napůl mírným, napůl výsměšným.

„Seylala.“

„Seveřanka, vid’? Hezké jméno. Budu si ho pamatovat.“

A byl pryč. Dlouhými kroky rázoval pustými zahradami zpět do města. Zahalila nahá ramena do potrhané, propálené tuniky a čekala.

7.

Molin Světlonoš spěchal nablýskanými kamennými chodbami paláce; nové sandály mu pleskaly o paty a zvuk se odrážel v prázdných chodbách. Připomněl mu klacíky obalené kůží, kterými se dorozumívají jeho otroci. Vzpomněl si, jak málo otroků zbylo v chrámu od záhadného požáru, který si při slavnosti Nelítostného před dvěma týdny vzal tolik životů.

Následujícího dne po ničivém ohni vyslal do hlavního města posla s úplným popisem událostí, tak jak jim rozuměl. Sám zprávu sepsal a zapečetil. Princ nemohl poslat vzkaz rychleji; žádná pošta se za tu dobu nemohla vrátit. Neměl jediný důvod si myslet, že by dnes Kadakithus nebo sám císař přemýšleli o Vashankovi. Ale princovo předvolání Molina předem ochromilo. Trmácel se dlouhými, pustými chodbami s ustaraným výrazem v obličeji.

Noc Nelítostného ho přesvědčila, že musí brát svého prince vážněji. Když zuhelnatělé kousky látky a dřeva dostatečně zchladly a Ďasové mohli požár vyšetřit, objevili na jednom místě hromadu zčernalých lebek. Těla deseti zločinců byla rozeseta ve shořelých troskách. Na někoho, kdo se vyjadřoval jako odpůrce krveprolití, obnovil Kadakithus legendu Vashankovy odplaty do posledního písmene – s přesností, jaké nebylo zapotřebí. Molin si ani nemohl vzpomenout, že by ji principi popisoval do takových podrobností.

Vedle princova trůnu stál Tempus, jenž se po další nevysvětlené nepřítomnosti vrátil do města. Mohutný, nelidský Ďas nevypadal šťastně – možná se začínaly ukazovat stopy věrnosti Svatému bratrstvu. Molin naposledy zalitoval, že neví, proč byl předvolán, pak pokývl heroldovi a uslyšel, jak je uváděn.

„Ach, Moline, tady jsi. Divili jsme se, co tě zdrželo,“ pozdravil jej princ se svým obvyklým půvabem.

„Zdá se, že můj nový byt, za který jsem nesmírně vděčný, je odtud vzdálen několik mil. Nikdy mne nenapadlo, že v malém paláci může být tolik chodeb.“

„Komnaty ti vyhovují? Paní Rosanda...“

„Dívka, která tančila tanec Azyuny – co se s ní stalo?“ vpadl do rozhovoru Tempus a Molin okamžité obrátil pozornost od prince na Ďasa.

„Několik popálenin,“ odvětil opatrně, když v Tempových očích zahlédl nelibost. K pohovoru si ho tedy pozval Ďas; nyní Molin nepochyboval. „Nejsou velké,“ dodal. „Jen malá nepříjemnost. Zdá se, že své zážitky překonala.“

„Osvobodil jsi ji, Moline? Je to tak?“ vmísil se rozčileně do řeči princ.

„Je vlastně příliš brzy říci, zda bude mít dítě. Myslel jsem si, že bude nejlépe chápat její přežití jako znamení boží přízně – jiné údaje nemáme. Nic si nepamatuješ, můj princi?“ Molin se díval na prince, ale úkosem pohlédl na Tempa. Kdykoli se hovořilo o Noci Nelítostného, v Ďasově tváři se něco objevilo, ale Molin měl pochybnosti, zda tomu někdy přijde na kloub. Kadakithus prohlašoval, že jej bůh posedl zcela beze zbytku a že si od okamžiku, kdy byl stan zapečetěn, až do východu slunce, kdy se probudil ve své vlastní posteli, vůbec nic nepamatuje.

„Pokud je těhotná?“ pokračoval Tempus.

„Pak bude prožívat své dny v chrámu se všemi poctami osvobozené otrokyně a živoucí choti našeho boha – jak víš. Mohla by mít značnou moc – uvidíme časem. To záleží na ní a na dítěti – pokud tu nějaké dítě je.“

„A pokud žádné dítě nebude?“

Molin pokrčil rameny. „V mnoha ohledech tu nebude žádný rozdíl. Není v moci chrámu odnímat pocty, kterými jsme někoho zahrnuli. Vashanka uznal za vhodné zachránit ji z pekla.“ Bylo snazší si představit, že Vashanka posedl spíš Tempa než prince, ale Molin se nestal veleknězem tak, že by otevřeně říkal své mínění. „Uznáváme ji jako První choť Asylu. Bylo by nejlepší, kdyby byla těhotná.“

Tempus přikývl a odvrátil pohled. Princ toto znamení očekával. Byl z rozhovoru ještě více nesvůj neboť Molin byl zvyklý skrývat tajemství. Princ neokázale opustil komnatu a nechal velekněze a Ďasa chvíli o samotě.

„V uplynulých dnech jsem s ní často rozmlouval. Je pozoruhodné, zjistíme-li, že otrokyně má rozum, že?“ řekl Molin nahlas jakoby pro sebe. Jestliže se Ďas zajímá o Seylalu, budou to chtít kněží využít. „Je přesvědčená, že spala s bohem – v ostatních ohledech je bystrá a nepodléhá nesprávným přesvědčením, ale víra v jejího milence je neotřesitelná. Stále pro něho tančí. V tichu. Opatřil jsem nové hedvábí, ale ženy a eunuši musí přijet z hlavního města a cesta bude nějakou dobu trvat.

Každý večer při západu slunce ji pozoruji; zdá se, že jí nevadím. Je nesmírně krásná, ale současně smutná a osamělá – od Noci Nelítostného se tanec změnil. Musíš někdy přijít a sám se podívat.“

Muž a jeho bůh

Janet Morris

1.

O slunovratu burácely nad Asylem bouře a blýskalo se na časy. Déšť spláchl prach z ulic a tváří žoldnéřů, kteří táhli městem při své cestě na sever, kde bude (jak prohlašovali věštci a potvrzovaly kolující zvěsti) císařství Ranke brzy najímat velké množství lidí a chystat se k válce.

Západně od města uhasínaly bouřky ohně, na nichž si vařili zbrojníci a markytánky. Samotné Asylum bylo natolik zchátralé, že je nepojalo a oni se uvelebili za hradbami. Dřepěli pod velkými, páchnoucími stany z nedostatečně vyčištěných kůží. Řemeslníci připravovali zbraně podle zakázek žoldáků. Vojáci měli pohled ostřejší než ten nejpečlivěji vykováný a naleštěný meč. Krásou zbroje musí v bitvě předčit své druhy, smrtícím účinkem cizince a protivníky, výší požadované mzdy si zajistí případné zaměstnavatele. Toho léta byly v Asylu k maní pěkné lehké krunýře, starodávne i moderní kyrysy, nejlepší na zakázku vyrobené sekery a meče a přilby s klenoty malovanými podle přání; když jste však s větrem v zádech kráčeli zástupem vojáků, páchla bríza jako nikdy předtím.

Tu a tam mezi ohništi, z nichž se valila pára, cvičili velitelé obléhacích čet a pevností své stavitele. Snažili se je zaměstnat, neboť nečinní muži snadno podlehnou podplácení vůdců protivníků, kteří chtějí vylepšit svá vojska. Na udržení pořádku měl císařův nevlastní bratr Kadakithis jen hrstku rankanských Ďasů ze své osobní gardy a místní posádku složenou z domácích Ilsižanů. Místní obyvatelé byli

sice podrobeni, ale dosud s Rankanci nesplynuli. Rankanci říkali Ilsižanům „Křiváci“, Křiváci mluvili o Rankancích jako o nahých barbarech a o jejich ženách ještě hůř. Ani déšť nemohl ochladit žár letitého soupeření.

Na ostrohu severně od majáku zastavil liják práce na novém paláci prince Kadakitha. Po pláži projížděl jen muž a kůň, oba z bronzu, oba urostlí, mohutní. Asylští vyvolavači, kteří kdysi o svém městě prohlašovali, že je „hned vlevo od ráje“, dnes zpívali jinou písničku: přezdívali Asylu Brána smrti a tomuto muži, který se jmenoval Tempus, říkali Smrt'ák.

Neměli pravdu. Byl najatým vyslancem rankanské kliky, usilující o změnu císaře; na laskavou přimluvu Kadakitha se stal Ďasem; byl i velitelem palácové bezpečnosti, neboť princ, kterému nebyl v jeho guvernéřském úřadu (nebo chcete-li vyhnanství) souzen úspěch, měl zoufale málo lidí. V poslední době se Tempus stal i královským architektem. Měl předpoklady jako každý jiný muž poblíž, vždyť opevnil víc měst, než kolik měl Kadakithis let. Princ navrhl místo ke stavbě; voják je prozkoumal a schválil. Nebyl zcela spokojen a vylepšil ho. Podél břehu vyhloubil pomocí volů příkop a opevňovací čety, které sem nechal dopravit, vztyčily dvojité hradby z pálených cihel, vyplnily je hrubým šterkem a obložily kamenem. Nakonec budou strmé hradby opatřeny hlubokým cimbuřím pro lukostřelce a doplněny strážními domky a zdvojenými bránami. I nedokončené hradby, které zamezily přístupu lidem z blízkého okolí a od majáku, se šklebily na město samolibým úsměvem kostlivce a obklopovaly sýpky, stáje, čerstvě obílené kasárny a pramen pitné vody. Tempus se zavázal, že pokud se sem válka přiblíží, budou přichystáni i na dlouhé a tuhé obléhání.

Počasí, které bylo jako dech boha zasvěceného smrti, mohlo zarazit práce na stavbě, ale Tempus pracoval vždy bez oddechu: ulevoval tak své duši muže, který nemohl spát a obrátil se zády ke svému bohu. Dnes očekával příjezd Kadakitha a své vlastní, dosud bezejmenné rankanské spojky. Chtěl poslat představit případné figure společné hry, dát ty dva dohromady a sledovat, zda se něco stane.

Když setkání zařizoval, nalézal se ještě pod ochrannou rukou boha Vashanky. Všechno se změnilo. Neměl již chuť sloužit

Vashankovi, bohu bouře, jenž řídil monarchii. Kdyby mohl, vymyslel by jak se zbavit svých rozličných hodností a čestného závazku ke Kadakithovi, uvolnil by se a připojil k žoldnérům, k nimž patřil duší (od doby, kdy ji měl zpět). Sestavil by kohortu, zamířil na sever a nechal se najmout za nejvyšší nabídku. Chtěl se po stehna brodit prolitou krví a vnitřnostmi a vidět, zda by se mu snad nepodařilo vrátit se matně zářící dimenzionální branou, do které jej kdysi dávno bůh vecpal, zpět do světa a věku, do jakého se narodil.

Protože věděl, že má naději menší než Kadakithis na titul císaře Horního a Dolního Ranke, a protože ztratil logické uvažování dané mu bohem, zůstalo mu jen sevření kletby. Prokletí stále otálelo. Kvůli němu se původně pokorný prosebník boha vzepřel. Spokojí se s malou námezdní jednotkou, jejíž členy si sám vybere a z nichž půjde sestavit armádu, která by nebyla jen chlapeckou hračkou, tak jako v současnosti síly Kadakitha. Z tohoto důvodu byl kontaktován, s takovým úkolem souhlasil. Zbývalo jen postarat se o souhlas Kadakitha.

Žoldnér v roli Ďasa vyhuboval koni, kterému se nelíbily ani nové podkovy se závažími, ani voda, bílá jako jeho podkolenky, která se mu ve vlnách hrnula kolem kolenou. Stejně jako kůň byl i Kadakithis jen možností, kterou je třeba správně využít; stejně jako kůň se i Kadakithis obával chybných kroků a důvěřoval jen sobě. To je nestoudná domýšlivost na koně či muže, když musí kůň i muž jít do války. Tempus přitáhl koni pod sebou uzdu, posunul svoji váhu a otěží přitahoval zvířeti rudobronzovou hlavu k hrudi, dokud spojení jeho vedení, tíha na přední části kopyt a polibky vln neukázaly koni, co od něj chce. Tempus cítil úspěch v hřebcově kroku; nepotřeboval vidět výsledek: ryzák zdvihal nohy vysoko jako tanečník. Pak si kůň směšně odrkl. Pociťoval sílu, kterou mu takový krok přinášel: škola byla v plném běhu. Možná, že kůň bude až na ty čtyři bílé podkolenky vyhovovat. Muž ho dotykem a stiskem kolen přivedl do cvalu, který nebyl rychlejší než chůze jiného koně. „Hodný, umí,“ pochválil zvíře a z pláže se ozval potlesk.

Mraky se rozešly; sluneční paprsky tančily po břehu plném vyplavených chaluh, po bronzovém hřebci a jeho jezdcí, sklouzly dolů na plátovanou suknicí a vykreslily kolem nich duhu. Tempus

pohlédl směrem k pevnině, kde osamocený eunuch v kočáru prince Kadakitha tleskal růžovými dlaněmi. Duha zmizela, mraky udusily slunce a pod pláštěm přitímný záhadný Ďas (o němž eunuch z vlastní zkušenosti věděl, že je schopen obnovy oddělené končetiny a je proto skutečně věčný; a je nepochybně nebezpečnější než všichni žoldáci, kteří se teď rojí kolem Asylu jako mouchy nad den starou zdechlinou) pobídl koně klusem vzhůru po pláži na pevnou půdu, kde čekal eunuch v kočáře.

„Co tu děláš, Cukrouši? Kde je tvůj pán Kadakithis?“ Tempus zastavil koně hezký kus za párem popudlivých vraníků. Eunuch měl podobnou barvu: Křivák. Hbitá ruka jej vykleštila v útlém mládí, takže odpověděl sladkým altem:

„Veliteli, nejstrašnější z Ďasů, přináším omluvy Jeho Výsosti a budeš-li mi věnovat pozornost, i hodnověrné zprávy.“

Eunuch, jemuž nebylo víc než sedmnáct, na něho toužebně hleděl. Kadakithis přijal tuto svéráznou hračku od otrokáře Jubala, navzdory otrokářově vlastní značce, kterou měl eunuch vypálenou vysoko na zadku, a záludnějším nebezpečím, která vyplývala z totožnosti jeho tvůrce. Tempus si jej všiml, když v paláci poprvé zaslechl jeho zpěvavý hlas, neboť ho slyšel již dříve. Byl směšný, domýšlivý, možná jen toužil po něčem víc než zahřívát někoho v posteli: nevadí; Tempus dlouho chtěl někoho, kdo patřil Jubalovi. Mezi ním a Jubalem zuřila soukromá válka, nevyhlášená a o to lítější. Trvala od doby, kdy Tempus přišel poprvé do Asylu a spatřil holedbavé maskované zabijáky, které si Jubal držel, aby dle vlastního výběru zastrašovali obyvatele západní části města. Tempus si z maskovaných vrahů udělal lovnou zvěř, ze západní čtvrti města soukromou oboru a lovná sezóna mohla začít. Posílal je na onen svět, znova a znova. Ale taktika se mění a Jubal byl teď příliš záludný, než aby Tempus vytrval, obzvláště nyní, když se podle povídání lidí rodí na severu vzpoura. Řekl pootevřeným rtům, čekajícím jen na svolení, aby mluvily, a mírným kolouším očím, které zbožně sledovaly každý jeho pohyb, aby eunuch vystoupil z vozu, lehl si před něho obličejem k zemi a odtud doručil vzkaz.

Eunuch poslechl. Chvěl se potěšením jako pes okouzlený sebemenší pozorností svého pána a s čelem v písku hlásil: „Můj

pane, princ mi nařizuje vyřídit, že byl zdržen jistými osobami a opozdí se, ale hodlá se ti věnovat. Kdybys chtěl vědět, proč se tak stalo, pak nemám jinou volbu než přiznat, že tři nejmocnější čarodějové, jejichž jména nesmějí být vyslovena, přišli do letního paláce v oblacích nejčernějšího dýmu a odporného zápachu. Voda ve fontánách zrudla, sochy plakaly a křičely a po mém pánu skákaly v lázni žáby. Všechno proto, že se Velcí čarodějové obávají, že by ses mohl pokusit o osvobození zabíječky kouzelníků zvané Cime, ještě než přijde před soud. Ačkoli je můj pán ujistil, že tak neučiníš, že jsi s ním o té ženě vůbec nemluvil, nebyli v době mého odchodu stále spokojeni, ale otrásali zdmi a vyvolávali duchy a všelijak kouzelnými cestami dokazovali, jak jim na případu záleží.“

Eunuch ztichl a čekal, až bude moci vstát. Na okamžik bylo naprosté ticho, pak bylo slyšet, jak Tempus sklouzl z koně. „Ukaž mi svou značku, hezounku,“ a eunuch rychle zavrtěl vystrčeným zadkem, aby mohl uposlechnout.

Vydupat přiznání z Křiváka, z Ilsížana, který byl poslední svého rodu a na konci svého rodu, trvalo Tempovi déle, než původně odhadoval. Eunuch nekřičel potěšením, proradností či agónií, ale přijal svůj osud tak jako všichni dobří Křiváci. Nehlučně se zmítal bolestí.

Když ho Tempus nechal jít, ačkoli kleštěnci tekla krev po nohou a viděl střevo, jak se jako mokrá pergamen zachytilo Tempovi za nehty, plakal úlevou a sliboval doručit varování co nejrychleji Kadakithovi. Políbil Tempovi ruku, přitiskl si jeho dlaň k bezvousé tváři a nikdy si neuvědomil, že on sám je vzkaz a že bude do západu slunce mrtev.

2.

Poklekl, aby si omyl ruku v příboji, a přistihl se, že si dávnou hantýrkou prozpěvuje zapomenutý pohřební žalozpěv, který se učí všichni žoldnéři. Měl ale skřípavý hlas a vzpomínky byly ošidnou

spletí plnou ostnů, a tak přestal, hned jak si uvědomil, že zpívá. Eunuch zemře, protože si Tempus pamatuje jeho hlas z pracovny ohavného Kurda, křehkého a hnusného vivisektora, z doby, kdy mu sloužil jako pokusné zvíře. Pamatuje si i jiné věci: pamatuje si spaleninu po cejchovacím železe a zápach škvířící se tkáň, hlasy dvou druhů, strážců, Ďasů Zalbara a Razkuliho, pronikající mlhou drog dírami, které v omámení otevřela bolest. A připomněl si zdlouhavé, bolestné hojení, kdy byl zavřený, aby nikoho nezastrašil pohled na muže, jemuž dorůstá končetina. Během uzdravování hluboce přemýšlel, hledal jistotu, nějaké zadostiučinění, které by odpovídalo jeho rozezlení. Ale nebyl si jist natolik, aby jednal. Teď, když si vyslechl eunuchův příběh, přestal pochybovat. Když přestal Tempus pochybovat, vytáhly sudičky účetní knihy.

Ale co do nich zapsat? Pud mu říkal, že to je černý Jubal, koho si žádá, ne dva Ďasové; Razkuli je nula a Zalbar jen necvičený kuň, který potřebuje drezírovat. Oni dva že bez cizí pomoci zajistili drogu do Tempova šňupacího tabáku, nechali jej označkovat, vyříznout mu jazyk a pak ho prodali tomu bezbožnému mrňavému Kurdovi, aby navěky strádal pod jeho nožem? Nemohl tomu uvěřit. Nicméně eunuch tvrdil – a v takové tísní nelže nikdo – že sice obchodník s otroky Jubal šel požádat Zalbara o pomoc proti Tempovi, nicméně nevěděl nic o osudu, který Ďasové zamýšleli svému druhu připravit. Nevadí; Jubalovy zločiny byly nespočetné. Tempus jej dostane za vyzvědačství – takový rozsudek lze vykonat okamžitě. Osobní nevraživost musí jít stranou: nehodí se svářit se s mrtvým.

Ale když ne Jubal, kdo tedy Tempovi vydláždil cestu do pekla? Měl podezření na práci boha. Od chvíle, kdy se ke svému bohu obrátil zády, šlo s ním všechno od desíti k pěti. V době, kdy Tempus ležel bezmocně připoután ke stolu, od něho snad Vashanka neodvrátil tvář, ale ani mu nepřispěchal na pomoc (ačkoli mu všechny odříznuté údy zase dorostly a všechna zranění se, podle soudu lidí, zahojila poměrně rychle). Ne, Vashanka, jeho patron, mu pomocnou ruku nepodal. Rychlost, jakou se Tempus uzdravoval, byla vždy v přímém poměru k radosti, jakou Vashankovi jeho služebník přinášel. Vashankova příšerná důtka muže strašně rozzuřila. Nevyslovené kletby a ďábelské urážky létaly mezi bohem

a mužem, který tehdy neměl jazyk, aby je mohl vykřičet. Nekonečného utrpení jej zbavil až zloděj Hanse, s nímž se setkal jen náhodou a kterého sotva znal. Teď byl Hansemu zavázán více, než mu bylo milé, a chmaták Stínolez věděl o Tempovi víc, než chtěl znát. Když dnes Tempus ve Spleti náhodou na zloděje narazil, uhnul pohledem, nesvůj a nedůvěřivý.

Ale ani tehdy nebyl rozchod Tempa s bohem úplný. S nadějí zastupoval Vashanku v jeho znovustvoření za Noci Nelítostného a při svádění Azyuny. Chtěl si boha usmířit a přitom si zachovat tvář – zbytečně. Brzy poté uslyšel, že zatkli jeho sestru Cime za bezohledné vraždy spících čarodějů. Teprve pak zahodil Vashankův amulet, který nosil od samého počátku své životní pouti – neměl na výběr. Jen tolik lze snést od lidí, tolik od bohů. Kdyby měl Zalbar špetku zdravého rozumu, vychutnal by si špatně skrývanou reakci Tempa na zprávu o obávané zabíječce mágů.

Zatkli ji a její jehlice posázené diamanty uzamkli v soudní síni, kde počkají na její konec.

Vrčel na Zalbara a myslel na ni, na její černé vlasy prokvetlé stříbrem v asylských kobkách nerozdělených na cely, kde si ji může po libosti vzít každý syfilitický násilník. On se jí nesmí ani dotknout, nesmí jí podat pomocnou ruku ze strachu, že by uvedl do pohybu síly, které nedokáže ovládat. Jeho rozchod s bohem pramenil z její přítomnosti v Asylu, stejně jako jeho nekonečné putování jako Vashankova miláčka vyplývalo z prudké hádky, kterou o ni vedl s jedním mágem. Kdyby sešel do hladomorny a odvedl ji odtud, byl by bůh usmířen; netoužil obnovit své vztahy s Vashankou, jenž odvrátil tvář od svého služebníka. Kdyby ji Tempus vyvedl a sám ji chránil, šlo by mu po krku celé čarodějnické bratrstvo; nechtěl se dostat do sporu s Mistry. Říkal jí, aby zde nezabýjela. Musí tady udržovat pořádek a řídit se literou zákona.

V době, kdy přijel Kadakithis v kočáru, jehož kožené závěsy byly ještě ulepené Křivákovou krví, měl Tempus náladu černější než sedlá krev, černou jako podivné, zaoblené mraky, ženoucí se od severovýchodu.

Kadakithův vznešený rankanský vzhled zružnila zuřivost, takže měl plet' tmavší než vybledlé vlasy: „Ale proč? Ve jménu všech

bohů, co ti to ubohé stvoření kdy udělalo? Dlužíš mi eunucha a vysvětlení.“ Klepal nalakovanými nehty o bronzovou loukoť kočáru.

„Jedna náhrada mě napadá,“ usmál se zdvořile Tempus, „můj pane. A k tomu proč... všichni kleštěnci jsou obojací. Tento donášel Jubalovi. Ledaže bys chtěl přizvat otrokáře na diplomatické jednání a nechat ho stát za těmi slonovinovými paravány, za kterými tví miláčci naslouchají, kdykoli se jim zachce. Jednal jsem ve shodě s výsadami, které mám jako velitel bezpečnosti. Dokud je mé jméno spojeno s bezpečím tvého paláce, pak tvůj palác bude bezpečný.“

„Všiváku! Jak si vůbec dovoluješ naznačovat, že bych se měl omluvit já tobě! Kdy se mnou budeš konečně jednat s náležitou úctou? Jedním dechem tvrdíš, že všichni eunuši zrazují, a nabízíš mi dalšího!“

„Uznávám tě. Úctu si schovávám pro lepší muže, než jsem já. Až takové důstojnosti dosáhneš, poznáme to oba: nebudeš se muset ptát. Do té doby mi buď věř, nebo mě zprosti závazků.“ Počkal si, zda princ promluví. Pak pokračoval: „Teď k eunuchovi, kterého nabízím výměnou. Chci, abys zajistil jeho výcvik. Máš rád Jubalovu práci; vkaž mu, že se tvému eunuchovi stala nehoda a že si přeješ svěřit do jeho péče jiného. Chceš, aby ho naučil stejným způsobům. Pověz mu, že jsi za něj zaplatil spoustu peněz a že v něj vkládáš velké naděje.“

„Máš takového eunucha?“

„Budu ho mít.“

„A čekáš, že si vezmu na svědomí vyzvědače, kterého k němu pošleš – zajisté, aby ti pomohl – aniž bych znal tvé úmysly nebo alespoň podrobnosti Křivákova přiznání?“

„Měl bys vědět, můj pane, že budeš muset souhlasit nebo nesouhlasit. Budeš tak bez viny.“

Dva muži se navzájem sledovali. Drželi na uzdě nepřátelství, které mezi nimi přeskakovalo v dlouhé nebezpečné odmlce jako blesk samého Vashanky.

Kadakithis si prudkým pohybem přehodil purpurový plášť bez rukávů přes rameno. Pohledem přivřených očí sjel z Tempa do pomalu končícího dne. „Co je to za mrak?“

Tempus se otočil v sedle, pak se zas posadil zpříma. „Mohlo by jít o našeho přítele z Ranke.“

Princ přikývl. „Než dorazí, mohli bychom tedy probrat záležitost naší vězeňkyně Cime.“

Tempův kůň si odfrkl a hodil hlavou. Tančil na místě. „Není co probírat.“

„Ale...? Proč jsi za mnou kvůli ní nepřišel? Předtím jsem mohl něco udělat. Nyní nemohu...“

„Nežádal jsem tě. Nežádám tě.“ Hlas měl rezavý jako ostří na brusu a Kadakithis se napřímil. „Nemohu se do toho zamíchat.“

„Kvůli vlastní sestře? Nezasáhneš?“

„Věř si, čemu chceš, princí. Nebudu s nikým probírat klepy, i kdyby šlo o samotného prince nebo krále.“

Tehdy se princ přestal ovládat. V Ranke ho nazývali princem až příliš často. Začal Ďasovi spílat.

Muž seděl docela klidně na koni, kterého mu daroval princ. Zahalovala jej pouze suknice, ačkoli se den chýlil k závěru. Nepřestával na prince upírat temný, zkoumavý pohled. Kadakithis zakončil projev slovy: „... největší potíž s tebou je, že cokoli o tobě říkají, může být pravda, takže člověk neví čemu věřit.“

„Věř, co ti říká srdce,“ navrhl hlas stejně skřípavý, jako když se o sebe drou kameny. Temný mrak se přiblížil a vznášel se nad pláží.

Zdánlivě klesl do písku. Koně se vyplašili, couvli, krky natažené, rozšířené nozdry. Tempus přivedl svého ryzáka bokem ke spřežení, které tahalo kočár, a sklonil se, aby chytil uzdu vedoucího koně, když z průhledného středu mraku vyšel uši rvoucí zvuk trubky.

V té chvíli Ďas zdvihl hlavu a Kadakithis spatřil, že se chvěje. Viděl oblouk obočí, jiskru v očích, posazených hluboko v důlcích z kosti a víčka. Pak Tempus opět promluvil na kočárové koně, kteří k němu natočili uši a přijali jeho radu. Pustil uzdu vedoucího koně a svého pobídl ostruhami. Postavil se s ním mezi Kadakithův kočár a zjevení, které se vynořilo z popelavě šedého oblaku. Mrak se nad nimi skláněl dlouhou dobu, navzdory směru větru.

Muž na koni, kterého bylo vidět uvnitř mraku, zamával: pohyb šarlatové rukavice, rychlý krouživý pohyb vínově rudého pláště. Za svým střapci zdobeným ořem vedl dalšího. Druhý, šedý kůň s očima

plným ohně znovu vyplašil ostatní hřebce na pláži. V hloubce mraku bylo vidět kamenný dům, jenž se nepodobal žádné stavbě v Asylu, obloha modřejší a kopce plodnější, než jaké Kadakithis znal.

Vycházel první kůň, otěže mu plandaly, tlama a krk vrhaly stíny na udusaný asylský písek; za kopyty se mu zvedala zrnka písku, vyšlo celé zvíře, jeho jezdec a vtom stál před Ďasem na dlouhém provaze vedený druhý kůň, zhmotnělý a nehybný. Mrak za nimi zavířil a se slyšitelným bouchnutím zmizel.

„Zdravím tě, Hádankáři,“ řekl Tempovi jezdec ve vínovém a v šarlatovém odění, když sňal přilbu s krvavě rudým klenotem.

„Nečekal jsem tě, Abarsi. Co může být tak naléhavé?“

„Slyšel jsem o smrti tvého tróského koně. Napadlo mě, že ti přivedu jiného. Snad ti přinese štěstí. A když už jsem se za tebou chystal, naši přátelé navrhli, abych ti přinesl, co jsi žádal. Už dlouho se s tebou chci sejít.“ Pobídl koně ostruhami, přiblížil se a natáhl ruku.

Ryzák a šedý hřebec natáhli klenuté krky a vyrazili proti sobě cvakajícími zuby. Doširoka otevřené tlamy řičely, doprovázeny sklopenýma ušima a koulením očí. Nad koňským nepřátelstvím bylo slyšet úryvky tiché hry se slovy, výpady a odvety: „... zklamán, že jsi nemohl postavit chrám.“ „... budu rád, když mne zde zastoupíš a pokusíš se. Základy chrámových prostor jsou znesvěceny, zodpovědný kněz je ještě úplatnější, než by šlo ospravedlnit politickými zájmy. Myji si ruce...“ „... bezprostředně hrozí válka, jak můžeš...“ „Už se nezatažuji bojem bohů mezi sebou.“ „To není možné.“ „... poslouchej o vzpouře nebo se rozloučím!“ „... Jeho jméno je nevyslovitelné, stejně jako jméno jeho říše, ale myslím, že se ho naučíme tak dobře, že si ho budeme mumlat ze spaní...“ „Já nespím. Záleží na správných důstojnících v poli a mužích natolik mladých, že posledně nebojovali ve vnitrozemí.“ „Tady? Stačí dostat se do hlavního města a všechno dopadne líp. Dovol, ať jsem první, kdo...“

Opomenutý Kadakithis si odkašlal.

Oba muži si prince změřili přísným pohledem, jako by dítě přerušilo dospělé. Tempus v sedle rozpráhl paže a hluboce se uklonil. Jezdec v rudém s naleštěným kyrysem si přidržel přilbu pod paží a

přiblížil se ke kočáru. Když míjel Tempa, podal mu provaz s druhým koněm.

„Abarsis, toho času z Ranke,“ představil se tajemný, pěstěný hlas ozbrojence, jehož lesklé černé vlasy se zhouply na krk, silný jako u mladého býčka. Byl ze starého rodu, měl dvorský půvab a tvář z basreliéfů, velké elegantní oči. Byly znepokojivě moudré a stejně modrošedé jako obrovský kůň, kterého s jistými obtížemi držel Tempus. Muž si nevšímal říčení právě se seznamujících hřebců a pokračoval: „Princi, kéž se ti vždy daří v tvém úsilí a rostou tvé statky. Přináším opětovné potvrzení našeho svazku.“ Vytáhl měšec naditý mincemi.

Tempus sebou neznatelně trhl. Omotal si provaz šedého koně kolem ruky, nesmírně jemně si k sobě přitáhl jeho hlavu, až mohl zvířeti pevně přitisknout pěst mezi uši a tak je utiší.

„Co je to? Tady je dost peněz na postavení armády!“ zachmuřil se Kadakithis, potěškáváje váček zkusmo na dlani.

Srdečnou, seveřansky hezkou tvář rankanského vyslance prosvětлил zdvořilý, dokonalý úsměv. „Ty jsi mu tedy nic neřekl, Hádankáři?“

„Ne. Chtěl jsem, ale nedostal jsem příležitost. Nejsem si ani jistý, zda ji budeme budovat, nebo jestli jde o mé odchodné.“ Přehodil nohu přes ryzákův krk a zadkem ke koni z něj sklouzl, pustil jeho otěže a odkráčel po pláži s uzdou nového tróského koně v ruce.

Rankanec opatrně zahákl přílbu na jednu ze stříbrných růžic na sedle. „Vy dva spolu nevycházíte, pokud dobře rozumím. Princi Kadakithe, musíš na něho pomalu. Jednej s ním tak, jako on zachází se svými koni; potřebuje citlivou ruku.“

„Potřebuje zasloužený trest. Je nesnesitelný! Co je to za peníze? Řekl ti, že jsem na prodej? Nejsem!“

„Obrátil se zády ke svému bohu a bůh ho nechal běžet. Až se vyčerpá, přijme jej bůh zpět. Předtím se ti zdál celkem příjemný, vsadil bych se. Napadli ho tví vlastní lidé, muži, kterým se zavázal a kteří přísahali věrnost jemu. Co čekáš? Nebude mít pokoje, dokud se záležitost nevyřeší.“

„Co to znamená? Moji muži? Máš na mysli jeho dlouhou nevysvětlenou nepřítomnost? Připouštím, změnil se. Ale jak víš o věcech, které by mně neřekl?“

Půvabnou tvář ozbrojeného muže zalil úsměv jako východ slunce. „Bůh mi říká, co potřebuji vědět. Jak by vypadalo, kdyby za tebou přiběhl jako dítě za otcem s žalováním o sporech mezi tvými vojáky? Čest mu to nedovolí. Co se týká té... hotovosti... kterou držíš, když jsme ho sem posílali, bylo domluveno, že až vycítí, že by ses mohl stát králem, podá nám zprávu. Řekli mi, že o tom víš.“

„V zásadě. Ale nemohu tak velký dar přijmout.“

„Přijmi půjčku, tak jako museli jiní před tebou. Ted' není čas na zdvořilosti. V dnešní době schopnost stát se králem nezajišťuje královský trůn. Král musí být víc než muž, musí být hrdinou. Je třeba mnoha mužů, aby stvořili hrdinu, a vhodné doby. Blíží se příležitost. Bouře ve vnitrozemí a nové povstání proti císařství za severním horským masivem. Musíš se vyznamenat v boji nebo postavit armádu, kterou bychom mohli kolem tebe veřejně soustředit my, kdož hledáme změnu. Nemůžeš to dokázat s tím, co máš, císař na všechno dohlédl.“

„S jakým úrokem očekáváte, že půjčku splatím?“

„Stejnou hodnotu, nic víc. Pokud princ, můj pán, bude mít trpělivost, vysvětlím všechno k plné spokojenosti Tvé výsosti. Takový je i pravý důvod mého příchodu.“

„Tak tedy vysvětluj.“

„Nejprve malé odbočení, abychom se dobrali podstaty. Nepochybně máš nějakou představu, kdo a co je muž, kterému říkáš Tempus. Jistě jsi o něm slyšel od svých čarodějů a od jeho nepřátel mezi hodnostáři čarodějnického bratrstva. Dovol, ať tvé údaje doplním: Kam přichází, nešetří bůh svým požehnáním. Podle kosmologických pravidel stavovského kultu a monarchie je boží podpora spojena s přítomností Tempa. Ačkoli jsou mezi ním a bohem rozpory, nemáš bez něho naději na triumf. Můj otec všechno zjistil. Tempus je sice díky svému prokletí zvrácený, ale má příliš velkou hodnotu, než abys jej nevyužil a nedocenil. Pokud chceš raději zůstat navždy princátkem, stačí říct a já donesu zprávu domů. Zapomeneme na záležitost tohoto království a s tím spojenou

otázkou přípravy malé armády a já propustím Tempa. Šel by hned, tím si buď jist.“

„Tvůj otec? Kdo proboha jsi?“

„Ach, má namyšlenost je neodpustitelná; myslel jsem, že mne poznáš. Všichni v těchto dnech překypujeme sebevědomím. Není divu, že se události vyhrotily. Jsem Muž Boha Horního Ranke, Jediný přítel žoldnérů, hrdina, Syn Obránce a tak dále.“

„Vashankův velekněz.“

„V Horním království.“

„Moje a tvoje rodina navzájem oslabovaly své rody,“ prohlásil suše Kadakithis slovy, v nichž nezazněla ani omluva, ani lítost. Přece však teď hleděl na druhého muže jinak. Uvažoval, že oba byli ve věku kdy mávali dřevěnými meči na stinných nádvořích, zatímco na bojištích daleko od nich zuřila divoká řež.

„Do vyhlazení,“ poznamenal tmavý mladík. „Ale my jsme spolu nebojovali a dnes máme jiného nepřítele, společnou hrozbu. To stačí.“

„Ty a Tempus jste se nikdy nesetkali?“

„Znal mého otce. A když mi bylo deset a zemřel mi otec a vojska se rozprchla, našel mi domov. Později, když jsem přišel k bohu a žoldáckému bratrstvu, snažil jsem se ho najít. Ale nestál o setkání.“ Pokrčil rameny a ohlédl se za mužem, který vedl modrošedého koně do modrošedých stínů, vrhajících se do modročerného moře. „Víš, každý má svého hrdinu. Skutečnému muži nemůže bůh stačit; touží po vzoru z masa a kostí. Když si ke mně poslal pro koně a bůh souhlasil, byl jsem naplněn radostí. Teď snad mohu udělat víc. Možná ten kůň nakonec nezahynul zbytečně.“

„Nerozumím ti, knězi.“

„Můj pane, nepředstavuj si, že jsem svatý. Jsem Vashankův kněz: znám hodně žalozpěvů a přísah a třicet tři způsoby jak zažehnout katafalk válečníka. V bratrstvu žoldnérů mi říkají Pastorek. Byl bych potěšen, kdybys mne tak mohl oslovovat. Rád bych si s tebou v budoucnosti pohovořil důkladněji – Tvůj osud a přání Hromovládce, našeho pána, se možná spojí.“

„Nevím jistě, zda ve svém srdci dokáží pro takového boha najít místo; je dost těžké předstírat zbožnost,“ zavrčel Kadakithis a úkosem pohlédl na Tempa v přítmí.

„Jistě je najdeš,“ slíbil kněz a sesedl z koně. Přistoupil k Tempovu ryzáku, přirostlému k zemi. Abarsis se shýbl a natáhl se kolem zvířecí nohy s bílou podkolenkou. „Podívej, princi,“ vybídl jej a zvedl hlavu, aby viděl Kadakithovi do tváře. Prsty vytáhl zlatý řetízek, zaklíněný v úchyty závaží na koňské podkově. Na konci řetízku se zlatě blýskal, byť zašpiněný pískem, Tempův amulet. „Bůh jej chce nazpět.“

3.

Žoldnéře přineslo do Asylu buď zdlouhavé putování po souši od západu, které je celé pokrylo prachem, nebo drsná plavba, při níž jim modraly rty chladem. Místa, kam ve městě směřovali, již nebyla pouze rozmařilá, ale přímo hanebná. Kapsáři a kuplířky dnes nebyli ve Spleti v bezpečí; lichvář a čaroděj spěšně prchali do dveří v ulicích, kde si dříve pyšně vykračovali bez obav z napadení, vůdci zločineckých tlup se báli vlastního stínu.

Dnes tudy v časných ranních hodinách kráčely křivonohé štětky se zasněnýma očima, předvádějící svou novou nádheru, zatímco většina žoldáků dosud spala; v krčmách se vystřídaly směny, ale bály se zavřít své dveře ze strachu, že to žoldnéři vezmou jako záminku a urazí se. I na samém počátku dne byly hostince plné šarvátek a příkopy plné jejich obětí. Vojáci z místní posádky a Dasové nemohli být všudypřítomní: kdekoli právě nebyli, měli žoldnéři povyražení a dnes ráno Spleť vojáky ještě neviděla.

Přestože dosud nikdy nezažilo Asylum tučnější časy, za úsvitu každý cech a občanské sdružení vyslaly do paláce své vyslance se stížnostmi.

Lastel, známý též jako Bezpalec, nedokázal pochopit, proč jsou Asylané tak nešťastní. Lastel byl velice šťastný: je naživu a vrátil se

obsluhovat k výčepnímu pultu Oplzlého jednorožce, Jednorožec vydělává a peníze vždycky dělaly Lastelovi radost. Být naživu byl pocit, který dokázal Lastel ocenit teprve v poslední době. Strávil totiž celé věky jako zajatec prokletí, kdy prožíval nekonečnou iluzorní smrt. Zaplatil si očarování sebe sama a kouzlo se obrátilo proti němu. Mohli za to synové jeho zesnulého tvůrce Mizraitha, čaroděje nejvyšší třídy. Ani nevěděl, kdo z něj kouzlo sňal. Každou noc sice čekal, že se k pultu přitočí jeho záhadný dobrodinec a bude se dožadovat odměny, ale nikdo nepřišel a neřekl: „Lastele, zachránil jsem tě. Byl jsem to já. Ukaž teď svoji vděčnost.“ Ale moc dobře věděl, že brzy takový den přijde. Nedovolil, aby mu podráždění zkazilo radost. Loď mu přivezla novou zásilku carronského krrfu (černé, nepančované drogy, opatřené pečeti, celý balíček, který by každého žoldnéře v Asylu dohnal k vraždě), tak dobrého, že upustil od nápadu nabízet ho na trhu. Když uvažoval, jak s ním naloží, napadlo ho, že si nechá všechn pro sebe. Teď byl teprve spokojený. Už nebylo důležité, kolik se toho dne v nálevně strhlo rvaček nebo jak vysoko stálo slunce, když se dostal do postele...

Dnes ráno byl šťastný i Tempus. Měl pod sebou skvělého tróského koně a obklopovaly ho známky válečných příprav. Navzdory hodině viděl dost drsných těžkooděnců a zarputilých bojovníků od střeleckých jednotek se zalomenými luky (jejichž tětivy byly spleteny z ženských vlasů) a šípy (opatřenými otrávenými ostny). Věděl, že nesní: takoví jako on nesní s otevřenýma očima! Pro ně byla válka skutečná. A kterýkoli z nich mohl být jeho. V tříslech cítil jemný tlak peněz, určených k odvodu vojáků, a pohvizdoval si popěvek bez melodie. Tróský kuň si razil cestu k Oplzlému jednorožci.

Bezpalci končí šťastný život.

Tempus ponechal tróského koně jeho vlastnímu uvážení, když pustil otěže a přikázal: „Zůstaň.“ Pokud by někoho napadlo, že jen čeká, až ho někdo ukradne, hodně by se naučil o plemenu, které se chová pouze v Sýru a pochází z původní tróské linie.

V Jednorožci bylo pár místních. Chrápali jeden vedle druhého, opření o stoly. Odpadky v pytlích čekaly, až je někdo odtahá na ulici.

Bezpalec stál za pultem, široká ramena svěšená a umýval džbány. Nad sebou měl na sloupku zavěšené bronzové zrcadlo, ve kterém mohl sledovat všechno dění.

Tempus zadupal na prkenné podlaze a zařinčel pancířem: zvlášť se pro tuto příležitost oblékl. Sáhl do truhly, o které si myslel, že ji už nikdy neotevře. Lastelovo vytrénované zápasnické tělo bylo hned ve střehu. Plynulým pohybem se otočil a stanul Tempovi tvář v tvář. Bez rozpaků si prohlížel zjev vzrůstem podobný bohu, který byl oděný do dlouhého pláště bez rukávů z leopardí kůže a přilby osazené kančími kly, starodávného, smaltem zdobeného náprsního krunýře. Nesl si luk z rohů kozorožce, vklíněných do zlatého úchyty.

„Co jsi při Azyanině číče zač?“ zařval Bezpalec. Všichni zákazníci se začali sbírat ke spěšnému odchodu.

„Já jsem Tempus,“ řekl. Přistoupil k pultu a odložil přilbu, takže se z ní vylily jeho světle medové vlasy. „Náhodou jsme se dosud nesetkali.“ Napřáhl ruku, ozdobenou na zápěstí zlatým chráničem.

„Veliteli,“ dal Bezpalec opatrně najevo poznání. Čelo se mu svraštilo. „Je dobré vědět, že jsi na naší straně. Ale nemůžeš chodit sem... Můj –“

„Jsem zde, Lasteli. Když jsi tak nevysvětlitelně zmizel, chodil jsem do tvé krčmy často a dostávalo se mi zdarma laskavých služeb. V této chvíli jsem se však nepřišel najíst a napít s lidmi, kteří mne považují za osobu stejně zkaženou, jako jsou oni sami. Jsou tací, Lasteli, kdož vědí, kde jsi byl, a proč – a jeden člověk, který zrušil prokletí, jež tě poutalo. Kdyby ti na tom vskutku záleželo, byl bys ho již našel.“ Tempus oslovil Bezpalce dvakrát jeho pravým jménem, které neměla znát žádná osoba z paláce nebo obyvatel Spleti.

„Veliteli, dovol, ať si jdu po své práci.“ Lastel se za pultem doslova plazil.

„Není čas, obchodníku s krrfem. Mizraithovi synové, Stefab a Marype, Markmor: ty tři a další zabila Cime, jež teď v kobce čeká na rozsudek. Myslel jsem, že bys o ní měl vědět.“

„Co říkáš? Chceš, abych ji odtud dostal? Udělej to sám.“

„Žádný člověk,“ řekl Ďas, „nemůže z paláce nikoho odvést násilím. Já jsem zodpovědný za bezpečnost. Kdyby unikla, měl bych

co dělat, abych Kadakithovi vysvětlil, co se nepovedlo. A dnes večer se zde sejdu s padesáti starými přáteli z žoldněřského bratrstva. Nerad bych, aby naši sešlost něco pokazilo. Také po žádném muži nežádám, aby mi slepě důvěřoval nebo šel někam, kde jsem nebyl.“ Ušklíbl se jako plenitel a rozmáchl se. „Měl bys raději najmout nějakou obsluhu navíc. A samozřejmě, jako laskavost pro mne, připravíš půl dávky krrfu. Jakmile jednou uvidíš mé muže, když jsou hezky ukáznění, budeš moci lépe odhadnout, co by se stalo, kdyby byli neukáznění, a zvážit své možnosti. Většina mužů, které najímám, si myslí, že práce pro mě se jim vyplatí. Až se rozmyslíš, upřesníme si čas a domluvíme se.“

Ani význam šifry, ani plán, který skrýval, ani netajená hrozba nezapůsobily na muže, jenž neměl rád, když mu ve Spleti říkali „Lastel“. Zařval: „Pleteš se. To nemůžeš udělat. Já nemůžu! A co se týče krrfu, nevím nic o... žádném... krrfu.“

Ale muž byl již pryč. Lastel se třásl vzteky. Napadlo ho, že byl v očistci příliš dlouho; narušil mu nervy!

4.

Když soumrak zchladil Splet', přikolébal se k Jednorožci Stínolez. Bezpalcé nebylo nikde vidět; za pultem stál Dvoupalec.

Hanse usedl zády ke zdi, tam, kde rád seděl vypravěč, opřel se a pozoroval dveře. Čekal, až zhoustne nával, uvolní se jazyky, až se nějaký poháněč z karavany začne vychloubat svým zbožím. Žoldnéři pro zloděje neznamenalí pozhánání, ale nebezpečné kumpány, podobně jako Kadakithovy palácové ženy. Nechtěl, aby ho někdo k něčemu sváděl; nechtěl být každou chvíli rušen. Usilovně se proto snažil soustředit se na obchodní záležitosti, aby se na druhý Ilsův den neprobudil hladový. Pokud nedoplní hotovost, bude bez peněz.

Stínolez byl temný jako noc a ostrý jako luňák; víceranná kuše, nabitá studeným bronzem a šipkami do zásoby. Nosil dýky na místech, kde je nosí profesionálové, a safírově modrý, zlatý a

karmínový oděv, aby odpoutal pozornost od svých milovaných čepelí. Stvořilo jej Asylum: patřil mu a myslel si, že ho na něm již nemůže nic překvapit. Ale když dorazili žoldnéři, tak jako zákazníci do domu nevěstky, byl zraněn jako bastard coury, když se poprvé dozví, jak ho jeho matka živí.

Ted' už to bylo lepší; pochopil pravidla. Jedno pravidlo znělo: vstaň a uvolni jim své místo. Hanse nikomu místo neuvolňoval. Možná by si vzpomněl, že ho někde čekají nějaké neodkladné záležitosti nebo že se musí podívat na někoho, koho zrovna spěchal navštívit. Dnes večer si nevzpomněl na nic, co zapomněl; neviděl nikoho, kdo by mu stál za setkání. Když sedm žoldnéřů ucpalo vchod svými chocholy, kožešinami, jilci a pancíři, připravil se k obraně své lavice a díval se upřeně před sebe. Ale celá skupina šla k pultu. Jeden z nich, v dlouhém černém plášti bez rukávů, s hrudí, hlavou a zápěstími chráněnými železem, však ukázal přímo na Hanse, jako když muž míří šípem po natažené paži.

Muž chvílku rozmlouval s Dvoupalcem, sňal přilbu s chocholem z napohled krvavě rudých koňských žíní a sám se objevil u Hansova stolu. Zlodějem proběhlo zachvění od konečků černé kštiny až po prsty na nohou.

Žoldák k němu přistoupil asi deseti dlouhými houpavými kroky a za chůze tasil meč. Kdyby nebylo džbánu v jeho druhé ruce, stačil by Hanse provětrat svůj nůž, ještě než muž (nebo spíš mladík podle hladké srdcovité tváře) řekl: „Hanse, řečený Stínolez? Já jsem Abarsis, zvaný Pastorek. Doufal jsem, že tě najdu.“ Žoldněř se usmál, až ukázal oslnivé zuby, a naplocho položil meč se slonovinou vykládaným jilcem do mokrých koleček na stole. Posadil se a oběma rukama si podepřel bradu, aby na ně bylo dobře vidět.

Hanse pevně svíral nůž za pasem. Potom záchvěv zděšení opadl a čas začal zase plynout, namísto aby vršil jeden hrůzný okamžik na druhý. Hanse o sobě věděl, že není zbabělec, ale že se jím mihly vzpomínky na dvojnásobný zásah Vashankovými hůlkami hrůzy. Těžce oddechoval a žoldněř to možná viděl. Chtěl zvedání hrudníku zamaskovat a opřel se dozadu. Žoldněř s drahým vkusem ve výstroji nemohl být starší než on. A přece, jen královský syn si mohl dovolit takovou čepel, jaká před ním ležela. Hanse váhavě natáhl ruku, aby

se dotkl postříbřeného koše, hrušky posázené diamanty. Pohledem stále sledoval neosobní výraz ve tváři muže, který mu čepel nabízel. Ruka mu samovolně klouzala stále blíže a blíže k elegantní zbrani.

„Vážně se ti líbí,“ řekl Pastorek. „Nebyl jsem si jist. Doufám, že ho přijmeš. V mé zemi je zvykem, že když se setkáme s mužem, který vykonal hrdinský čin ve prospěch našeho domu, věnujeme mu něco malého na památku.“ Uvolnil ze svého opasku stříbrnou pochvu a položil ji vedle meče. Hanse zbraň pustil, jakoby pálila.

„Co jsem pro tebe kdy udělal?“

„Copak jsi nezachránil Hádankáře z velkého nebezpečí?“

„Koho?“

Opálená tvář se bezelstně usmívala. „Skutečně statečný muž se nechvástá. Chápu. Nebo je za tím něco víc? Přesně –“ Naklonil se dopředu; voněl jako čerstvě pokosená louka „– to potřebuji vědět. Rozumíš mi?“

Hanse mu věnoval pronikavý pohled a pomalu zavrtěl hlavou. Dlaně měl položené na stole, v blízkosti úžasného meče, který mu ten žoldnéřský Pastorek nabídl. Hádankář? Neznal nikoho takového jména.

„Chráníš ho? Není zapotřebí, ne přede mnou. Pověz mi, Stínolezi, jste s Tempem milenci?“

„Matko –!“ Do ruky mu sám od sebe skočil jeho oblíbený nůž. Užasle se na dýku podíval, potom ji zakryl druhou rukou a začal si ořezávat nehty. Tempus! Hádankář? Hanse očima pohladil žádoucí čepel. „Jednou nebo dvakrát jsem mu pomohl, to je vše.“

„Výborně,“ schválil odpověď mladík naproti. „Potom tedy o něj nebudeme muset bojovat. A mohli bychom si rovněž domluvit jistý obchod, služba za službu, který by mi udělal radost, a ty bys byl, podle mého skromného odhadu, alespoň na půl roku zajištěn.“

„Poslouchám,“ svolil Stínolez, rozhodnutý využít příležitost. Dýku vrátil do pochvy. Vzal do ruky krátký meč. Zasouval ho do pochvy a zase vytahoval, ostrážitý zkoumavý pohled připoután k šesti společníkům Pastorka Abarse.

Když zaslechl slova jako „diamantové jehlice“ a „Sál spravedlnosti“, zneklidněl. Ale beztak neviděl žádný způsob, jakým by si mohl dovolit předvést se světlému, modrošedému zraku

Pastorka jinak než jako hrdina. Obzvláště když byla v sázce částka, kterou mu Pastorek nabídl, obzvláště když dostal ušlechtilé tvarovaný meč, který jako by sloužil jen jako potvrzení schopnosti smyslného žoldnéře takovou sumu splatit. Jestli však uhradí tento obnos, zaplatí i víc. Hanse neočarovala záhadnost žoldáků natolik, aby spěchal do něčích služeb bez starého dobrého asylského smyslu pro výměnný obchod. Prozatím pozoroval šest úctu budících Pastorkových druhů, kteří čekali jako ušlechtilí lovečtí psi upravení na přehlídku, a vysledoval u nich jistou pružnost, podivnou úhlednost končetin a blízkost opáсанých boků. Blízcí přátelé, tihle chlapíci. Velice blízcí.

Abarsův zvučný hlas se odmlčel, čekal na Hansovu odpověď. Znepokojivě světlé oči sledovaly Hansův pohled, který se teď otevřeně upíral na jeho společníky.

„Řekneš tedy ano, příteli Hádankáře? A staneš se i mým přítelem? Moji ostatní druzi čekají pouze na tvůj souhlas, aby tě mohli obejmout jako bratra.“

„Patřím sám sobě,“ zamumlal Hanse.

Abarsis zdvihl jedno vyklenuté obočí. „A tak. Jsou členy mé dávné Svatého skupiny; nanejvýš vážení důstojníci; hrdinové, každá dvojice.“ Oceňoval Hansův obličej. „Že byste takový zvyk na jihu neměli? Podle tvé tváře soudím, že ne.“ Hlas měl křišťálově průzračný jako hluboká proudící voda. „Ti muži přísahali mně a sobě zvoleným druhům, že se kvůli cti vzdají života, že vytrvají a nikdy neustoupí, padnou v boji, pokud bude potřeba, bok po boku. Není svatější smlouvy, než je ta jejich. Kdybych měl tisíc takových, vládl bych zemi.“

„Který z nich je tvůj?“ Hanse se snažil nepošklebovat, nebýt svárlivý, ukázat, jak je pevný, ale jeho oči nemohly najít žádné příjemné místo, kde by spočinuly, takže nakonec zvedl darovaný meč a zkoumal hieratický nápis na jeho čepeli.

„Žádný. Odešel jsem od nich dávno, když můj druh odešel na nebesa. Teď, když je jich znovu zapotřebí, jsem je opět povolal do služby. Jde o přísně duchovní lásku, Hansi, tak je předepsáno. A jen ve Svatých skupinách je žoldnéřství tolik žádané.“

„Stejně to není můj styl.“

„Vypadáš zklamaně.“

„Jsem. Tvoji nabídkou. Zaplať dvakrát tolik a dostaneš ty krámy, po kterých toužíš. A pokud jde o tvé přátele, je mi jedno, jestli každému z nich špikuješ řít' dvakrát denně. Jen aby to nebylo součástí mojí práce. A nechci, aby si někdo myslel, že se přidávám k nějakému spolku.“

Abarsovou tváří se mihnul vděčný úsměv. „A tak, dvakrát. Jsem ti vydán na milost a nemilost.“

„Už jednou jsem pro Tem—, pro Hádankáře ty diamantové jehlice ukradl. Jednoduše jí je vrátí, až pro něho něco udělá, ať už je to cokoli. Jednou jsem ji měl a neudělala pro mne nic jiného než každá jiná štetka.“

„Cože? Ach, tak ty o nich nevíš? Neznáš legendu o jejich prokletí?“

„Legendu? Prokletí? Věděl jsem, že je čarodějnice. O tom mi něco vyprávěj! Jsem v nebezpečí? Můžeš zapomenout na celý ten nápad s jehlicemi. S čarodějnictvím nechci mít nic společného.“

„Sotva půjde o čáry, neměj obavy. Nedají se přenášet. Když byl mladý a ona panna, byl princem a idealistickým bláznem. Slyšel jsem, že jeho pravým otcem je bůh, takže ona není jeho pravým sourozencem, ale sám víš, jak je to s legendami. Otec pro ni jako pro princeznu hledal výhodný sňatek. Požádal ji o ruku největší z mágů, jehož moc neměla dodneška obdoby. Zhruba ve stejné době se Hádankář vzdal svého práva na trůn a uchýlil se do jeskyně filozofa. Šla ho poprosit o pomoc, jak se dostat z nepřijatelného stavu, a přesvědčit jej, že pokud přijde o panenství, nebude ji mág chtít. Hádankář byl jediným ze všech mužů, komu takový úkol svěřila; každý jiný by byl pohanou. Svedla ho snadno, neboť ji celé mládí miloval a nepřijatelná přitažlivost vlastní krve byla jednou z pohnutek, z nichž se zbavil prvorozeneckého práva. Nemilovala nic než sebe; některé věci se nikdy nezmění. Byl natolik moudrý, aby věděl, že se uvrhl do zkázy, ale muži se ochotně nechávají ničit ženami. Spoután chtíčem nedokázal jasně myslet; když se z něho probral, šel k Vashankovu oltáři, vrhl se na něj a poručil svůj osud bohu. Bůh jej přijal, a když se velký mág objevil a ze čtyř očí dštil oheň a čtvera ústa chrlila strašlivé kletby, boží ochrana ho částečně

zaštitila. Prokletí nicméně trvá. Putuje věčně světem, přinášeje smrt každému, kdo jej miluje, a odmítán každým, koho by mohl milovat. Ona se musí za peníze nabízet každému přichozímu, nemůže přijmout dar laskavosti za bolest, která se jí všechna ta hrozná léta ukazuje, neschopna dát lásku tak jako tomu bylo vždy. A tak i jí stojí bohové v cestě a je skutečně zatracená.“

Hanse jen třeštil oči na Pastorka, jehož hlas začal při vyprávění chraptět. Pak žoldněř skončil.

„Nuže, pomůžeš mi? Prosím. Chtěl by, abys to byl ty.“

Hanse se ohradil.

„Chtěl by, abych to byl já?“ zmačkal se zloděj. „On o tom neví!“ Stínolez se prudce odstrčil od stolu, až lavice zaskřípala.

Abarsis se natáhl a dotkl se ramena zloděje. Pohyb byl rychlý jako blesk a jemný jako dotek motýla. „Člověk musí pro přítele udělat to, co přítel pro sebe udělat nemůže. U takového muže přicházejí podobné příležitosti jen zřídka. Když ne pro něho nebo pro svůj výdělek nebo pro něco, co je ti svaté, udělej to pro mne a budu navěky tvým dlužníkem.“

Hanse si odfrkl, z jeho jestřábího nosu vyrazil sykavý zvuk, něco mezi netrpělivostí, podrážděností a zlostí.

„Hansi?“

„Ty ho chceš tím činem překvapit, že? Dozví se o tom, až bude po všem. Co když nemá smysl pro překvapení? Co když se mýlíš a on jí nepomáhá, protože ji chce mít právě tam, kde je? A navíc se snažím od něho a jeho záležitostí držet co nejdál.“

„Nepůjde o překvapení: všechno mu řeknu, hned jak to připravím. Učiním ti ještě jednu nabídku: Abych zmírnil tvé pochyby, dám ti o polovinu víc, než sis řekl. Ale to je má poslední nabídka.“

Stínolez si přimhouřenýma očima prohlížel srdčitou tvář Pastorka. Pak beze slova shrábl krátký meč ve stříbrné pochvě a připevnil si ho k opasku. „Domluveno,“ potvrdil Hanse.

„Dobře. Seznámíš se tedy s mými druhy?“ Pastorek, zvaný Abarsis pokynul půvabnou rukou s dlouhými prsty a oni odešli ze svého vyhnanství u pultu. Muži, samý úsměv, se začali seznamovat.

5.

Vivisektor Kurd, který zkoušel na Tempovi své umění, byl nalezen hezký kus cesty od své vepřovicové laboratoře, střeva roztahaná na třicet stop před sebou: byl tažen za své útroby; otvor vyříznutý v břiše, kterým byly vnitřnosti vytaženy ven, byl vykrojen odborníkem: určitě byl na vině žoldák. Jenže v Asylu bylo tolik žoldnéřů a vivisektor měl tak málo přátel, že nebyl nikdo stíhán.

Záležitost s hlavou Ďasa Razkuliho byla ovšem mnohem vážnější. Zalbar (jenž věděl, proč oba zemřeli a čím rukou a jenž se bál o vlastní život) přišel ke Kadakithovi s vypoulenýma očima svého přítele pod paží, zelený nevolností, v ústech stále pachout' zvratků, a vyprávěl principi, jak když za svítání kontroloval hlídky ve strážnici, projížděl Tempus branami a volal na něho: „Zalbare, mám pro tebe vzkaz.“

„Jo!“ dal mu Zalbar znamení rukou.

„Chytej,“ zasmál se Tempus a něco mu hodil. Šedák ržál, vyražel rezavé, démonické ječení a odklapal ve chvíli, kdy Zalbarova ruka nahnatela hlavu: lidskou; a jeho oči uviděly hlavu: Razkuliho a pak se začaly plnit slzami.

Kadakithis příběh vyslechl a celou dobu hleděl z okna za Zalbarem. Když Ďas skončil, pravil princ. „Opravdu nevím, co čekáš, že se ho snažíš tak neohrabaně ponížít.“

„Ale on říkal, že je to vzkaz pro mne,“ naléhal Zalbar. Uvědomil si svůj prosebný tón, zachmuřil se a napřímil.

„Vezmi si ho tedy k srdci, člověče. Nemůžu dovolit, abyste se vy dva neustále svářili. Pokud jde o něco jiného než prosté nepřátelství, nechci nic vědět. Abarsis, zvaný Pastorek, mne upozornil, že mám něco podobného očekávat! Žádám, aby to ustalo!“

„Pastorek!“ vyštěkl vysoký, hubený Zalbar jako muž vzývající boha pomsty k vyrovnanému boji. „Bývalý člen Svatého spolku, hledající slávu a smrt ve cti, bez ohledu na pořadí! Pastorek ti to povídal? Kněz Nelítostného? Můj pane, principi, pěstuješ si dnes nebezpečnou společnost! Jsou snad v Asylu všichni bohové vojsk spolu se svými starými známými, žoldnéřskými hordami? Chtěl jsem

se s tebou dohodnout, co s nimi uděláme, abychom je udrželi na uzdě –“

„Zalbare,“ skočil mu do řeči příkře Kadakithis. „Co se týče bohů, trvám na svém: nevěřím v ně. Co se týče žoldnéřů, nechej je být. Na své postavení jsi příliš přecitlivělý. Co se týče Tempa, promluvím si s ním. Změníš svůj postoj. A teď, pokud je to všechno...!“

Bylo to všechno. Byl to téměř konec celé služební dráhy Ďasa Zalbara; téměř uhodil svého vrchního velitele. Ale ovládl se, ačkoli se nedokázal přinutit ani k prostému pozdravu. Šel na svoji ubytovnu a pak do města a zbavil se svého hněvu způsobem, jaký mu byl nejbližší. Odplavil zármutek pitím a nato šel navštívit Myrtis, majitelku Domu Afrodisiina, která věděla, jak jej utěšit. Když viděla, jak mu puká srdce a třesou se ruce, nezeptala se, proč přišel, když u ní nebyl tak dlouho, ale přitiskla si jej k prsům a léčila jeho bolest, jak nejlépe uměla. Vzpomínala na všechnu ochranu, kterou jí poskytoval a na všechno dobré, co pro ni učinil. Dělal to očarován kouzlem lásky, které si kvůli němu kdysi koupila, a tak ho mohla mít alespoň jednu noc sama pro sebe a dělit se s ním o sny.

6.

Když Tempus opustil kasárna, odešel mezi lidi svého ražení. Ubytoval se v nocležně na sever od paláce, zase jednou v leopardí kůži, bronzu a železe a byl tam srdečně vítán.

Nemohl pochopit, proč se tak dlouho držel stranou. Snad jen že bez starých přátel nebude kamarádství tak příjemné.

Šel k misníku a dal si horké okořeněné a oslazené víno a nasypal si kozí sýr a rýži. Vzal si svažené víno do rohu, takže k němu mohli přicházet muži podle libosti.

Záležitost s eunuchem zůstala dosud nevyřešená; nebylo snadné najít vhodnou náhradu: v žoldnéřském bratrstvu nebylo mnoho kleštěnců. Společenská místnost byla rudá jako končící den a tmavá

jako hory, za nimiž zapadá slunce, a Tempus byl rád, že přišel. A tak když Abarsis, velekněz Horního Ranke, opustil své kumpány a dorazil, ale nesedl si mezi žoldnéře, kteří se shromáždili kolem Tempa, řekl devíti mužům, že se s nimi sejde v domluvenou hodinu, a na železem oděného Abarse zavolal:

„Bud' pozdraven, Pastorku. Přisedni si, prosím.“

„Bud' pozdraven, Hádankáři. Kéž ti bohové dopřejí věčnou slávu.“ Pohár v ruce, upíjel čistou vodu a oči jen o málo tmavší než jeho nápoj nespouštěl z Tempovy tváře. „Asylum tě dohnalo k pití?“ Ukázal na svažené víno.

„Střízlivý rozum je nejmoudřejší? Ne v téhle díře, kde je voda nebezpečná. Tak jako tak říkal jsem to dávno a daleko: k ničemu mě nenut'.“

Pastorkovi šklublo v hladké tváři. „Musím,“ zamumlal. „Jsi muž, kterému se snažím vyrovnat. Celý život naslouchám zvěstem o tobě a sbírám o tobě informace a studuji, co nám po tobě zůstalo na severu v legendách i vytesáno v kameni. Poslouchej: ‚Boj je otcem všech a králem všech; z někoho učinil bohy a z někoho muže, některé spoutal a jiným dal svobodu‘. Nebo: ‚Válka patří nám všem; boj je spravedlnost; všechny věci se rodí a umírají skrze boj‘. Vidíš, znám tvá slova, i ta, pod která ses podepsal jiným jménem. Nechtěj, abych je zde deklamoval. Rád bych s tebou pracoval, Bezesný. Bude to vrcholem mé kariéry.“ Vrhł na Tempa krátký pohled, který obnažil jeho naléhavé přání, pak jiskra v jeho očích pohasla a on znovu zaútočil: „Potřebuješ mne. Kdo jiný by se hodil víc? Kdo jiný tu má vypálený cejch a jizvy po vykleštění? A za sebou navíc život gladiátora v aréně jako sám Jubal? Kdo zde by ho mohl upoutat, více méně svést? A třeba –“

„Ne.“

Abarsis zalovil za opaskem a hodil na stůl zlatý amulet. „Bůh se tě nevzdá; zachytil se v nové podkově tvého ryzáka. Můj učitel, na něhož si jistě pamatuješ...?“

„Znám toho muže,“ potvrdil Tempus neradostně.

„Myslí si, že Asylum je koncem bytí; že ti, kdož sem přicházejí, jsou zatraceni, odsouzeni k záhubě; že Asylum je samo peklo.“

„Jak je tedy možné, Pastorku,“ namítl Tempus téměř vlídně, „že tady lidi umírají přirozenou smrtí? Pokud vím, jsem v Asylu jediná duše, která trpí navěky. Jedinou možnou výjimkou je má sestra, která možná ani duši nemá. Nauč se neposlušovat, co lidé říkají, knězi. Člověku jsou dostatečnou přítěží vlastní omyly, nemusí na sebe nakládat chyby druhých.“

„Pak mi dovol, abych byl tvou volbou! Není čas hledat jiného eunucha.“ Řekl to klidně, bez hořkosti, jako člověk, který se snaží správně usuzovat. „Mohu ti také přivést několik bojovníků, které asi neznáš a kteří by si sami od sebe netroufali tě oslovit. Můj Svatý spolek si toužebně přeje vstoupit do tvých služeb. Rozdělíš svou přízeň mezi venkovany a cizince, jež jsou si sotva vědomi cti, kterou jim prokazujete! Věnuj ji mně, nepravdu po ničem jiném...! Princ, který bude asi králem, mne neodhalí, ale předá mne Jubalovi jako neškoleného chlapce. Jsem na to trochu starý, ale zdá se, že v Asylu na takových maličkostech nezáleží. Přivedl jsem ti lidi. Dlužíš mi příležitost.“

Tempus si prstem zamíchal chladnoucí svařené víno. „Ten princ...“ Vydal ze sebe mrzutý povzdech, znějící jako když chřestí kosti, a změnil námět hovoru. „Nikdy z něho nebude velký král, jako byl tvůj otec. Můžeš mi vysvětlit, proč se o něho bůh tolik zajímá?“

„Bůh ti odpoví, až mu obětuješ tróského koně. Nebo nějakého člověka. Pak bude uchlácholen. Rituál znáš. Kdybys volil lidskou oběť, rád bych se nabídl... Už mi rozumíš? Nechci tě strašit...“

„Ani mě to nenapadlo.“

„Tedy... třeba riskuji tvoji nelibost, přece však říkám: miluji tě. Jedna noc s tebou by pro mne znamenala vrchol štěstí, práce pod tvým velením je můj dávný sen. Nechej mne, ať pro tebe udělám něco, co nemůže nikdo vykonat lépe, co pro tebe celý muž nemůže udělat vůbec!“

„Postoupím ti tu čest, když o ni tolik stojíš; nedá se ale odhadnout, co by mohli Jubalovi najatí jestřábi udělat eunuchovi, kterého tam pošleme.“

„S tvým a božím požehnáním jsem bez obav. A ty budeš nablízku, připraven k útoku na pevnost Černého Jubala. Zatímco budeš otrokáře zatýkat za věrolomné vyzvědačství, zařídí někdo útěk

té ženy. Rozumím tvým myšlenkám a zajistil jsem záchranu jejich zbraní.“

Tempus se spokojeně usmíval. „Ani nevím, co na to říct.“

„Pověz, že na mne shlížíš s laskavostí, že jsem pro tebe víc než špatná vzpomínka.“

Tempus zavrtěl hlavou a vzal si amulet, který mu Abarsis podával. „Přiď tedy, Pastorku, uvidíme, jakou část tvých úžasných vyhlídek dokážeme naplnit.“

7.

Od té doby se vyprávělo, že vyplenění otrokářova statku se účastnil Nelítostný. Nad strážnicemi obranné hradby křížovaly blesky, kutálely se v koulích po vnitřním nádvoří, spálily dubová vrata na popel. Půda duněla, bortila se a zase zvedala. V soukromém pokoji v srdci usedlosti se objevily hluboké trhliny. V komnatě otrokář laškoval s eunuchem s lesklými vlasy, kterého mu právě poslal Kadakithis na vychování. Udělat z takového otroka chlapečka na hraní bylo marnotratné plýtvání: aréna mu dala svaly a čas vysoký vzrůst a otrokářovi bylo líto vyždímat z něho dva nebo tři zbývající roky pro takové radosti, k jakým byl určen. Pravda byla taková, že taková krev se do chýší otroků dostane jen zřídka, že jeho vykleštění byl hřích na budoucích generacích: kdyby ho byl Jubal dostal včas – než byly provedeny řezy, v devíti nebo deseti letech – byl by si dal s jeho výchovou velkou námahu a používal ho k plemenitbě. Ale jeho značka a žlutohnědá kůže zaváněla severními horami a citadelami velkých čarodějů, kde zuřily války tak krutě, že žádný muž nebyl hrdý, že si pamatuje, co se tam dělo, ať už stál na kterékoli straně.

Nakonec nechal eunucha přivázaného řetězem za krk k nohám své postele a šel se podívat, co ten jekot a křik a modré záblesky a chvění prken v podlaze mají vlastně znamenat.

Obraz, který se mu naskytl na prahu, vůbec nechápal, ale dlouhými kroky se vrátil. Když šel kolem postele, stáhl ze sebe šat a

spěšně se ozbrojil, aby mohl bojovat s pekelnými silami svého nepřítele a jak se zdálo, i s celou nocí.

Přes hradbu mu na nádvoří svištěly zápalné koule napuštěné petrolejem; napjaté luky vystřelovaly hořící šípy; kopí a hra mečů vysílaly zlověstné záblesky a při zabíjení potichu ševelivě zpívaly. Jubal by si nikdy nepomyslel, že zde takový zpěv uslyší.

Nastalo hrůzu nahánějící ticho: žádné výkřiky, ani ze strany jestřábích masek, ani ze strany protivníků; plameny praskaly a koně, na místech, kde padli, supěli a chroptěli jako lidé.

Jubal si vzpomněl, jaký měl svíravý pocit v žaludku, když mu Zalbar důvěrně sdělil, že mučivý řev, vycházející z laboratoře vivisektora, je smrtelným zápasem Ďasa Tempa. Upamatoval se na předtuchu, již se nemohl zbavit od chvíle, kdy skupina jeho sužovaných nájemných bojovníků šla po muži, jenž pro kratochvíli zabíjel chlapy, nosící masku na znamení služby Jubalovi, a nepodařilo se jim ho skolit.

Dnes večer už bylo na úvahy příliš pozdě. Zbýl čas jen ponořit se do víru tuhé bitvy (jen kdyby ji dokázal najít: útok probíhá z temnoty, ze všech stran); vykřikovat rozkazy; nalézt velitele čelních družstev (dva); a jmenovat náhradníky za mrtvé (tři). Pak uslyšel válečný pokřik a nekonečné ječení a uvědomil si, že kdosi pustil otroky z chýší; ti, kdož neměli co ztratit, nenesli jiné zbraně, než jaké měli právě po ruce, ale hledali jen smrt v pomstě. Jubal spatřil bělmo vytřeštěných očí a vražedné škleby úst a nového eunucha z Kadakithova paláce, jak poskakuje před smečkou otroků. Rozběhl se. Klíč ke kleštěncově obojku byl v jeho šatu; vzpomněl si, že ho odhodil eunuchovi na dosah.

Utíkal v soukromém příboji hrůzy, v bublině, skrze niž jen stěží pronikaly jiné zvuky, ale v níž se stonásobně skřípavě odrazil jeho dech, v uších mu hlasitě dunělo rozbušené srdce. V běhu se ohlédl přes rameno a uviděl jakési v leopardí kůži oděné zjevení, v ruce kuší z rohu, jak klouzavě slézá po zdi strážnice. Utíkal až ke stáji, dokud neklopýtl o mrtvou jestřábí masku a tehdy začal zase slyšet. Zasáhla jej kakofonie všeho, co předtím mlčelo: řinčení mečů; chřestění zbroje padajících těl a holenních brnění běžících mužů; potyčky

slibující skvělou smrt, které se šířily temným zástupem; kopí zvonící o přílby a štíty, náhle vykreslené v zlověstném ohnivém světle.

Požár? Plameny za Jubalem olízly stájová okna. Koně řičeli smrtelnou hrůzou.

Horko pálilo. Tasil meč a plynulým pohybem se otočil. Hodnotil sám sebe, jak byl zvyklý v časech, kdy jej obklopovaly davy v aplaudujících řadách a on musel zabít, aby se dožil zabíjení následujícího dne, a dělal to s radostí.

Pocítil vzrušení chvíle, naléhavost, potěšení z arény, a když k němu s jekotem přibíhala tlupa osvobozených otroků, vybral si princova eunucha, sehnul se a vyrval kopí ze sevření mrtvé jestřábí masky. Potěžkal je v levé ruce a připravil se k vrhu. V téže chvíli vběhl mezi něho a otroky muž v leopardí kožešině a kyrysu, spolu s více než deseti žoldnéři. Odřízli ho od poslední možnosti úniku, schodům k západní zdi.

Plameny za ním se zdály žhavější, takže byl rád, že se nezastavil pro krunýř. Mrštíł kopí a to se zarazilo eunuchovi do břicha.

Přiblížil se k němu leopardí vůdce, sám, a třikrát mu zahrozil hrotem meče, který držel v levé ruce.

Je snad pod tou hroživou zbrojí Tempus? Jubal přijal výzvu zdvižením čepele k čelu a přešel na místo, které mu protivník ukázal, ale leopardí vůdce mluvil přes rameno s ostatními žoldáky na špici. Tři se shlukli kolem k zemi sraženého eunucha. Pak se vůdci po bok postavil jeden lukostřelec a dotkl se jeho kožešiny. A stejný střelec nasadil šíp na tětívu a mířil jím na Jubala, zatímco vůdce zasunul meč do pochvy a odkráčel k malému hloučku kolem eunucha.

Kdosi odlomil ratiště; Jubal uslyšel zamručená a lupnutí dřeva a viděl odhozené kopí. Vtom v rychlé řadě za sebou zasvíštěly šípy a pronikly mu do obou kolen. A pak už nevnímal nic, jen ničující bolest.

Tempus klečel v prachu nad nahým krvácejícím Abarsem, z něhož unikál život. „Podejte mi světlo,“ zaskřehotal. Hodil přilbu stranou a sklonil se, až se tváří dotýkal Pastorkova šlachovitého, hladkého břicha. Vězel v něm celý bronzový hrot kopí i s tulejí. Byl hluboko pod posledním žebrem, ulomené ratiště trčelo ven a chvělo se podle jeho dechu. Přinesli pochodeň; lepší světlo Tempovi prozradilo, že nemá cenu řezem uvolňovat hrot; část zástity vězela pod dolním žebrem; spolu s mladíkovou krví se vytrácely i životadárné tekutiny. Podle pradávného zvyku přiložil Tempus ústa k ráně, nasál krev a polkl, pak zvedl hlavu a zavrtěl jí na muže, kteří čekali s horkou čepelí a tvářemi, v nichž se zračila tichá naděje.

„Doneste mu nějakou vodu, ne víno. A dopřejte mu volný prostor.“

Stáhli se, a když člen Svatého spolku položil Abarsovu hlavu, kterou předtím podpíral, zraněný cosi zamumlal; zakašlal a tělo se mu roztřásl, jedna ruka křečovitě sevřela kopí. „Ted’ odpočívej, Pastorku. Tvé přání se splnilo. Budeš mou obětí bohu.“ Zakryl mladíkovu nahotu svým pláštěm. Pak uvolnil ruku potřísněnou krví z ulomeného ratiště a stiskl ji ve své.

V tom se Abarsovy modrošedé oči v tváři zbledlé bolestí a ještě něčím otevřely: „Nebojím se, když při mně stojíš ty a bůh.“

Tempus mu zasunul paži pod hlavu. Povyτάhl si ho do klína a sevřel jej v náruči. „Ted’ mlč.“

„Brzy, brzy,“ řekly bledé rty. „Posloužil jsem ti. Pověz mi... že jsi spokojený. Hádankáři, tolik tě miluji, že jdu ke svému bohu s tvým jménem na rtech. Až se setkám se svým otcem, povím mu, že... jsem... bojoval po tvém boku.“

„Odejdi ještě s něčím, Pastorku,“ zašeptal Tempus, sklonil se a políbil ho něžně na ústa. Zatímco se jejich rty dotýkaly, vydechl Abarsis svou duši.

Jak Pastorek Hansovi slíbil, získal dnes jehlice bez těžkostí. Dostal záruku, že zaměstnanci paláce poslouchají Tempa. Později mu v hlavě tak dlouho strašilo pozvání mladého žoldnéře na podívanou na boj u Jubala, že jen aby se ho zbavil, šel se tam přece jen porozhlédnout.

Věděl, že je hloupé vydat se za město, bylo hloupé o něčem takovém byt' jen vědět. Byl si však jist, že až příště mladého žoldnéře uvidí, chce, aby mohl říci: „Ano, všechno jsem viděl. Bylo to úžasné.“ Tak se velice obezřetně a opatrně vydal na cestu. Kdyby ho chytili, měl by za svědky celý Pastorkův Svatý spolek. Potvrdili by, že byl u Jubala a ne někde poblíž paláce a Sálu spravedlnosti.

Věděl sice, že takové výmluvy jsou chabé, ale chtěl jít a nechtěl pátrat po důvodech; kdyby připustil, jak lákavě to vypadalo, byl by možná ztracen. Když půjde, neuvidí třeba nic lákavého nebo opojného, nic, co by spláchlo všechny ty řečičky o přátelství a cti. A tak šel a skryl se na střeše strážnice, která ve všem tom zmatku zůstala opuštěná. Takto sledoval vše, co se událo.

Když mohl bezpečně opustit své útočiště, sledoval pár šedáků, nesoucích na hřbetech Tempa a tělo. Jakmile narazil na prvního příhodného koně, ukradl ho.

Když Tempus dosáhl nejvyššího bodu horského hřebenu, stálo již slunce na obloze. Zavolal za sebe: „Ať jsi kdokoliv, pojed' nahoru,“ a začal sbírat větve na katafalk.

Hanse dojel k okraji holé skály, na níž Tempus vršil dřevo, a řekl: „Tak co, proklatče, nasýtili jste se, ty a tvůj bůh? Pastorek mi všechno vyprávěl.“

Muž se vztyčil, z očí mu šlehalý blesky. Schoval ruku za záda: „Co chceš, Stínolezi? Zdvořilý muž nevrhá urážky nad ušima mrtvého. Pokud jsi zde kvůli němu, jsi vítán. Pokud jsi zde kvůli mně, musím tě ujistit, že sis vybral špatnou chvíli.“

„Jsem zde kvůli němu, příteli. Snad si nemyslíš, že bych sem jel, abych tě utěšil v tvém žalu, když ho zabila právě láska k tobě? Požádal mě,“ pokračoval Hanse, stále v sedle, „abych tohle sebral. Chtěl ti je dát.“ Sáhl pro diamantové jehlice, zabalené v kůži, které se mu podařilo ukrást.

„Zadrž svoji ruku i city. Ani jedno není na místě. Nesud' něco, čemu nerozumíš. Pokud jde o jehlice, Abarsis nepochopil, co s nimi zamýšlím. Jestli chceš dokončit své první žoldnéřské posláním, pak je předej Bezpalcovi. Řekni mu, že jsou pro jeho dobrodince. Tím bude vše vyřízeno. Někdo ze Svatého spolku tě vyhledá a zaplatí. Nedělej si starosti. A teď, pokud chceš uctít Abarsovu památku, sesedni z koně.“ Z Tempová obličej, který byl vždy neproniknutelný, se dala vyčíst snaha o sebevládu. Šel z něho strach. „Jinak, prosím, hned odjed', příteli, dokud jsme ještě přáteli. Nemám dnes náladu na živé chlapce.“

A tak Hanse sklouzl z koně a pomalu, s hlasitým šeptáním, se přiblížil k tělu: „Neplivej na mne špínu, Hubiteli. Pokud se takto daří tvým přátelům, budu té cti brzy zproštěn,“ a odhrnul rubáš. „Má otevřené oči.“ Stínolez natáhl ruku, aby mu je zatlačil.

„Nedělej to. Ať vidí, kam jde.“

Chvilí se nasupeně měřili nad upřeným pohledem mrtvého těla. Nad hlavami jim kroužil jestráb s červeným ocasem a jeho stín hladil bledou mrtvou tvář.

Pak Hanse ztuha poklekl, vytáhl z opasku peníz, zasunul ho mezi Pastorkovy lehce pootevřené rty a něco potichu zamumlal. Zvedl se, otočil a odpochoďoval k ukradenému koni, neohrabaně se na něj vyškřábal, uzdou ho otočil a bez jediného ohlednutí odjel.

Když Tempus dokončil pohřební hranici, uložil na ni Abarse, upravil ho do posledního lesklého vlásku a jiskra zažehla šířavý plamen, stoupl si nad přítele, pěsti zaťaté, v očích slzy z přívalů kouře. A skrze slzy viděl chlapcova otce, jak zapomíná na všechno bojuje ze svého vozu, padlého vozataje mezi nohama. Tehdy Tempus usekl nepříteli ruku, aby zabránil jeho sekyře dopadnout. Viděl tu čarodějnickou běhnu, s níž se král oženil v černých kopcích, aby svazkem získal, co nemohl dobýt silou. Viděl dozvuky toho všeho, když divoženka vrhla potomka a každý věrný generál se účastnil jejího zavraždění, ještě než podle protokolu připravila jejich velitele do rakve. Viděl chlapce s kouzelnými vlasy a neobyčejným rozumem, jak běží za Tempem a chce se svézt ve voze, jak ho chytá kolem krku, směje se a líbá ho tak, jako to dělají hoši na severu, kteří nemají žádný stud. To všechno se stalo, ještě než Velký král rozpustil

armádu a vrátil se domů hledat klid a Tempus odjel na jih do Ranke, sotva zrozeného císařství, které se teprve batolilo na svých velkých nohou. A Tempus viděl, jak vytáhl do boje proti králi, svému bývalému lennímu pánu: páni se mění. Nebyl tam, když přemohli Velkého krále, stáhli jej z vozu a nastalo nekonečné zabíjení, které dokázalo, že Rankanci jsou nepřekonatelní surovci. Ti, co u toho byli, vyprávěli, že vzdoroval, dokud mu před očima nevyklestili syna a nevydali ho otrokáři s připraveným obojkem... Když se o těch hrůzách Tempus doslechl, vydal se pátrat do vyrabovaných měst na severu, kde Ranke páchalo ohavnosti jen jako varování. Je lepší předejít odporu legendami než ho pak potlačovat nabroušeným kopím. A viděl Abarse v otrokářově boudě, chlapcovo děsivé vzezření. Služebník armád spatřil, co mu způsobili. Ani záblesk radosti neosvítil vyhublou tvář, kterou k němu chlapec obrátil. Nevztáhl ke svému dobrodinci dychtivé ruce; malý, udřený hrdina se k němu vlekl špinavou slámou, otrocké oči prostě beze strachu odhadovaly, co mohou čekat od muže, jehož si kdysi vážil jeho otec a teď byl jen dalším rankanským nepřitelem. Tempus vzpomínal, jak chlapce zdvihl do náruče a zhrozil se nad jeho malou vahou, nad jeho ostrými kostmi; a vzpomínal na okamžik, kdy Abarsis konečně uvěřil, že je v bezpečí. Vzpomněl si na chlapcovy slzy. Musel Abarsovi slíbit, že o nich nikdy nikomu nepoví. Čím méně se řeklo o tom ostatním, tím lépe. Na hornatém západě, kde se narodil sám Tempus a kde bohové příležitostně činili zázraky, našel chlapci pěstouny. Tehdy doufal, že bohové nějak zahojí, co nemůže vyléčit láska. Ted' se jim to podařilo.

Pokýval hlavou. Vzpomínky bolely. Sledoval, jak oheň dohořívá. Pak, pro klid duše Pastorka, zvaného Abarsis, a pod ochranou jeho těla, se Tempus pokořil před Vashankou a znovu vstoupil do služeb svého boha.

Hanse se skrýval pod římsou, naslouchal a svým vlastním způsobem se účastnil pohřbu. Dokázal si představit i to, co přeslechl. Když teď uslyšel hromový hlas boha, pobídl koně, jako by bůh měl spadeno právě na něho.

Nezastavil se, dokud nedorazil k Oplzlému jednorožci. Tam slétl z koně v sesednutí, které spíše než seskok připomínalo pád, chytře zvířeti pošeptal, aby šlo domů, odehnal je plácnutím a vklouzl dovnitř s úlevou, jakou musí cítit jeho oblíbený nůž, když ho zasune do pochvy.

„Bezpalče,“ zvolal Hanse a zamířil k baru. „Co se tam venku děje?“ U Obecní brány pobíhali zmateně vojáci.

„Ty jsi to neslyšel?“ vysmál se mu výčepník, který nastavoval noc dnem. „Z palácových kobek utekli nějací vězni, ze soudní síně byly ukradeny jisté předměty a poblíž nebyl nikdo z důstojníků pravidelného vojska, aby dostal pořádně vyhubováno.“

Hanse se podíval do zrcadla nad pultem a spatřil ošklivého muže, jak se neradostně šklebí. S pohledem upřeným na oči v zrcadle vytáhl Hanse balíček, který skrýval v tunice. „Jsou pro tebe. Máš je předat svému dobrodinci.“ Pokrčil rameny do zrcadla.

Bezpalce se otočil a hadrem na nádobí setřel lesklou desku pultu. Když zmizel hadr, ztratil se i balíček. „Co vlastně chceš za to, že se zapleteš do něčeho takového? Myslíš si, že stoupáš vzhůru? Ne. Až příště půjde o něco podobného, přijď zadem. Nebo raději nechod' vůbec. Myslel jsem, že máš víc rozumu.“

Hanse hlasitě pleskl dlaní o pult. „Potkal jsem dneska dost mršin, šenku. Povím ti, co teď uděláš, špekoune: Vezmeš, co jsem ti přinesl, přidáš zdravý rozum, zabalíš všechno dohromady a pak si na to dřepneš!“ A se ztuhlými koleny, jako vyplašená kočka, odpochoďoval Stínolez ke dveřím, ale ještě zavolal přes rameno: „Pokud jde o rozum, myslel jsem, že ho máš víc.“

„Musím myslet na svoji živnost,“ zavolal za ním Bezpalce, až moc silně na to, že vlastně fňukal.

„Ach, ano! Já taky, já taky.“

Levandulové a citrónové světlo úsvitu vyšňořilo obílené kasárenské zdi a obarvilo palácové cvičiště.

Tempus pracoval celou noc na Jubalově usedlosti, kde ubytoval své žoldnéře, aby je dostal z města. Byli mezi nimi Ďasi i členové ilsigské posádky. Měl jich tam padesát, ale dvacet z nich byly dvojice ze tří různých Svatých spolků: Pastorkovo dědictví. Dvacítka přesvědčila třicet jednotlivců, že jméno „Pastorkové“ se bude k jejich eskadře hodit. Kohortě, která bude nakonec k dispozici, by se mělo vše dařit tak, jak všichni doufali.

Ponechá si skupiny Svatých spolků a zbytek roztrousí v pravidelné armádě a na princově panství. Zjistí, jaký materiál si vybrali, a zformují z něho divizi, na niž by se Abarsis, pokud nebude příliš zaneprázdněn bojem v bitvách mezi bohy na nebesích, mohl dívat s pýchou.

Tempus již mohl být na muže hrdý, v noci u Jubala i později; dnes večer, když zahrnul za roh kolem chatrčí otroků, které muži upravovali pro dobytek, uviděl na dva lokty vysoký nápis, vyvedený beránčí krví na ochranné zdi, která obklopovala dvůr: *„Válka patří nám všem a všechny věci se rodí a umírají skrze boj.“*

Třebaže sdělení nepochytili zcela přesně, usmál se, neboť ačkoli svět a věk chlapectví, z nichž pocházela tak nestoudná tvrzení, byly ztraceny v čase, Abarsis, zvaný Pastorek, a jeho odkaz a vzor a následovníci přesvědčili Tempa, že snad (jenom snad) on, Tempus, nebýval tak mladý nebo tak bláhový, jak si v poslední době myslel. A pokud je tomu tak, potom je on i jeho doba oproštěna od poskvrny, kterou při pohledu zpět viděla jeho paměť.

Smířil se s bohem: Smír zrušil prokletí a stín úzkosti, který na něho vždy vrhal. Jeho potíže s princem odezněly. Zalbar prošel křestem ohně a vrátil se ke svým povinnostem, o všem usilovně přemýšlel, pohyboval se takřka neslyšně. Odvaha se mu vrátí. Tempus znal takové muže dobře.

Jubala odevzdal Kadakithovi. Chtěl si sice udělat na bývalého gladiátora vlastní názor v boji muže proti muži, ale teď se něco

takového nehodilo, protože se ten muž již nikdy nedokáže rychle pohybovat, i kdyby se někdy dokázal postavit na nohy.

Ne že by svět byl tak absurdně dokonalý jako dnešní zpupné letní ráno, které nepochopilo, že patří Asylu a mělo by proto být alespoň krvavé, řvavé a plné much bzučících nad hlavou. Ne, i tak mu něco křížilo cestu. Byl tu Hanse, zvaný Stínolez, který dával nemístně a vlastnický najevo zármutek nad Abarsem, kdykoli se mu to hodilo, a přesto se nezabydlel u Pastorků, jak mu Tempus nabízel. Osobně si Tempus myslel, že k tomu stejně dojde, že se snaží vstoupit dvakrát do stejné řeky. Až ho budou hodně zást nohy, vystoupí na břeh mužnosti. Kdyby uměl lépe sedět na koni, možná by mu jeho pýcha dovolila přidat se k něčemu, čemu se ve své pýše dosud jen vysmíval.

I Hanse musí najít svou vlastní cestu. Nebyl to už úkol pro Tempa, i když by na sebe to břímě rád vzal. Jen kdyby Stínolez alespoň naznačil touhu nechat si od něho pomoci.

Jeho sestra Cime už ovšem k jeho záležitostem rozhodně patří. Obludnost této hádanky ho přiměla zavrhnout každé možné řešení, zabývat se nesmyslnými možnostmi a zase je odmítat, jako když bohové přenášejí zrna z pole na pole. Mohl ji zabít, znásilnit, poslat do vyhnanství; nemohl ji přehlížet, zapomenout na ni či trpět, aniž by se jí postavil.

Že by se ona a Bezpalec do sebe mohli zamilovat, bylo něco, s čím nikdy nepočítal. Taková věc by ho nikdy ani nenapadla.

Tempus cítil, jak se v něm šustivě pohybuje bůh. Hluboké, jeskyňovité vědomí v samém středu lebky mu napovídalo, že bůh promluví. *Tiše!* upozorňoval ho bůh. Stejně pro ně nebylo společné bytí jednoduché jako pro milence, kteří se na zkoušku od sebe na nějaký čas odloučili.

Můžeme si ji vzít, mírně, a ona pak odejde. Nemůžeš se smířit s její přítomností. Vyžeň ji. Pomohu ti, pravil Vashanka.

„Musíš být tak předvídatelný, Pleniteli?“ mumlal si pod vousy Tempus, takže Abarsův tróský kůň natočil uši a tajně naslouchal. Tempus ho poplácal po krku a vybídl jej, aby šel hezky rovnou za nosem. Mířili k Lastelovu skromnému statku na východ od města.

Stálost je jedním z mých rysů, namítal významně bůh v Tempově hlavě.

„Nedostaneš ji, Kořistníku. Nejsi nikdy nasycen. V této jediné věci nebudeš slavit vítězství. Jak bychom si ujasnili, kdo je kdo? Nemůžu to dopustit.“

Ty budeš triumfovat, děl Vashanka v jeho hlavě tak hlasitě, že sebou Tempus trhl v sedle a tróský kůň zrušil krok a káravě se po něm podíval, aby zjistil, co ten přesun váhy měl vlastně znamenat.

Toho krásného rána zarazil Tempus koně uprostřed chladivé, stinné cesty a hezkou chvíli nehnutě seděl, sváděje vnitřní boj, který neměl řešení. Po čase otočil koně zpět po jeho vlastních stopách a pobídl ho do lehkého klusu ke kasárnám, která nedávno získal. Ať si zůstane s Bezpalcem, když bude chtít. Předtím se stavěla mezi něho a jeho boha. Nebyl ochoten ji bohu dát a nebyl ochoten vrátit se do rukou svého prokletí, roztrhnout vedví, co bylo tak pracně a za takovou cenu slátané dohromady. Myslel na Abarse a Kadakitha a vzpurné národy ve vnitrozemí a slíbil Vashankovi jakoukoli jinou ženu, jakou si bůh vybere do západu slunce. Címe se nepochybně bude držet tam, kde je. Dohlédne na to, aby se o ni Lastel postaral.

Abarsův tróský kůň potichu zafrkal, jakoby na souhlas, a krokem, který si sám zvolil, klusal lepšími asylskými ulicemi ke kasárnám. Tróský kůň však nemohl vědět, že jeho jezdec tímto prostým rozhodnutím dobyl většího vítězství, než ve všech válkách všech říší, které se kdy snažil rozšířit. Ne, tróský kůň, jehož břicho se Tempovi zachvělo mezi koleny, když zvíře vřiskavě zařehlo do prašného vzduchu ani ne tak na oslavu vítězství svého jezdce nad sebou samým a bohem, ale z čisté radosti, tak jako koně budou vždy chvalořečit úsvit hezkého dne.

Co mi editor nikdy neřekl

Lynn Abbey

Právě jsem milosrdnou ranou ukončila trápení své poslední oběti SVĚTU ZLODĚJŮ – třetí v pořadí – když se mne Bob zeptal, zda bych nechtěla mít ve STÍNECH ASYLU poslední slovo. Takové nabídky se neodmítají, i když jsem neměla ponětí, jak slovy vyjádřit zkušenosti z práce na všech třech svazcích SVĚTA ZLODĚJŮ. Po mnoha neúspěšných pokusech dostat úvahu na papír jsem začala Boba podezírat, že možná ani on nemohl najít správná slova. Když za mnou s tou nabídkou přišel, usmíval se, a on se obvykle komentářů tak snadno nevzdává. Ach jo. Další příklad těžkostí, o kterých mi editor nikdy neřekl.

Ve skutečnosti nám editor spoustu věcí neřekl jen proto, že o nich sám nevěděl. Když tehdy v Boskone roku 1978 SVĚT ZLODĚJŮ vznikl, byli jsme všichni dětsky prostoduší. Netušili jsme nic o mechanismu námi stvořeného vesmíru. Všechno znělo báječně jednoduše: vyměníme si náčrty postav a budeme se odvolávat na společný plánec ulic; Bob nám napíše historii; Andy Offutt stvoří bohy. Museli jsme jen zalézt někam do kouta a napsat svých pět až deset tisíc slov. Nulová šance. Nečekaný objev číslo jedna: Asylum není zdánlivé nic; je to stav mysli, uznaný Americkou asociací psychiatrů.

Mysleli jsme, že se někam zahrabeme – vyšlo najevo, že jsme spadli přes palubu. Bob nám neřekl věci, které jsme skutečně vědět potřebovali, a nikdo z nás nechtěl přikazovat chlápku, který tohle panoptikum vytvořil. A tak každý z nás malinko změnil skutečný život, což našim příběhům dodalo na „elánu“ a „realismu“. Moje ne–

cikánka četla z ne–tarokových karet, jednala s nekromanty, ukradla mrtvolu a byla svědkem obvyklého pouličního násilí.

Nevypadalo to tak zle, dokud na mne ze schránky nevykoukla celá knížka a já si ji nepřečetla jako celek. Měli jsme mnoho cromských drog, čaroděje, neřesti, nevěstince, putyky, brlohy, prokletí a sváry. Asylum nebylo stojatou provinční vodou; nebylo nejposlednějším zapadákovem Císařství; bylo černou dírou ne–Kalkaty. Události se mohly jedině zhoršovat...

A také ano. Bob nám řekl, že se druhý svazek bude nazývat PŘÍBĚHY OD OPLZLÉHO JEDNOROŽCE – samotný název svádí k nemravnostem. Úkolu jsme se zhostili – možná jsme mu podlehli. Ponořila jsem se do nepříjemných střípků minulosti mé S'danzo, dala jsem jí berserka za nevlastního bratra a stvořila jsem Buba, nočního barmana u Oplzlého jednorožce. No, Bob řekl, že máme použít scénu starého dobrého OJ. – jenže Bezpalec byl vyřazen z boje v asylských útrobách a nikdo nevěděl, kdo lokál provozuje. (Vzpomínám si, že jeden z mých spolubratrů stvořil osobu zvanou Dvoupalec – myslím, že natruc.) Bubo – bubo³ není ani tak osoba, jako spíš ohromný vřed, který doprovází závěrečná období morové nákazy; jeho rozříznutí přinese smrt léčiteli i nemocnému.

PŘÍBĚHY ze schránky nevykoukly; prožraly se kovem. Dosud jsem neviděla všechny příběhy ze třetího svazku, ale jsem si jista, že spirála dále klesá. Každé vydání povídek přináší nové podivnosti lidského jednání, nové povahové zvláštnosti, které by si nikdo netroufl vložit do světa, za který by byl zodpovědný sám. O vinu se v Asylu dělíme, stejně jako o slávu. Z narážky v jednom svazku se do příštího dílu zrodí celá povídka.

A na rovinu, hanebnosti jsou zajímavé. Když vám řeknu, že pach sedající krve se nerozptýlí po celé roky, možná si nevšimnete, co vám neříkám. Uvažujte na chvíli o věcech, kterými si není jist žádný z autorů Asylu: počasí v Asylu – změny během dne a ročních období. Podnebí je určitě podivné. Pokud je Povětrov po větru od města, pak vítr vane převážně z pevniny – zkuste o něčem takovém přesvědčit obyvatele nějakého pobřeží.

³ pozn. bubo – med., zánět mizních uzlin

Pokud jde o samotné město, vždycky jsem si představovala, že jde o nějaké pozdně středověké město, přerůstající své hradby. Spleť je postavena jako Shambles v anglickém Yorku, kde každé patro přesahuje nižší podlaží, takže každý může vylít obsah svého nočníku přímo na ulici místo na souseda. Jsou tací, kteří si myslí, že Asylum je jako Řím. (Nesmysl, Ranke je Řím – nebo je Řím zkažený?⁴) Představují si, že město má základy sítě kanálů, že vily jsou půvabné, otevřené budovy a že alespoň některé ulice jsou dlážděné. Je zde i myšlenka města na mořském břehu, podobného Bagdádu, s domorodci v turbanech a dámách zahalených v hedvábí. Existuje i několik známek, podle nichž máme co do činění s babylonským stavebním slohem. Protože se tolik našich příběhů odehrává ve tmě, řekla bych, že není zase tolik důležité, zda se na vzhledu města skutečně shodneme.

Pochopitelně nikdo, včetně představitelů samotného císařství, vůbec neví, jak velké Asylum opravdu je. Kdykoli někdo z nás potřebuje tajné místo pro nějakou schůzku, jednoduše si ho vymyslí – Asylum je buď velmi rozlehlé, nebo velmi stěsnané. Můžete prožít ve Spleti nebo na bazaru celý život a přesto trvá patnáct minut přejít město z jednoho konce na druhý – nebo ne? Nejsem si jistá.

Vezměte si například bazar. Strávila jsem na bazaru hodnou chvíli a nevím, jaké má vlastně části. Kus je sedlácký trh (ačkoli nemám sebemenší tušení, kde ti sedláci jsou, pokud nejsou na bazaru). Další kusy připomínají trhy se sukrem středověké Francie, kde kupci prodávají své zboží ve velkém. Nicméně ostatní části vypadají jako stálé bazary na Středním východě. Než abych si dělala starosti s filozofickými otázkami, jako kolik andělů může tančit na špičce jehly, musím jednou spočítat, kolik S'danzů může na bazaru pracovat na plný úvazek.

Přejdeme na okamžik od andělů k bohům – zdá se pravděpodobné, že každý obyvatel Asylu má k bohům osobní vztah – nic jako uctívání nebo víra, pochopte. Lidé jsou asi ve svém náboženství homérští: poslední věc, kterou by si průměrný občan přál, je mít s bohy co do činění; úkolem bohoslužeb je udržet bohy v patřičných mezích. Máme alespoň dva hlavní panteony

⁴ pozn. slovní hříčka: rank – zkažený; přebujelý

představované chrámy a jen bohové vědí, kolik kněžstev se je snaží ovládat. Slyšela jsem, že v Kalifornii žije chlapík, který pro asylská náboženství vytvořil promyšlenou mytologii, vkládá svou teologii do hry Chaosia SVĚT ZLODĚJŮ, ale nikdo neříká, kde skončí neohrožený tvůrce mýtů.

Pak jsou zde peníze – aneb proč svému výtvoru říkáme SVĚT ZLODĚJŮ. Ježto nikdo neví, odkud se vlastně peníze berou, nemají obyvatelé města jinou možnost než se navzájem okrádat. Tak nějak jsme se dohodli, že mají měďáky, stříbrné a zlaté mince – ale neznáme jejich názvy nebo směnný kurs. Říkáme: několik měďáků; nebo jsme velice přesní a napíšeme: devět rankinských soldátů – jen v případě, že někdo jiný píše o soldátech, které nebyly raženy v Ranke. Ale kolik soldátů je jeden šibuz – nebo by to bylo naopak? Asi ano.

Jednoho dne stvořím městu zastavárníka a bankéře v jedné osobě; směňovat v Asylu peníze musí být umělecký obor. Třeba by to nepřineslo nic dobrého. Měšťané i autoři si najdou důvod, proč k mému zastavárníkovi nechodit. Vymyslí si vlastní přepočítávací kurs. Princ měnu znehodnotí. Vashanka začne ve svém chrámu chrlit nikláky s Indiánem na líci. Nenechám se zastavit. Jestli mi editor nepoví, jak se takové věci mají dělat, začnu mu to prostě říkat sama.

Robert Asprin

STÍNY ASYLA

Z anglického originálu

SHADOWS OF SANCTUARY

přeložila Hana Ederová

Obálka Gary Ruddell

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství Perseus publishing, s.r.o.

jako svou 153. publikaci

Plzeň 2001, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 169 Kč

ISBN 80-7288-012-8